

د حضرت حزقی ایل نبی کتاب - ماخذ

انبیاء

پېژندگلو

د بُت پرستی سخت ترین انجام د حزقی ایل د کتاب بنیادی موضوع ده. په نورو موضوع گانو کښې د خدای پاک په ټوله دنیا باندې حکمرانی، د خدای پاک قدوسیت، صحیح عبادت، غله مشران، او د حضرت عیسیٰ مسیح راتگ شامل دی. بُت پرستی صرف د بتانو عبادت نه ده. د خدای پاک په نظر کښې د بُت پرستی مطلب دا ده چې کوم څیز له د خدای پاک په مقابل کښې مقام ورکړی شی. خلق پېسو، عزت، مشهورتیا، طاقت او مال حال له هغه مقام ورکوی کوم چې د خدای پاک ده. نو سوال دا پیدا کیږي، چې آیا مونږ په خپل ژوند کښې د خدای پاک په ځای بل کوم داسې څیز له خو اوله درجه یا مقام نه ده ورکړی؟ یا خو مونږ بل کوم څیز ځان له پخپله خدای کړی نه ده؟ حضرت حزقی ایل یو پیغمبر او امام وو او د هغه خدمت د درویشو کالو پورې جاری وو. دا کتاب د هغه د رویا سره شروع کیږي کومه چې خدای پاک ورله ورکړې وه. د انسان په ژوند کښې د خدای پاک د حضور او طاقت نه حزقی ایل نبی ښه خبر وو. هغه بنی اسرائیلو له خبردارۍ ورکړو چې د بُت پرستی انجام به دا وی چې ستاسو وطن به غرق شی او تاسو به جلاوطن شی. هغه د دې هم پېشگوښې وکړه چې خدای پاک به خپل خلق د بدترینې بد حالی نه پس بیا بحال کړی. په اووه دېرشم باب کښې هغه خپله مشهوره رویا بیانوي د هغه وادی په حقله چې په کښې هډوکی بیا ژوندی شی چې په کښې د امید او پانگيرنې پیغام ده. که چېرې مونږ د خدای پاک لټون وکړو نو هغه د سختې ناامیدۍ په حالت کښې هم مونږ له

نومے ژوندون راکولے شی. د حفظ کولو دپاره ۲۶:۳۶ آیت ”زه به تاسو له نومے
زپه درکرم او په تاسو کبې به نومے روح واچوم. زه به تاسو نه دا سخت زپه
لری کرم او نرم زپه به درکرم.“

د خُدائِ پاک د طرف نه د حزقی ایل دپاره وپرومبی رویا

۱) په دېرشم کال د څلورمې میاشتې په پینځمه ورځ، کله چې زه حزقی ایل د جلاوطنو سره د کبار د سیند په غاړه ولاړ وم، نو ما آسمان کولای و لیدو او خُدائِ پاک ما ته رویاگانې وښودلې. ۲) د میاشتې په پینځم تاریخ دا د یهو پاکین بادشاه د جلاوطنۍ پینځم کال وو. ۳) د مالک خُدائِ کلام په حزقی ایل امام، د بوزی په زوی باندې د کبار د سیند په غاړه د بابل په ملک کښې نازل شو او د مالک خُدائِ لاس په هغه وو. ۴) کله چې ما بره وکتل، نو ما یو لوی طوفان د شمال د خوا نه په راتلو ولیدلو چې لویه وریخ ترې مخکښې وه چې د برېښنا پرقېدل او گېرچاپېره ترې نه تېزه ریا خوره وه. د وریخو په مینځ کښې اور وو او د اور په مینځ کښې یو د پیتلو په شان څیز ځلېدلو. ۵) او د وریخو د مینځ نه څلور ژوندی مخلوقات راووتل چې په لیدو کښې د انسان په شان ښکارېدل، ۶) خو د هغوی هر یو څلور مخونه او څلور وزرونه وو. ۷) د هغوی پښې نېغې وې، او په پښو کښې یې لکه د سخی په شان نوکونه وو او هغه لکه د پالش شوی پیتلو په شان ځلېدل. ۸) او د هغوی د څلورو وزرونو لاندې څلورو طرفونو ته د انسان په شان لاسونه وو او د هر یو مخلوق څلور مخونه او څلور وزرونه وو، ۹) او د هغوی وزرونه د یو بل سره لگېدلی وو. او هر یو نېغ روان شو، نو د تلو په وخت کښې به تاوېدل راتاوېدل نه. ۱۰) د هر یو څلور مخونه وو چې په مخامخ د هر یو شکل د انسان وو، او په ښې طرف هغوی د زمري په شکل وو، گس طرف ته یې د غوائی شکل وو، او شاته لکه د باز په شان وو. ۱۱) د هر یو مخلوق وزرې بره طرف ته خورې وې، د هر یو دوه وزرې گس او ښې طرف ته د نور مخلوق وزرو سره لگېدلي وې او په نورو دوو وزرو یې خپل بدن پټ کړی وو. ۱۲) هر یو نېغ مخکښې لاړو، کومې خوا ته چې به د روح خوښه وه نو هغې خوا ته به بغېر د راتاوېدلو نه نېغ تلل. ۱۳) دا ژوندی مخلوق داسې ښکارېدو لکه چې بل سکاره یا د اور مشعلونه د هغوی دننه بل شوی وی. دا اور د هغه مخلوق په مینځ کښې وړاندې وروستو کېدو، او دا ځلېدونکی وو، او شغلي به ترې نه

راختلې. (۱۴) هغه مخلوق به لکه د برېښنا د پرق په شان په منډه وړاندې او وروستو کېدلو. (۱۵) کله چې ما دې ژوندی مخلوق ته وکتل، نو ما د هغوی هر یو سره په زمکه باندې یوه پایه لگېدلې ولیدله. (۱۶) د هغه پایو شکل او ښکاره کېدل څه داسې وو، هغه لکه د ایکوامرین کایو په شان ځلېدلې، او څلور واړه پایې یو شان ښکارېدلې، او داسې جوړې شوې وې چې په هره پایه کېښې یوه بله پایه دننه بل خوا ته تاوېدله. (۱۷) کله چې به هغوی تلل نو دې ژوندی مخلوق به په څلورو اړخونو کېښې چې کوم طرف ته هم مخه کړه نو هغې خوا ته به بغېر د مخ اړولو نه تللې شو. (۱۸) د څلور واړو پایو ریمونه لوړ او پروونکی وو، او په هغه څلورو واړو ریمونو باندې گېرچاپېره سترگې وې. (۱۹) کله به چې دا مخلوق گرځېدل نو دا پایې به هم ورسره گرځېدلې، او کله به چې دا مخلوق د زمکې نه راپاڅېدل نو دا پایې به هم ورسره اوچتې شوې. (۲۰) چرته به چې روح تلو نو هغوی به هم هلته تلل، دا پایې به هم ورسره راوچتېدلې، ځکه چې د ژوندی مخلوق روح په هغه پایو کېښې وو. (۲۱) نو کله چې به دا مخلوق روان شو نو دا پایې به هم روانې شوې، کله به چې دا مخلوق ودرېدو نو پایې به هم ودرېدې، کله به چې دا مخلوق بره الوتلو نو دا پایې به ورسره تلې، ځکه چې د دې ژوندی مخلوق روح په پایو کېښې وو. (۲۲) د دې مخلوق د سر دپاسه داسې گنبد خور شوی وو چې د صفا او روښانه بلور کانی په شان ځلېدو او پېر حېرانوځکې وو. (۲۳) د هغه گنبد د لاندې هغوی به خپلې وزرې غوړولې او وزرې به یې یو بل پورې غزولې، او هر یو به په خپلو نورو دوو وزرو خپل بدن پټولو. (۲۴) کله چې دا مخلوق روانېدلو، نو ما د هغوی د وزرونو آواز واورېدو لکه د تېزو اوبو د شور په شان، لکه د قادر خدای د آواز په شان، لکه د فوجیانو شور. او کله چې هغوی ودرېدل نو وزرونه یې ښکته کړل. (۲۵) نو بیا د گنبد دپاسه د هغوی په سر یو آواز راغلو. کله چې هغوی ودرېدل نو وزرونه یې ښکته کړل. (۲۶) د هغوی د سرونو دپاسه په گنبد باندې د نیلم کانی د تخت په شان یو څیز ښکارېدو، او د هغه تخت دپاسه د انسان په شان یو شکل او صورت ښکارېدو. (۲۷) دا کوم شکل چې ښکارېدو د

ملا نه بره لکه گرم شوې اوسپنې په شان چې د اور نه پکه وی، او ملا نه لاندې لکه د اور په شان بنکارېدو، او گېرچاپېره ترې صفا رڼا وه. (۲۸) لکه څنگه چې په باران کېنې د بوږی تال په وریخ کېنې په مختلفو رنگونو کېنې وی دغه شان رڼاگانې د هغه نه هم راوچتېدلې. نو دا منظر د مالک خدای د جلال په شان بنکاره کېدلو. کله چې ما دا هر څه ولیدل، نو زه په زمکه پرمخې پرېوتلم او ما یو آواز واورېدو چې ما ته یې خبرې وکړې.

حزقی ایل ته د پېغمبري دعوت

۲ (۱) هغه ما ته وفرمائیل چې، ”اے بنی آدمه پاڅه په خپلو پښو ودرېره، زه تا سره خبرې کول غواړم.“ (۲) کله چې هغه ما ته خبرې کولې، د خدای پاک روح په ما کېنې رانوتو او زه یې په خپلو پښو ودرولم، نو ما د هغه خبرې واورېدلې چې ما ته یې کولې. (۳) هغه ما ته وفرمائیل، ”اے بنی آدمه، زه تا بنی اسرائیلو له لېږم، یو سرکشه قوم له چا چې زما خلاف سرکشی کړې ده. د اول نه تر نن ورځې پورې دوی په خپله او د دوی پلار نیکه زما نافرمانی کړې ده. (۴) کومو خلقو ته چې زه تا استوم هغوی ضدیان او سخت طبیعته دی. هغوی ته ووايه چې مالک قادر مطلق خدای داسې فرمائی. (۵) که دا سرکشه قوم ستا خبرو ته غوږ نیسی او که نه نیسی خو په دې به پوهه وی چې زمونږ په مینځ کېنې یو پېغمبر موجود دی. (۶) خو ته، اے بنی آدمه، د هغوی نه او د هغوی د خبرو نه مه یرېره. که د هغوی دهمکي تا د ازغو او یا د لړمانو په شان راگېر هم کړی. مه د هغوی خبرو نه یرېره، مه د هغوی د نېغو کتلو نه یرېره، ځکه چې دا قوم سرکشه دی. (۷) ته زما کلام هغوی ته ووايه، که هغوی ورته غوږ نیسی او که نه نیسی، ځکه چې هغوی بلکل سرکشه دی. (۸) خو ته، اے بنی آدمه، هغه څه ته غوږ ونیسه څه چې زه تا ته وایم. د دغه سرکشه قوم په شان مه جوړېره، ته دې خپله خوله کولاو کړه او هر هغه څه وخوره څه چې زه درکوم.“ (۹) نو ما بیا ولیدل

چې يو لاس زما طرف ته راغزېدلې دې او د هغه سره يو طومار وو. (۱۰) کوم طومار چې هغه زما په وړاندې کولو وکړو، د هغې په دواړو خواو کېنې د ماتم، غم او افسوس خبرې ليکلې وې.

۳ (۱) او هغه ما ته وفرمائيل، ”اے بنی آدمه، دا څه چې ستا په وړاندې دی دا خوږه، دا طومار وخوره، نو بیا لاړ شه او بنی اسرائیلو ته یې بیان کړه.“ (۲) نو بیا ما خپله خولۀ کولو کړه او هغه ما له هغه طومار راکړو چې وې خورم. (۳) نو بیا هغه ما ته وفرمائيل چې، ”اے بنی آدمه، زه چې کوم طومار تا له درکوم دا خوږه او خپله خپته پرې مړه کړه.“ نو بیا ما هغه وخورو، او هغې زما په خولۀ کېنې لکه د شاتو په شان خوږ خوند کولو. (۴) نو بیا هغه ما ته وفرمائيل، ”اے بنی آدمه، اوس بنی اسرائیلو له ورشه او زما کلام هغوئ ته واوروه. (۵) زه تا داسې خلقو ته نه استوم چې د هغوئ ژبه ستا دپاره نا آشنا او سخته وی خو تا زه بنی اسرائیلو ته استوم. (۶) زه تا هغه پېرو خلقو ته نه استوم چې د چا په ژبه به پوهېدل تا ته گران وی او د هغې الفاظ به مختلف وی او ته به پرې نه پوهېږې. خو که چېرې ته ما هغوئ ته لېږلې وې، نو هغوئ به بیا تا ته غوږ نیولې وې. (۷) خو د بنی اسرائیلو قوم نه غواړی چې تا ته غوږ ونیسی ځکه چې هغوئ نه غواړی چې ما ته غوږ ونیسی، ځکه د بنی اسرائیلو ټول قوم ضدی او په زړه سخت دې. (۸) خو گوره، زه به تا هم د هغوئ په شان ضدی او په زړه سخت کړم لکه څنگه چې هغوئ دی. (۹) او زه به ستا تندې لکه د سخت او کلک گټ په شان کړم، او د هیرې نه به یې هم سخت کړم. ته د هغوئ نه مه یرېږه او مه ترې نه په دهشت کېنې پرېوځه که څه هم چې دا قوم سرکشه دې.“ (۱۰) او هغه راته وفرمائيل چې، ”اے بنی آدمه، ما ته غوږ ونیسه ټول کلام چې زه درته وایم هغه په غوږ سره واوره او په خپل زړه کېنې یې واچوه. (۱۱) نو اوس د خپل قوم خلقو له ورشه څوک چې جلاوطن شوی دی او هغوئ سره خبرې وکړه. هغوئ ته ووايه، مالک قادر مطلق خدای داسې فرمائی، دا چې هغوئ ستا خبرو ته غوږ

نیسی او کۀ نه.“ (۱۲) نو بیا د خُدای پاک روح زۀ اوچت کړم او ما شاته یو دروند آواز واورېدو چې فرمائیل یې، ”د مالک خُدای ثناء صِفت او جلال دې د هغۀ په خُای کبښې وی.“ (۱۳) دا د هغه ژوندی مخلوق د وزرو آوازونه او شور وو چې یو بل سره لگېدل او په خوا کبښې یې د هغه پایو آوازونه هم وُو، یو اوچت او دروند شور وو. (۱۴) نو بیا زۀ روح اوچت کړم او د هغه خُای نه یې خُان سره بوتلم، زۀ ورسره په تریخ مزاج او غصې سره لارم، خو د مالک خُدای زورور لاس په ما باندې وو. (۱۵) نو زۀ هغه جلاوطنو له راغلم څوک چې په تل ابیب کبښې د کبار سیند سره نزدې اوسېدل. زۀ د هغوی په مینځ کبښې د اوو ورځو دپاره چپ کبښناستم.

د بنی اسرائیلو دپاره د مالک خُدای حزقی ایل محافظ مقررول

(۱۶) د هغه اووۀ ورځو په آخر کبښې د مالک خُدای کلام په ما نازل شو، (۱۷) او راته یې وفرمائیل چې، ”اے بنی آدمه، ما تۀ د بنی اسرائیلو دپاره محافظ مقرر کړې، نو هغه کلام واوره کوم چې زۀ تا ته وایم او زما د خوا نه هغوی ته خبردارې ورکړه. (۱۸) کۀ چرې زۀ یو بدکاره انسان له خبردارې ورکړم چې تۀ به یقین سره مړ شې، او تۀ هغه د دې نه خبر نه کړې او یا ورسره خبرې ونۀ کړې او یا یې د خپلو غلطو لارو نه منع نۀ کړې ترڅو چې د هغۀ ژوند بچ کړې، نو دغه بدکاره به د خپلو گناهونو په وجه مړ شې، خو تۀ به د هغۀ د مرگ ذمه واریې. (۱۹) کۀ تۀ یو بدکاره انسان له خبردارې ورکړې او هغه د خپل شرارت او خرابو لارو نه منع نۀ شی هغه به د خپلو گناهونو په وجه مړ شې، خو تۀ به خپل خُان بچ کړې. (۲۰) او بیا دا هم کۀ چرې یو صادق انسان د خپلو ښو لارو نه واورې او بد چال چلن شروع کړی، نو زۀ به هغه په امتحان کبښې واچوم او هغه به مړ شې. ځکه چې تا هغۀ له خبردارې نۀ دے ورکړے نو هغه به د خپلو گناهونو په وجه مړ شې او کوم د صداقت کارونه چې هغۀ کړی دی نو هغه به ورته پاتې نۀ شی، او د هغۀ خون به ستا په غاړه وی. (۲۱) خو کۀ تۀ صادق انسان ته خبردارې

ورکړې چې گناه مه کوه او هغه ستا خبره ومني او گناه کول پرېږدي، نو هغه به په يقين سره ژوندې پاتې شي ځکه چې هغه ستا خبردارې قبول کړو او تا په دې خپل ژوند بچ کړو.

د حزقي ايل خاموشه کېدل

٢٢ نو بيا د مالک خدائ لاس په ما وو او هغه ما ته وفرمائيل چې، ”پاخه او وادي ته لاړ شه، او زه به هلته تا سره خبرې وکړم.“ ٢٣ نو زه بيا پاڅېدم او مېدان ته لاړم. او د مالک خدائ جلال هلته ولاړ وو، هغه شان لکه کوم جلال چې ما د کبار د سيند سره ليدلې وو نو زه په زمکه پرمخې پرېوتلم. ٢٤ خو د مالک خدائ روح ما له راغې او زه يې په خپلو پښو ودرولم. هغه ما سره خبرې وکړې او وې فرمائيل چې، ”لاړ شه او خپل ځان دې په خپل کور کېنې بند کړه. ٢٥ او اې بنی آدمه، ته به په پرو باندې وتړلې شي، ته به بند کړې شي د دې دپاره چې ته بهر د خلقو مينځ ته ونه وځي. ٢٦ زه به ستا ژبه تالو پورې ونښلوم چې ته خاموشه پاتې شي او هغوی ونه رتلي شي ځکه چې هغوی سرکشه قوم دي. ٢٧ خو کله چې زه تا سره خبرې وکړم، زه به ستا خوله کولاو کړم نو ته به هغوی ته دا ووايي چې، مالک قادر مطلق خدائ داسې فرمائي. هر څوک چې اورېدل غواړي هغوی دې واورې او چې څوک اورېدل نه غواړي نو نه دې اورې، ځکه چې دا يو سرکشه قوم دي.“

د حزقي ايل د يروشلم د محاصرې نقشه جوړول

٢ ١ ”نو اوس، اې بنی آدمه، يوه کچه ښخته راواخله، او په خپل مخکېنې يې کېږده او پرې د يروشلم د ښار نقشه جوړ کړه. ٢ نو بيا د ښار محاصره کېدل په کېنې جوړ کړه، گېرچاپېره ترې نه دېوال جوړ کړه چې يو کس ترې نه نه شي تښتېدلې. د دشمن د فوجيانو کېمپ جوړ کړه او دېوال ته د خاورو پيرې او د

قلعي د ماتولو مشينونه تيار كړه. (۳) بيا د اوسپني يو خادر راواخله، دا ستا او د بنار په مينځ كښي د اوسپني دېوال په شان ولگوه او خپل مخ د بنار طرف ته راوگرځوه. دا به د محاصرې لاندې وي، او ته به دا بنار محاصره كوي. دا به د بني اسرائيلو دپاره يوه نښه وي. (۴) نو بيا په گس اړخ ځمله او د بني اسرائيلو گناهونه په خپل ځان باندې انبار كړه. نو څومره ورځې چې هغوى گناه كړي وي د هم هغه ورځو په اندازه په يو اړخ باندې ځمله. (۵) نو ما بيا ته د هم هغه ورځو په اندازه د سزا تېرولو دپاره مقرر كړي څومره كالونه چې هغوى گناه كړي ده. نو ته به لس كم څلور سوه ورځو پورې د بني اسرائيلو د گناهونو سزا زغمي. (۶) د دې سزا تېرولو نه وروستو بيا دوباره په بني اړخ د يهوداه د گناهونو د سزا تېرولو دپاره ځمله. نو ما ته د څلوېښتو ورځو دپاره مقرر كړي، د يو كال دپاره مې يوه ورځ مقرر كړه. (۷) نو بيا خپل مخ د يروشلم د محاصرې طرف ته راوگرځوه او په برينديو لاسونو د هغې خلاف پېشگوټي وكړه. (۸) زه به تا په پړو وټرم نو ته به د يو اړخ نه بل اړخ ته نه شي اوړېدلې ترڅو چې تا خپلې د محاصرې ورځې پوره كړي نه وي. (۹) غنم او اوربشي، لوبيا او دال، غوښت او جمدر واخله. او هغه په چاټي كښي واچوه او ځان دپاره ترې نه روتي جوړوه. دا چې ته د لس كم څلورو سوو ورځو دپاره په يو اړخ پروت يې نو په دې دوران كښي د خوراك دپاره استعمالوه. (۱۰-۱۱) تا ته په ورځ كښي صرف د يو پاؤ روتي خوړلو او د دوو گلاسو اوبو څښلو اجازت شته. دا څيزونه په احتياط په ناپ او په مقرر وخت سره خوړلې او څښلې شي. (۱۲) ته دا روتي لکه د اوربشو د روتي په شان پخوه. كله چې دا روتي پخوې نو د خلقو په مخامخ يې د انسان په اوچو غلو پخه كړه. (۱۳) مالک خدای و فرمائیل چې، ”نو په دې طريقې سره به اسرائيليان ناپاکه روتي د هغه قومونو په مينځ كښي وخورى چرته چې زه دوى شرم.“ (۱۴) خو ما ورته و فرمائیل، ”داسې دې نه وي، مالک قادر مطلق خدایه، ما كله هم خپل ځان نه دې ناپاکه كړې. زما د ځوانۍ نه تر اوسه پورې ما هيڅ داسې څيز نه دې خوړلې چې هغه مردار شوى وي او يا ځناورو

څيرلے وى. هيڅ قسمه حرامه غوبنه زما د خولې دننه شوې نه ده.“ (۱۵) ”پر
 بنه،“ هغه وفرمائيل، ”بنه نو د انسان د غلو په حائ خپله روتې د غواگانو په
 سپياکو پخه كړه.“ (۱۶) نو بيا هغه ما ته وفرمائيل، ”اے بنى آدمه، زه به په
 يروشلم روتې بنده كړم. هغوى چې كومه روتې خورى نو په ناپ تول او پرېشاني
 سره به يې خورى او كومې اوبه چې څېنى نو د شمېر په څاڅكو به يې څېنى.
 (۱۷) ځكه چې خوراك او اوبه به په كمېدو وى او هغوى به د يو بل د شكل نه
 يرېرى، او د خپلې گناه د سزا د لاندې به د لورې نه مانده شى.“

د يروشلم خلاف توره

۵ (۱) ”اے بنى آدمه، يوه تيره توره راواخله او هغه لكه د نائى د چرې په شان
 د خپل سر او رېرې د وېستو خرئيلو دپاره استعمال كړه. او بيا هغه وېستنه د يوې
 تلې په ذريعه په دربو برخو تقسيم كړه. (۲) نو كله چې ستا د محاصرې ورځې په
 ختمېدو شى، د وېستو درېمه حصه په ښار كښې دننه وسوزوه. او بله حصه يې د
 ښار نه گېرچاپېره په توره ووهه او زره زره يې كړه. او بله حصه په هوا كښې
 وشينده، ځكه چې زه به توره دوى پسې راوكاږم. (۳) خو د وېستو يو څو تارونه
 دې د څادر په پلو كښې ونغاړه او ځان سره يې وساته. (۴) بيا د دې نه يو څو
 وېستنه راواخله او په اور كښې يې واچوه او وې سوزوه. د هغې نه به اور ټولو بنى
 اسرائيلو ته خور شى. (۵) مالک قادر مطلق خدائ داسې فرمائى چې دا يو مثال
 دے چې په آئنده كښې به د يروشلم سره څه كېرى. يروشلم ما د ټولو قومونو په
 مينځ كښې پېدا كړے دے او ټول ملكونه ترې نه گېرچاپېره پراته دى. (۶) خو په
 خپل شرارت كښې هغه زما د قانون او حكمونو نه سرکشى وكړه د هغه ملكونو
 نه هم زيات كوم چې د هغه نه گېرچاپېره پراته دى. هغه زما قانون رد كړو او زما
 د حكمونو تابعدارى يې ونه كړه. (۷) نو په دې وجه مالک قادر مطلق خدائ
 داسې فرمائى چې، ته د نورو قومونو په نسبت زيات سرکشه يې او تا زما په

تعليماتو او شريعت عمل ونه كړو. خو تا د نورو قومونو د رواج او اصولو په مطابق ژوند تېر كړو. (۸) نو په دې وجه مالک قادر مطلق خدائ داسې فرمائى چې زه په خپله ستا خلاف شوې يم، اې يروشلمه، زه به تا له د نورو قومونو په وړاندې سزا دركړم. (۹) ځكه زه به ستا د هغه ټولو حرام كارو معبودانو په وجه تا سره هغه سلوك وكړم چې ما د دې نه وړاندې كله هم بل چا سره نه وى كړې او نه به يې بيا چا سره وكړم. (۱۰) نو په دې وجه به په تا كېنې مور پلار خپل بچى وخورى او بچى به خپل مور پلار وخورى. زه به تاسو له سزا دركړم او څوك چې ژوندى پاتې شى هغوى به تس نس كړم. (۱۱) مالک قادر مطلق خدائ داسې فرمائى چې، زما دې په خپل ذات قسم وى، ځكه چې تاسو د خپلو حرامو كارونو او كركژن تصويرونو په عبادت كولو سره زما مقدس كور پليت كړو، زه به په خپله نه په تاسو رحم وكړم، او نه به زه تاسو ته د رحم په سترگه وگورم او نه به تاسو بچ كړم. (۱۲) ستا د خلقو يوه حصه به په ويا او قحط په تا كېنې دننه مړه شى، او دويمه حصه خلق به دې د بشار د دېوالونو نه بهر په توره باندې قتل كړې شى، او درېمه حصه به زه په هوا كېنې خواره كړم او په خپله توره به يې راگېر كړم. (۱۳) نو زما حصه به بيا سره شى او زما غضب به په آرام شى كله چې زه خپل غضب په دوى نازل كړم، نو هغوى به په دې پوهه شى چې ما مالک خدائ د خپل غېرت د وجې داسې وكړل. (۱۴) نو د دې نه علاوه به زه تا په كندراتو بدل كړم او كله چې د نورو قومونو خلق ستا په خوا كېنې تېرېرى نو هغوى به توبې وباسى. (۱۵) ته به نورو خلقو او قومونو ته د مسخرو او پيغورونو، لعنت او يرې يو مثال يې كله چې زه خپله سزا او غضب او قهر او سخته رېته په تا نازله كړم. دا ما مالک خدائ فرمائيلى دى. (۱۶) هر كله چې زه په تاسو د قحط د مرگونى او تباه كوونكى غشى گزار وكړم، زه به په تا داسې گزار وكړم چې تا به تباه كړم. زه به په تا بيا بيا قحط راولم او ستا د خوراك ذريعه به بنده كړم. (۱۷) زه به ستا خلاف قحط او ځنگلى ځناور درولېرم، هغوى به تاسو بې اولاده پرېردى. وينه تويول او وياگانې به تاسو ته راورسېرى، او زه به جنگ ستاسو

خلاف راو لېږم. مالک خُدائ په خپله داسې وفرمائيل.

په بنی اسرائیلو کښې د بُت پرستی خلاف عدالت

۶ د مالک خُدائ کلام بیا په ما نازل شو، ﴿۲﴾ ”اے بنی آدمه، خپل مخ دې د بنی اسرائیلو د غرونو طرف ته واړوه او د هغوی خلاف پېشگوښې وکړه. ﴿۳﴾ او داسې ووايه، اے د بنی اسرائیل غرونو، د مالک قادر مطلق خُدائ کلام واورئ. مالک قادر مطلق خُدائ تاسو غرونو او غونډو، گړنگونو او درو ته داسې فرمائي، زه به اوس ستاسو خلاف توره استعمالوم، او زه به ستاسو هغه علاقائی عبادتخاني تباه کړم چرته چې تاسو د بُتانو عبادت کوئ. ﴿۴﴾ ستاسو قربانگاه به راوغورزولې شی او ستاسو د خوشبویي قربانگاه به ټوټه ټوټه کړې شی. او زه به ستاسو خلق ستاسو د معبودانو په وړاندې حلال کړم. ﴿۵﴾ زه به د بنی اسرائیلو لاشونه د هغوی د معبودانو په وړاندې وغورزوم. او زه به ستاسو هډوکي ستاسو د قربانگاه سره خواره واره کړم. ﴿۶﴾ نو چرته چې تاسو اوسېږئ نو هغه خائ او ښارونه به کنډر شی او هغه علاقائی عبادتخاني به تباه شی، ستاسو قربانگاه به خرابې او تباه شی، ستاسو معبودان به ټوټه ټوټه او تباه کړې شی، او ستاسو د خوشبویي قربانگاه به راوغورزولې شی، او خه چې تاسو جوړ کړی دی هغه به جارو کړې شی. ﴿۷﴾ ستا خلق به په تا کښې ووژلې شی، نو ته به په دې پوهه شي چې زه مالک خُدائ یم. ﴿۸﴾ خو زه به ځینې خلق بچ کړم، او په تاسو کښې به خه خلق د توري د مرگ نه وتښتی او په نورو قومونو او ملکونو کښې به خواره شي. ﴿۹﴾ نو کله چې هغوی په نورو ملکونو او قومونو کښې په جلاوطنۍ کښې اوسېږي، نو هغوی به هلته ما رایاد کړی، او په دې به پوهه شي چې هغوی زه په خپلو زناکارو زړونو سره څومره دردولې یم، کوم چې زما نه اوړېدلی دی، او په خپلو سترگو سره به یې د هغه معبودانو سره زنا کوله. د هغه حرام کارونو او د معبودانو د عبادت په وجه کوم چې دوی کړی دی هغوی به د

خپل ځان نه نفرت وکړی. ﴿١٠﴾ نو دوی به په دې پوهه شی چې زه مالک خدای یم او زما خبردارۍ هسې تشې خبرې نه خو په رښتیا سره مې په دوی عذاب راوستو. ﴿١١﴾ مالک قادر مطلق خدای داسې فرمائی چې، ”د غم نه خپل لاسونه وپرقوی او خپلې پښې په زمکه ودریوی او د افسوس چغې ووهی، د بنی اسرائیلو د هغه ټولو حرامو کارونو په وجه، نو هغوی به په جنگ او قحط او وبا سره مړه کړی شی. ﴿١٢﴾ هغه څوک چې لرې دی نو هغوی به په ویا سره مړه شی، او هغه څوک چې نزدې دی هغوی به په جنگ کېښې قتل کړی شی، او هغوی څوک چې بچ پاتې شی نو په قحط سره به مړه شی. زه به خپل ټول قهر و غضب په هغوی نازل کړم. ﴿١٣﴾ نو هغوی به په دې پوهه شی چې زه مالک خدای یم. کله چې د هغوی خلق د دوی د معبودانو او د دوی د قربان گاه سره مړه پراته وی، په هره اوچته غونډۍ او اوچت غر دپاسه او د هرې شنې ونې لاندې او د څېړۍ د ونې لاندې به د دوی لاشونه پراته وی په هغه ځایونو کېښې چرته چې هغوی خپلو ټولو معبودانو ته د خوشبویۍ نذرانې پېش کولې. ﴿١٤﴾ او زه به خپل لاس د هغوی په خلاف وراوږد کړم او د هغوی ملک به د بیابان نه واخله تر دبله پورې خراب او خاموشه کړم چرته چې هغوی اوسپړی. نو بیا به هغوی په دې باندې پوهه شی چې زه مالک خدای یم.“

د بنی اسرائیلو خاتمه

٧ ﴿١﴾ نو د مالک خدای کلام بیا په ما نازل شو، ﴿٢﴾ ”ای بنی آدمه، مالک قادر مطلق خدای بنی اسرائیلو ته داسې فرمائی، تباهی دې په سر راغلی ده، ستا په ملک کېښې به هر طرف ته تباهی وی. ﴿٣﴾ نو اوس ستاسو آخری وخت رارسېدلې دے او زه به خپل قهر و غضب په تاسو نازل کړم. زه به ستاسو د چال چلن په مطابق ستاسو عدالت وکړم او ستاسو د بدو اعمالو په مطابق به تاسو له پوره سزا درکړم. ﴿٤﴾ نه به تہ زما نه بچ شي او نه به زه په تا رحم وکړم

بلکې ستا د چال چلن او بدو اعمالو سزا به تا له درکړم. نو بيا به تاسو په دې پوهه شئ چې زه مالک خدای یم. ﴿٥﴾ مالک قادر مطلق خدای داسې فرمائی چې، د یو افت د پاسه به بل افت په تاسو راځي. ﴿٦﴾ ستاسو انجام، ستاسو انجام نزدې دے، آخری وخت مو نزدې دے، وگورئ ستاسو په وړاندې دے. ﴿٧﴾ تاسو څوک چې په دې ملک کېښې اوسپړئ ستاسو د بشخېدو ورځ رارسېدلې ده. وخت رارسېدلې دے، هغه ورځ رانزدې شوې ده، دلته کېښې د غرونو د پاسه صرف چغې سورې دی، او هیڅ قسمه د خوشحالی آوازونه نشته. ﴿٨﴾ زه به زر خپل قهر په تا نازل کړم، زه به تا ته ستا د چال چلن او د بدو اعمالو په مطابق سزا درکړم. ﴿٩﴾ نه به ته زما نه بچ شې او نه به زه په تا رحم وکړم بلکې ستا د چال چلن او بدو اعمالو سزا به تا له درکړم. نو بيا به تاسو په دې پوهه شئ چې زه مالک خدای یم څوک چې تاسو وهی. ﴿١٠﴾ ستاسو انجام، ستاسو انجام نزدې دے. تباهی مو په سر رارسېدلې ده. ظلم انتها ته رسېدلې دے، او خلق بې حده مغروره شوی دی. ﴿١١﴾ د هغوی د ظلم په وجه د خلقو شرارت زیات شوې دے، یو کس به ترې نه هم پاتې نه شی، نه د هغوی خلق، نه دولت، او نه د هغوی اهمیت. ﴿١٢﴾ هغه وخت راغله دے، هغه ورځ رارسېدلې ده. اخستونکی دې خوشحالی نه کوی او نه دې خرڅوونکی خفگان کوی، ځکه چې غضب په ټوله ګڼه باندې راتلونکې دے. ﴿١٣﴾ سوداګر به هغه زمکه دوباره وانه خلی کومه زمکه چې هغوی خرڅه کړې ده که چرې دوی ژوندی هم وی، ځکه چې د مالک خدای فېصله د ټولو دپاره ده او نه بدلېدونکې ده. ځکه د خپلو ګناهونو په وجه به یو کس هم خپل ژوند بچ نه کړی شی. ﴿١٤﴾ که څه هم که هغوی بیگل وغړوی او هر څه تیار کړی، هیڅوک به جنګ دپاره لار نه شی، ځکه چې زما غضب په ګڼو خلقو باندې دے.“

د بنی اسرائیلو د ګناه سزا

﴿١٥﴾ ”د ښار نه بهر جنګونه او په ښار کېښې دننه قحط او وباګانې روانې دی،

څوک چې د ښار د دېوالونو نه بهر دی هغوی به د دشمن په تورو باندې مره شی. او هغه څوک چې د ښار دننه دی د قحط او د وباگانو په وجه به مره شی. (۱۶) څوک چې ژوندی پاتې شی هغوی ټول به غرونو ته پناه اخستلو له لارې شی، او هر یو به لکه د گوگوشکو په شان د خپلې گناه په وجه زیږگی کوی. (۱۷) د هغوی په لاسونو کښې به دم نه وی، او پښې به یې رپردي. (۱۸) هغوی به د ټاټ جامې واغوندي او ټول به پرې اخستی وی. د هغوی په مخونو به شرم راخوړ وی او سرونه به یې خړیلې وی. (۱۹) هغوی به خپل سپین زر لارو کوڅو ته وغورزوی، او د هغوی سره زر به یو ناپاکه څیز وگنلې شی. د مالک خدای د غضب په ورځ به د هغوی سره زر او سپین زر به هغوی نه شی بچ کولې. هغوی به په دې باندې نه خپله لوړه ختمولې شی او نه به ورباندې خپله گڼده پرولې شی. ځکه چې د هم دې څیزونو په وجه هغوی تیر وتل. (۲۰) هغوی په خپلو ښکلو زیوراتو باندې فخر کولو چې د هغوی نه به یې خراب بتان او مکروه تصویرونه جوړول. نو په دې وجه به زه دا څیزونه د هغوی دپاره پلټ او ناپاکه وگرځوم. (۲۱) زه به دا هر څه غېرو ته د غنیمت په شکل حواله کړم او د زمکې شیرانو باندې به یې لوټ کړم، او هغوی به یې پلټ کړی. (۲۲) زه به خپل مخ د دوی نه واړوم او هغوی به زما د مقدسو خزانو بې حرمتی وکړی، غله به دې ته ننوځی او ناپاکه به یې کړی. (۲۳) زنځیرونه تیار کړه، ځکه چې ټول ملک د قتل و غارت نه پک دے او ټول ښار د شر و فساد نه پک دے. (۲۴) زه به د دنیا د ټولو نه زیات ظالم قومونه راوړم چې د دوی نه د دوی کورونه په زور قبضه کړی، او زه به د دوی د زورورو کسانو فخر ختم کړم، او د هغوی د مقدس ځایونو بې حرمتی به وشي. (۲۵) کله چې دهشت راشی، نو هغوی به د امن او سکون لټون وکړی، خو هیڅ قسم امن به ورته ملاو نه شی. (۲۶) د یو افت دپاسه به بل افت راشی، او د افواه دپاسه به بله افواه خورېږی. هغوی به په دې کوشش کښې وی چې د نبی رویا واورى، د شریعت تعلیم به د امام نه ختم شی، او هم داسې د مشرانو مشورې به هم ختمې شی. (۲۷) بادشاه به ماتم کوی، شهزاده به د خفگان جامې اغوستې وی، د ملک د

خلقو لاسونه به رپیری. زه به د هغوی سره د دوی د چال چلن په مطابق سلوک کوم، او د هغوی په خپل معیار او اصول به د دوی عدالت وکړم. نو بیا به هغوی په دې پوهه شی چې زه مالک خدای یم.“

د خدای په کور کبښې حرامکاری کول

۱ د جلاوطنۍ په شپږم کال، د شپږمې میاشتې په پینځمه ورځ، کله چې زه په خپل کور کبښې د یهوداه د مشرانو سره ناست وم چې هلته د مالک قادر مطلق خدای لاس په ما باندې راغلو. ۲ ما ولیدل، او یو شکل مې ولیدو چې د انسان په شان ښکارېدو، د ملا نه لاندې هغه د اور په شان ښکارېدو او بره هغه لکه د یوې ځلېدونکې اوسپنې په شان ښکارېدو. ۳ هغه یو څیز راوغزولو چې د لاس په شان ښکارېدو او زه یې د سر وېشتو نه راو نیولم. روح زه د آسمان او زمکې مینځ ته پورته کړم او د خدای پاک په رویا کبښې یې زه یروشلم ته بوتلم، د دننه دربار شمال خوا دروازې ته، چرته چې هغه بُت ولاړ وو کوم چې د خدای پاک غېرت راپارولو. ۴ او د بنی اسرائیلو د خدای پاک جلال زما په وړاندې هلته رابښکاره شو، لکه څنگه چې ما په رویا کبښې د دې نه وړاندې په مېدان کبښې لیدلې وو. ۵ نو بیا مالک خدای ما ته وفرمائیل، ”اے بنی آدمه، د شمال خوا ته وگوره،“ نو بیا ما وکتل، د شمال خوا ته د قربان گاه د داخلېدو دروازه کبښې ما هغه بُت ولیدو د چا خلاف چې د خدای پاک غېرت راپارېدلې وو. ۶ او هغه ما ته وفرمائیل چې، ”اے بنی آدمه، ته هغه څه وینې چې دوی یې کوی هغه حرام کارونه چې دوی یې دلته کوی، نو دا حرام کارونه ما د خپل مقدس کور نه لرې کوی خو ته به داسې کارونه وگورې چې د دې نه به زیات خراب وی.“ ۷ هغه زه د دربار دروازې ته راوستلم. ما وکتل، ما په دېوال کبښې یو سورې ولیدو. ۸ هغه ما ته وفرمائیل چې، ”اے بنی آدمه، نو اوس په دېوال کبښې دا سورې غټ کړه.“ نو ما بیا په دېوال کبښې سورې وکړو او هلته مې یوه پټه دروازه

وليدله. ﴿٩﴾ او هغه ما ته وفرمائيل چې، ”دنه لار شه او هغه شرارت او حرام کارونه وگوره کوم چې هغوی دلته کوی.“ ﴿١٠﴾ نو بيا زه دننه لارم او ومې ليدل چې، په دېوالونو باندې د هر قسمه مارانو او چينجو او پليټو ځناورو تصويرونه جوړ شوي وو. او ما د بنی اسرائیلو ټول بتان وليدل چې هغوی يې عبادت کولو. ﴿١١﴾ د بنی اسرائیل د قوم اويا مشران هلته ولاړ وو، او د هغوی په مينځ کبني يازنياه د سافن زوی هم ولاړ وو. او د هر يو مشر په لاس کبني د خوشبو سوزولو مجمر وو او ترې نه د خوشبو د لوگو لوخرې ختلې. ﴿١٢﴾ نو بيا مالک خدای ما ته وفرمائيل چې، ”اے بنی آدمه، تا هغه څه وليدل کوم چې د اسرائیلو مشرانو په تياره کوټه کبني هر يو د خپل معبود د زيارت دپاره کول؟ هغوی دا وائی چې، مالک خدای مونږ نه وینی، مالک خدای دا ملک پرېسې دے.“ ﴿١٣﴾ هغه بيا وفرمائيل چې، ”ته به هغوی د دې نه هم په پېرو خرابو حرامو کارونو کولو باندې وگورې.“ ﴿١٤﴾ نو بيا زه هغه د مالک خدای کور ته د ننوتلو د شمال خوا دروازې ته راوستلم، ما هلته بنځې وليدلې چې ناستې وې او د تموز معبود ژړا او ماتم يې کولو. ﴿١٥﴾ هغه ما ته وفرمائيل چې، ”اے بنی آدمه، ته دا وینی؟ نو ته به نور داسې حرام کارونه وگورې کوم چې به د دې نه هم پېر پليټ او خراب وی.“ ﴿١٦﴾ هغه بيا زه د مالک خدای د کور دننه دربار ته راوستلم، او هلته د مالک خدای د کور د داخلېدلو په لار او د برنډې او د قربانگاه په مينځ کبني پينځوويشت کسان وو. چې شا يې د مالک خدای کور ته وه او د هغوی مخ د نمرخاته خوا ته وو، هغوی د مشرق خوا ته نمر ته سجده کوله. ﴿١٧﴾ هغه ما ته وفرمائيل چې، ”اے بنی آدمه تا دا وليدل؟ ولې دا د يهوداه خلقو ته مناسبه ده چې هغوی دې داسې پليټ او حرام کارونه دلته وکړي؟ دا ضروری ده چې دوی دنيا هم د شرارت نه پکه کړي او په مسلسله توگه زما قهر و غضب راوپاروي؟ هغوی ته وگوره چې خپله پوزه چوڼی او ما ته سپک نظر کوی. ﴿١٨﴾ نو په دې وجه زه به په هغوی باندې خپل غضب نازل کړم، نه به هغوی زما نه بچ شي او نه به زه په هغوی رحم وکړم. که څه هم چې هغوی زما په غوږ کبني چې ووی زه به هغوی ته غوږ نه نیسم.“

د بُت پرستانو قتلول

۹ ﴿۱﴾ نو بیا مالک خُدای په اوچت آواز سره وفرمائیل، ”هغه کسان راولی کوم چې د بنار د سزا ورکولو دپاره مقرر شوی دی نو هغوی ته ووايه چې هر یو د خپلو تباہ کونکو وسلو په لاس راشی.“ ﴿۲﴾ نو بیا شپږ کسان د شمال بره طرف دروازې نه رابنکاره شو، د هر یو په لاس کبني وژونکې وسله وه. د هغوی سره یو کس وو چې د کتان جامې یې وې، چا سره چې د خط و کتابت سامان په څنګ کبني وو. هغوی ټول د مالک خُدای د کور دربار ته لاړل او د زېږو د قربانګاه په خوا کبني ودرېدل. ﴿۳﴾ بیا د بنی اسرائیلو د خُدای پاک جلال د وزرو والا مخلوق دپاسه راوچت شو، په کوم خُدای کبني چې هغه وو، نو بیا د خُدای د کور درشل ته لاړو. نو بیا مالک خُدای هغه کس ته آواز وکړو چې د کتان جامې یې اچولې وې د چا سره چې د خط و کتابت سامان وو. ﴿۴﴾ او هغه ته یې وفرمائیل چې، ”د یروشلم په ټول بنار کبني وګرځه او د هر هغه چا په تندي باندې نښه ولګوه څوک چې ویر او ماتم کوی په هغه ټولو حرامو کارونو باندې چې په دې کبني وشي.“ ﴿۵﴾ نو چې ما غوږ ونيولو، هغه هغه نورو ته وفرمائیل، ”په بنار کبني هغه پسي خي او خلق مړه کړی، په چا زړه مه سوزوی او مه په چا رحم کوئ. ﴿۶﴾ بوډاگان، ځوانان، پېغلې، ښځې، او ماشومان، حلال کړی، خو هغوی ته لاس مه وروړی د چا په تندي باندې چې نښه لګېدلې وی. زما د مقدس خُدای نه شروع وکړی.“ نو بیا هغوی دا کار د هغه مشرانو نه شروع کړو چې د خُدای د کور په مخکبني ولاړ وو. ﴿۷﴾ نو بیا هغه هغوی ته وفرمائیل، ”زما کور پلټ او زما دربار د مړو د لاشونو نه ډک کړی. خي لاړ شی.“ نو هغوی بهر لاړل او په ټول بنار کبني یې په مرګ شروع وکړه. ﴿۸﴾ نو کله چې هغوی خلق وژل او زه یواځې پاتې شوم، نو زه پرمخې پرېوتم او چغې مې کړې، ”اے مالک قادر مطلق خُدایه، په یروشلم باندې د خپل غضب په نازلېدو سره ولې ته د بنی اسرائیلو دا بچ پاتې شوی خلق به هم تباہ کوې؟“ ﴿۹﴾ نو بیا هغه ما ته وفرمائیل چې، ”د

اسرائیل او د یهوداه د خلقو گناھونه پپر بی حده غت دی، مُلک د قتل و غارت نه پک دے او بنار د بی انصافی نه پک دے. هغوی وائی، مالک خدائ دا مُلک پربنې دے، مالک خدائ دا نه وینی. ﴿۱۰﴾ نو زه به هغوی ته د رحم په سترگه نه گورم او نه به هغوی بچ کرم، خو زه به هم د دوی په سرونو هغه خه راولم خه چې هغوی کړی دی. ﴿۱۱﴾ بیا هغه سړی چې د کتان جامې یې اچولې وې او د خط و کتابت سامان ورسره وو هغه دا خبر راوړو، او وې وئیل، ”ما هغه خه وکړل څنگه چې تا حکم کړے وو.“

د مالک خدائ جلال د یروشلم نه تلل

۱۰ ﴿﴾ کله چې ما بره وکتل، د وزرو والا د مخلوق د سر دپاسه په آسمان کښې ما نیلم کانه ولیدو چې لکه د تخت په شان ښکارېدو. ﴿۲﴾ مالک خدائ هغه سړی ته چا چې د کتان جامې اچولې وې وفرمائیل، ”د وزرو والا مخلوق د پایو د لاندې په مینځ کښې تېر شه. خپل لاسونه د سکروټو نه پک کړه او په بنار یې وشینده.“ او چې ما ولیدل هغه هم هغه شان دننه لاړو. ﴿۳﴾ اوس د وزرو والا مخلوق د خدائ د کور د جنوبي دروازې سره ولاړ وو کله چې هغه سرې دننه لاړو، نو ورپکې دننه دربار پک کړو. ﴿۴﴾ نو بیا د مالک خدائ جلال د وزرو والا مخلوق دپاسه راوچت شو او د خدائ د کور درشل ته لاړو. ورپکې د خدائ کور پک کړو، او د هغه دربار د مالک خدائ د جلال د شغلو نه پک وو. ﴿۵﴾ د وزرو والا مخلوق د وزرو آواز د لرې پورې اوربدلے شو تر بهرنی درباره پورې، هغه داسې ښکارېدو لکه د قادر خدائ د آواز په شان کله چې هغه خبرې کوی. ﴿۶﴾ کله چې مالک خدائ هغه سړی له حکم وکړو چا چې د کتان جامې اغوستې وې، ”د وزرو والا مخلوق د لاندې لاړ شه او د پایو د مینځ نه اور راواخله،“ هغه سرې لاندې ورغلو او د یوې پایې په خوا کښې ودرېدو. ﴿۷﴾ نو بیا د وزرو والا په مخلوق کښې یو خپل لاس هغه اور ته وراوړد کړو کوم چې د هغوی په مینځ کښې

بلېدلو. هغه د هغه اور نه لږ راوچت کړو او د هغه سپری په لاس کښې یې واچولو چې د کتان جامې یې اغوستې وې، نو بیا هغه سپری اور واخستو او بهر لاړو. (۸)

نو ما بیا وکتل چې هر یو د څلورو وزرو والا مخلوق د وزرونو لاندې یو څیز لیدل کېدو چې د انسان د لاس په شان ښکارېدو. (۹) ما وکتل چې، د هر یو څلور وزرو والا مخلوق سره په خوا کښې یوه پایه وه، او هغه پایې لکه د ایکوامرین کایو په شان ځلېدلې. (۱۰) څلور واړه پایې یو شان ښکارېدې او یو رنگ جوړې شوې وې، او په هره یوه پایه کښې یوه بله پایه چورلېدله. (۱۱) د وزرو والا مخلوق په څلورو واړو طرفونو حرکت کولې شو، چې هر اړخ ته به یې مخ وو نو بغېر د تاوېدو نه به تلې شول. هغوی به بغېر د تاوېدو را تاوېدو نه هغه اړخ ته تلل کوم خوا به یې چې مخ ؤو. (۱۲) د هغوی ټول بدن، د هغوی د شاگانو په شمول، د هغوی لاسونه او د هغوی وزرونه په مکمل توګه د سترګو نه پک ؤو، لکه څنګه چې د هغوی څلور پایې وې. (۱۳) ما واورېدل چې پایو ته یې د ”چورلېدونکو پایو“ نامه ورکړه. (۱۴) د هر یو وزرو والا مخلوق څلور مخونه ؤو، اول مخ لکه د غوائی په شان وو، او دویم مخ یې د انسان په شان وو، درېم مخ یې لکه د ازمری په شان وو، او څلورم مخ لکه د باز په شان وو. (۱۵) نو بیا دا وزرو والا مخلوق مخ په بره اوچت شو. دا هغه ژوندې مخلوق وو کوم چې ما د کبار د سیند په غاړه لیدلې وو. (۱۶) کله چې به دې مخلوق حرکت کولو نو د هغوی په خوا کښې پایو به هم ورسره حرکت کولو او کله چې به دې مخلوق خپلې وزرې خورې کړې چې د زمکې نه والوځی، نو پایو د هغوی خوا نه پرېښودله. (۱۷) هرکله چې به د وزرو والا مخلوق په آرام ودرېدل، نو پایې به هم ورسره ودرېدې، او کله چې به د وزرو والا مخلوق والوتلو نو پایې به هم ورسره والوتلې، ځکه چې د وزرو والا مخلوق روح په هغې کښې وو. (۱۸) نو بیا د مالک خدای جلال د خدای د کور درشل ته لاړو او د وزرو والا مخلوق دپاسه ودرېدو. (۱۹) نو کله چې ما وکتل نو هغه مخلوق خپل وزرونه خواره کړل او د زمکې نه اوچت شول، نو کله چې دوی لاړل، هغه پایې د هغوی سره لاړې. هغوی د خدای د کور په درشل کښې نمرخاته

طرف ته ودرېدل، او د بنی اسرائیلو د مالک خدای جلال د هغوی د سر د پاسه وو. (۲۰) دا هغه ژوندی مخلوق وو کوم چې ما د بنی اسرائیلو د خدای پاک د تخت د لاندې د کبار د سیند په غاړه لیدلې وو، نو زه په دې پوهه شوم چې دا هم هغه شان ژوندی مخلوق دی. (۲۱) د هر یو څلور مخونه او څلور وزرونه وو، او داسې یو څیز یې د وزرو لاندې وو چې په لیدلو کې لکه د انسان د لاسونو په شان ښکارېدو. (۲۲) د هغوی مخونه بلکل هم هغه شان ښکارېدل کوم چې ما د کبار د سیند په غاړه لیدلی وو. هر یو په تلو کې نېغ تلو.

د بنی اسرائیلو د مشرانو سزا

۱۱ (۲۳) نو بیا زه د خدای روح اوچت کړم او د مالک خدای د کور دروازې ته یې راوستلم کومه چې مشرق طرف ته وه. هلته د دروازې په درشل کې پینځویشتمه سړی وو، او ما په هغوی کې یانزیا د عزور زوی او فلطیا د بنایاه زوی، د خلقو مشران ولیدل. (۲۴) هغه ما ته وفرمائیل چې، ”اے بنی آدمه، دا هغه کسان دی څوک چې بدې منصوبې جوړوي او خلقو ته په ښار کې د شرارت مشورې ورکوي. (۲۵) هغوی وائی چې، آیا دا ښه وخت نه دی چې کورونه جوړ کړو؟ دا ښار لکه د اوسپنې د دېگ په شان دی او مونږ په کې لکه د غوښې په شان محفوظ یو. (۲۶) نو په دې وجه اے بنی آدمه، د هغوی خلاف په اوچت آواز سره پېشگوڼې وکړه.“ (۲۷) نو بیا د مالک خدای روح په ما نازل شو او هغه ما ته وفرمائیل چې داسې ووايه، ”مالک خدای فرمائی، اے د بنی اسرائیلو قوم، ستاسو په سوچونو کې چې څه دی زه په هغې پوهېږم. (۲۸) تاسو په دې ښار کې پېر خلق وژلی دی او د دې لارې کوڅې مو په مړو پکې کړې دي. (۲۹) نو په دې وجه مالک قادر مطلق خدای داسې فرمائی چې، تاسو چې د مړو کوم لاشونه په دې ښار کې وغورزول هغوی هم هغه غوښه ده چې په دې دېگ کې محفوظه ده، خو زه به تاسو د دې نه ویاسم. (۳۰) تاسو د تورې نه یرېږئ، او هم

دا تُوره به زه په تاسو باندې ستاسو خلاف نازله کړم، دا د مالک قادر مطلق خدای فرمان دے. (۹) زه به تاسو د بنار نه وشرم او پردو خلقو ته به مو حواله کړم او تاسو له به سزا درکړم. (۱۰) تاسو به په تُوره باندې ووژلے شی، او زه به د اسرائیل په مُلک کبني دننه په تاسو خپله فېصله واوروم. نو بیا به تاسو پوهه شی چې زه مالک خدای یم. (۱۱) دا بنار به ستاسو دپاره یو د اوسپني دېگ نه وی، او نه به تاسو په دې کبني د غوښي په شان یی، زه به د اسرائیل په مُلک کبني دننه تاسو له سزا درکړم. (۱۲) نو تاسو به په دې پوهه شی چې زه مالک خدای یم، نه تاسو زما د شریعت پیروی وکړه او نه مو زما په اصولو او شریعت عمل وکړو خو د دې په خای د خوا او شا مُلکونو رواجونو پسې لاړی. (۱۳) نو کله چې ما پېشکوئي کوله نو فلطیاه د بنایاه زوی ناگهانه مړ شو. نو بیا زه پرمخې پرېوتلم او په زوره مې چغې کړې، ”اے مالک قادر مطلق خدایه، ولې تاسو په اسرائیل کبني په پوره توگه ژوندی پاتې شوی خلق تباہ کوئ؟“

د جلاوطنو بنی اسرائیلو سره د مالک خدای وعده

(۱۴) د مالک خدای کلام په ما نازل شو، (۱۵) ”اے بنی آدمه، کوم خلق چې تر اوسه په یروشلم کبني پاتې شوی دی ستا او ستا د خپلوانو او د اسرائیل قوم په حقله چې په جلاوطنی کبني دی ورپسې خبرې کوی. هغوی دا وائی چې خوک چې جلاوطن شوی دی نو هغوی د مالک خدای نه لرې شوی دی، خکه اوس هغه د هغوی زمکه مونږ له په میراث کبني راکړې ده. (۱۶) نو په دې وجه ووايه چې، مالک قادر مطلق خدای داسې فرمائی چې، که خه هم چې ما هغوی نورو لرې قومونو ته ولېږل او په نورو مُلکونو کبني مې تس نس کړل، خو اوس د لږ وخت دپاره زه د هغوی دپاره په هغه مُلکونو کبني مقدس پناه گاه یم کومو ته چې تللی دی. (۱۷) نو بیا داسې ووايه چې، مالک قادر مطلق خدای داسې فرمائی، زه به تاسو د ټولو مُلکونو نه راغونډ کړم او د هغه مُلکونو نه به تاسو واپس راولم کومو ته چې ما خواره کړی وی او زه به بیا تاسو له د اسرائیل مُلک درکړم. (۱۸)

کله چې دوی دې ته واپس راشی نو د دې نه به هغه ټول بُتان او حرام تصویرونه لرې کړی. ﴿١٩﴾ زه به هغوی ته یو زړه ورکړم او نوې روح به په کبني و اچوم، زه به د هغوی نه د کاني په شان سخت زړونه اخوا کړم او نرم زړونه به ورکړم. ﴿٢٠﴾ نو بیا به هغوی زما د اصولو پیروی کوی او په احتیاط سره به زما په شریعت عمل کوی. نو بیا به هغوی زما خلق وی او زه به د هغوی خدای پاک یم. ﴿٢١﴾ خو د هغه چا چې زړونه پلینو تصویرونو او حرام کاره معبودانو ته وقف شوی وی، زه به د هغوی په سر هغه خه راوالم کوم چې دوی کړی دی. دا د مالک قادر مطلق خدای فرمان دے.

د مالک خدای د جلال د یروشلم نه تلل

﴿٢٢﴾ نو بیا د وزرو والا مخلوق، چې په خوا کبني یې پایې وې خپل وزرونه خواره کړل، او د بنی اسرائیلو د خدای پاک جلال د هغوی د پاسه وو. ﴿٢٣﴾ نو د مالک خدای جلال د ښار نه روان شو او د دې نمرخاته طرف ته په غر ودرېدو. ﴿٢٤﴾ نو بیا د خدای پاک روح زه په رویا کبني اوچت کړم او واپس یې په بابل کبني جلاوطنو ته بوتلم. بیا کومه رویا چې ما لیدلې وه ما نه بره لاره، ﴿٢٥﴾ او ما هغه جلاوطنو خلقو ته هر هغه خه وویل چې مالک خدای ما ته ښودلی وو.

د جلاوطنی نښې

١٢ ﴿١﴾ بیا د مالک خدای کلام په ما نازل شو، ﴿٢﴾ ”اے بنی آدمه، ته د سرکشه قوم په مینغ کبني اوسېږې. هغوی د کتلو دپاره سترگې لری خو نه وینی او د اورېدو دپاره غوږونه لری خو اوری نه، ځکه چې هغوی سرکشه خلق دی. ﴿٣﴾ نو په دې وجه اے بنی آدمه، خپل سامان داسې راغونډ کړه لکه چې ته په جلاوطنی روان یې. د ورځې په رڼا کبني د هغوی په وړاندې روان شه او بل خدای ته لار شه. شاید چې هغوی په دې پوهه شی چې هغوی به هم یوه ورغ جلاوطن

شى، اڱر چې هغوى سرکشه قوم دے. (۴) د ورځي په رڼا کښي د هغوى په وړاندې خپل مال حال داسې راوياسه لکه چې د جلاوطنۍ دپاره دې راغونډ کړي وي. بيا په مابښام کښي د هغوى په وړاندې داسې روان شه لکه چې څوک جلاوطن کړي شوي وي. (۵) د هغوى په وړاندې دېوال سورې کړه او خپل مال حال په هغه سوري کښي بهر کړه. (۶) د هغوى په وړاندې خپل مال حال اوږو ته اوچت کړه او هغه په تياره کښي بهر يوسه. خپل مخ داسې پټ کړه چې وطن درته نه ښکاري، ما ځکه په تا دا هر څه وکړل چې تا د بنی اسرائیلو قوم دپاره يو خبرداري کړم. (۷) نو څنگه چې ما ته حکم شوي وو هم هغه شان ما وکړل. په ورځ کښي ما خپل سامان ترلې لکه د جلاوطنۍ دپاره راوويستلو. نو په مابښام کښي ما په خپلو لاسونو په دېوال کښي سورې وکړو. ما خپل سامان په توره تياره کښي بهر کړو، په خپلو اوږو مي د هغوى د سترگو د وړاندې اوچت کړو. (۸) نو په سحر کښي د مالک خدای کلام په ما نازل شو، (۹) ”اے بنی آدمه، ولې د بنی اسرائیلو دې سرکشه قوم ستا نه تپوس ونه کړو چې، ته څه کوې؟ (۱۰) نو هغوى ته ووايه چې، زه مالک قادر مطلق خدای داسې فرمايم چې دا پېغام د يروشلم د شهزاده او د هغه ټولو خلقو دپاره دے څوک چې په کښي اوسېږي. (۱۱) هغوى ته ووايه چې، زه ستاسو دپاره نمونه يم. څنگه عمل چې ما وکړو نو هم هغه شان به د يروشلم د خلقو سره وشي، هغوى به جلاوطن او قېديان کړي شي. (۱۲) د هغوى په مينځ کښي شهزاده به هم په تياره کښي خپل سامان په خپله اوږه اوچت کړي او لار به شي، او هغه به دېوال سورې کړي چې په هغې ووځي. هغه به خپل مخ پټ کړي چې هغه وطن ورته نه ښکاري د کوم نه چې هغه روان دے. (۱۳) نو زه به خپل جال هغه ته خور کړم، او هغه به زما په جال کښي راگېر شي، زه به هغه بابل ته د کلدانيانو ملک ته راوړم، خو هغه به يې ونه ويني، او هلته به هغه مړ شي. (۱۴) زه به د هغه نه گېرچاپېره د هغه ټول نوکران او فوجيان خواره واره کړم او هغوى پسې به توره راوکاږم. (۱۵) نو هغوى به په دې پوهه شي چې زه مالک خدای يم، کله چې زه دوى په نورو

قومونو او مُلکونو کښې خواره واره کړم. (۱۶) خو زه به د هغوی نه خه کسان د توري، قحط او د وبا د مرگ نه بچ کړم، نو چې کومو قومونو ته دوی خي نو دوی به د خپلو ټولو بدو اعمالو اقرار وکړي. نو بيا به هغوی په دې پوهه شي چې زه مالک خدای یم.“

يو بله نېشه، د حزقی ایل نبی یرېدل

(۱۷) د مالک خدای کلام په ما نازل شو، (۱۸) ”اے بنی آدمه، کله چې خوراک کوې نو رېږده، او کله چې اویه خښې نو د یرې نه لږ زېږه. (۱۹) خلقو ته ووايه، مالک قادر مطلق خدای داسې فرمائی د هغه خلقو په حقله څوک چې په یروشلم کښې او د اسرائیل په مُلک کښې اوسېږي، هغوی به خپل خوراک په رېږدېدو سره کوی او اویه به په مایوسی سره خښي، ځکه چې د دوی د زمکې نه به هر خه چې په کښې دی لوټ شي د هغوی ټولو د قتل و غارت زیاتي په وجه څوک چې په کښې اوسېږي. (۲۰) د خلقو آباد ښارونه به برباد او زمکې به وېجاړې شي. نو بيا به تاسو په دې پوهه شي چې زه مالک خدای یم.“

د مالک خدای خبره به زر پوره شي

(۲۱) د مالک خدای کلام په ما بيا نازل شو، (۲۲) ”اے بنی آدمه، دا کوم متل دے چې تاسو یې د بنی اسرائیلو په زمکه باندې کوئ یعنې، ورځې روانې دی او هره یوه پېشکوئي نه پوره کيږي؟ (۲۳) هغوی ته ووايه، مالک قادر مطلق خدای داسې فرمائی چې، زه دا متل ختموم، او دوی به هیڅکله بيا په اسرائیل کښې دا ونه وائی. هغوی ته ووايه، هغه ورځې رانزدې دی چې هره یوه پېشکوئي به پوره شي. (۲۴) ځکه چې په اسرائیل کښې به نور نه د دروغو رویاگانې او نه به د چاپلوسی پال لیدلے شي. (۲۵) ځکه چې زه مالک خدای یم او زه چې خه ووايم هغه به پوره شي، او هغه به نور ایسار نه شي، اے سرکشه بنی اسرائیله، بې شکه زه به

ستاسو په ژوند کښې خپله خبره وکړم او هغه به پوره هم کړم. ما، مالک قادر مطلق خدای داسې وفرمائیل. (۲۶) نو بیا د مالک خدای کلام په ما نازل شو، (۲۷) ”اے بنی آدمه، د بنی اسرائیلو خلق داسې وائی چې، حزقی ایل د پېر لرې وخت په حقله خبرې کوی. د هغه رویا به پېر وخت اخلی او زر به پوره نه شی. (۲۸) نو په دې وجه ته هغوی ته ووايه چې، مالک قادر مطلق خدای داسې فرمائی، نور وخت به نه لگی، زه به اوس هغه هر څه پوره کړم کوم چې ما وفرمائیل. ما، مالک قادر مطلق خدای وفرمائیل.“

د دروغژنو نبیانو مذمت

۱۳ (۱) د مالک خدای کلام په ما نازل شو، (۲) ”اے بنی آدمه، د اسرائیلو د هغه دروغژنو نبیانو خلاف پېشگوئی وکړه څوک چې اوس پېشگوئی کوی. نو هغوی ته دا ووايه څوک چې د خپلو خیالونو د پېشگوئی دعوی کوی او داسې وائی چې تاسو د مالک خدای کلام واورئ. (۳) مالک قادر مطلق خدای داسې فرمائی چې، افسوس دې وی په هغه کم عقلو نبیانو باندې چا چې څه کتلی نه وی او د خپل تصور په ټال کښې ځانگی. (۴) اے بنی اسرائیلو، ستاسو نبیان داسې دی لکه چې گیدران په کنډراتو کښې گرځی. (۵) تاسو د دېوال چاؤدونو ته ورنه غلئ او نه مو د دې مرمت وکړو چې د بنی اسرائیلو قوم د مالک خدای په ورځ په جنگ کښې قائم پاتې شی. (۶) د هغوی رویاگانې دوکه ده او د هغوی پالونه نیول دروغ دی. هغوی وائی چې، مالک خدای دا فرمائی، خو په حقیقت کښې مالک خدای دوی نه دی رالېرلی، بیا هم هغوی په دې امید دی چې د هغوی خبرې به پوره شی. (۷) آیا تاسو د دروغو رویاگانې لیدلې نه دی او غلط پال مو نیولې نه دے او بیا هم وایئ چې، دا د مالک خدای فرمان دے، حالانکه ما څه نه وی فرمائیلی؟ (۸) نو په دې وجه مالک قادر مطلق خدای داسې فرمائی چې، ستاسو د دروغژنو خبرو او رویاگانو په وجه، زه ستاسو خلاف یم. (۹) زما لاس به د هغه نبیانو په خلاف وی څوک چې د دروغو رویاگانې گوری او د دروغو پالونه

نیسی. هغوی به زما د خلقو په ټولگی کښې شریک نه شی او نه به د بنی اسرائیلو د قوم په فهرستونو کښې درج شی، او نه به هغوی د اسرائیل په ملک کښې داخل شی. نو بیا به تاسو په دې پوهه شی چې زه مالک قادر مطلق خدای یم. ﴿١٠﴾ ځکه چې هغوی زما خلق گمراهی خوا ته بوتلل، او وائی چې امن دے خو په حقیقت کښې امن نه وی. دا د هغه چا په شان دے لکه څوک چې کچه دېوال ووهی او بیا هغه نبیان ورته چونه ورکړی. ﴿١١﴾ نو په دې وجه هغه نبیانو ته ووايه څوک چې دا دېوالونه چونه کوی چې دا به راغورزیږی. زه به تېز باران او غټه ږلی راولېږم، او تېز باد به په دې رانازل کړم. ﴿١٢﴾ کله چې دېوال راوغورزیږی، ولې خلق به ستاسو نه دا تپوس ونه کړی چې هغه سپینه چونه څه شوه چې تاسو دېوال ته ورکړې وه؟ ﴿١٣﴾ نو په دې وجه مالک قادر مطلق خدای داسې فرمائی، په خپل قهر سره به زه یو وحشتناک طوفان راولېږم، او په خپل قهر سره به ږلی او د باران طوفان راولېږم. ﴿١٤﴾ زه به هغه دېوال راوغورزوم کوم چې تاسو چونه کړے دے او هغه به زه د زمکې سره هوار کړم او د هغه بنیاد به څرگند کړم. کله چې هغه راغورزیږی نو تاسو به هم په کښې تباہ شی، نو بیا به تاسو په دې پوهه شی چې زه مالک خدای یم. ﴿١٥﴾ نو زه به خپل غضب په دېوال او په هغوی سوړ کړم چا چې دېوال چونه کړے وو. نو زه به تاسو ته وایم چې، دېوال او هغه کسان دواړه فنا شو چا چې چونه کړے وو. ﴿١٦﴾ د اسرائیل نبیانو ته چا چې د یروشلم په حقله پېشگوټې وکړه او د هغې په حقله یې د امن رویاگانې لیدلې حال دا چې په ربستیا به امن نه وو، ما، مالک خدای وفرمائیل.

د دروغژنو پېغمبرانو ملامتول

﴿١٧﴾ ”اوس اے بنی آدمه، خپل مخ دې د دې بنځو په خلاف راواړوه څوک چې د خپلې خېټې نه نبوت کوی. د هغوی خلاف نبوت وکړه. ﴿١٨﴾ او هغوی ته ووايه چې مالک قادر مطلق خدای داسې فرمائی چې، افسوس دې وی په هغه بنځو څوک چې په خپلو لاسونو سره د جادو او کوپو تعویذونه گنډی او په خپل مړوند

کښنې يې راځوړندوی او د کوپو ځادر جوړوی او چې خلق په خپل جال کښنې گرفتار کړی. آیا تاسو به زما د خلقو دپاره جال خور کړئ او خپل ژوند به بچ کړئ څه؟ (۱۹) تاسو زما د خلقو په مینځ کښنې د لږو اوریشو او د یو څو ټوکرو روټی دپاره زما بې حرمتی وکړه. تاسو زما غوره شوی خلقو ته دروغ ووئیل او هغوی هم په تاسو باور وکړو او دغه شان تاسو هغوی ووژل څوک چې د وژولو نه وو او هغوی مو ژوندی پرېښودل څوک چې د ژوندی پرېښودلو نه وو. (۲۰) نو په دې وجه مالک قادر مطلق خدای داسې فرمائی چې، زه ستاسو د جادو منتر خلاف یم په کومو چې تاسو خلق لکه د مرغی راگېروئ او هغه به زه ستاسو د متو نه خلاص کړم، او زه به هغه خلق آزاد کړم کوم چې تاسو لکه د مرغی په شان راگېر کړی دی. (۲۱) زه به ستاسو د جادو نقابونه وشلوم او خپلو خلقو له به ستاسو د لاسه خلاصون ورکړم، او هغوی به نور ستاسو د جادو په اثر کښنې نه راځی. نو بیا به تاسو په دې پوهه شی چې زه مالک خدای یم. (۲۲) تاسو د خپلو دروغو په وجه صادقان بې زړه کړل اگر چې ما هغوی ته هیڅ قسم تکلیف نه دے ورکړی، او تاسو گناهگارانو ته پاډ ورکوئ چې د خپلو بدو لارو نه راونه گرځی او د هغوی ژوند بچ نه شی، (۲۳) نو په دې وجه تاسو به نور نه د دروغو رویا وگورئ او نه به فالگری وکړئ. زه به خپل خلق ستاسو د لاسه بچ کړم. او بیا به تاسو پوهه شی چې زه مالک خدای یم.“

د بُت پرستانو مذمت

۱۴ (۱) نو بیا د اسرائیل ځینې مشران ما له راغلل او زما په وړاندې کښېناستل. (۲) نو د مالک خدای کلام په ما نازل شو، (۳) ”اے بنی آدمه، دې مشرانو په خپل زړه کښنې بتانو له ځای ورکړی دے او هغوی هغه د خپل ځان په وړاندې د گناه او تیندک خوړلو سبب گرځولے دے. نو بیا ولې زه دوی ته غوږ ونیسم څه؟ (۴) نو په دې وجه هغوی سره خبره وکړه او هغوی ته ووايه چې،

مالک قادر مطلق خُدائ داسې فرمائی چې کله چې یو بنی اسرائیلی خپل زړه
 کښې بُتانو له خائ ورکړې وی او د خپل خُان د وړاندې یې د گناه او تیندک
 خوړلو سبب گرځولې وی او بیا یو نبی ته د مشورې دپاره ورشی، نو بیا به زه
 مالک خُدائ هغه له په خپله داسې جواب ورکړم چې د هغوی د پیرې بُت پرستی
 لائق وی. ﴿٥﴾ زه به دا د دې دپاره وکړم چې د خپلو خلقو بنی اسرائیلو په زړونو
 دوباره قبضه وکړم، ټولو چا چې زه د خپلو بُتانو په وجه پرېښودې یم. ﴿٦﴾ نو
 په دې وجه د بنی اسرائیلو قوم ته ووايه چې، مالک قادر مطلق خُدائ داسې
 فرمائی چې، توبه وکړئ، او د خپلو بُتانو نه راوگرځئ او د خپلو ټولو حرامو
 کارونو نه منع شئ. ﴿٧﴾ هرکله که یو بنی اسرائیلی او یا غیر مُلکی په اسرائیل
 کښې اوسېږي او خپل خُان یې زما نه جدا کړې وی او بُتانو له یې په خپل زړه
 کښې خائ ورکړې وی او د خپل خُان د وړاندې یې د گناه او تیندک خوړلو
 سبب گرځولې وی او بیا یو نبی له د مشورې دپاره ورشی او زما په حقله ترې
 تپوس وکړي، نو زه مالک خُدائ به په خپله هغوی له جواب ورکړم. ﴿٨﴾ زه به د
 داسې کس مخالفت کوم او نورو خلقو ته به یې د خدا مثال جوړ کړم. او زه به
 هغه د خپل قومیت نه وباسم. نو بیا به تاسو په دې پوهه شئ چې زه مالک خُدائ
 یم. ﴿٩﴾ او که هغه نبی په پېشگویی ورکولو کښې دوکه شی او دروغ ووائی نو ما
 مالک خُدائ هغه نبی له دوکه ورکړه، او زه به خپل لاس د هغه خلاف وراوړد
 کړم او هغه به د خپلو خلقو بنی اسرائیلو نه نیست و نابود کړم. ﴿١٠﴾ هغوی دواړو
 ته به د خپلې گناه سزا ملاو شی، پېغمبر ته او هم هغه چا ته چې پېغمبر ته د
 هدایت حاصلولو دپاره راځي. ﴿١١﴾ نو بیا به د بنی اسرائیلو خلق زما نه نور نه
 بې لارې کیږي، او نه به هغوی نور خپل خُانونه په پېرو گناهونو کولو باندې
 پلټوي. هغوی به زما خلق وی، او زه به د هغوی خُدائ یم، مالک قادر مطلق
 خُدائ فرمائی.

د خُدائِ عدالت رشتينے دے

﴿١٢﴾ د مالک خُدائِ کلام په ما نازل شو چې، ﴿١٣﴾ ”اے بنی آدمه، که چرې يو مُلک زما خلاف گناه او بې وفائی وکړی او زه خپل لاس د هغوی خلاف اوچت کړم او د هغوی رزق بند کړم او په هغوی باندې قحط نازل کړم او د هغه مُلک سړی او خُناور مړه کړم، ﴿١٤﴾ که چرې نوح، دانیال، او ایوب درې واړه هم هلته اوسېدل، نو هغوی به په خپل صداقت صرف خپل خانونه بچ کړی و، مالک قادر مطلق خُدائِ داسې فرمائی. ﴿١٥﴾ او یا که چرې زه هغه مُلک ته خُنګلی خُناور ورولېږم چې د هغې خلق ووژنی او مُلک بلکل وران وېجاړ کړی، نو بیا به د هغه خُناورو په وجه هیڅ څوک هم د هغه مُلک نه نه شی تېرېدلې، ﴿١٦﴾ زما دې په خپل ذات قسم وی، قادر مطلق مالک خُدائِ فرمائی، که چرې دا درې واړه کسان هم هلته اوسېدل نو هغوی به خپل زامن او لوڼه هم نه شو بچ کولې. یواځې هغوی به بچ شی خو ټول مُلک به وران وېجاړ شی. ﴿١٧﴾ او که چرې زه په هغه مُلک جنګ راولم، او ووايم چې پرېږده چې توره د ټول مُلک نه تېره شی او زه په کبني انسانان او د دوی خُناور مړه کړم، ﴿١٨﴾ زما دې په خپل ذات قسم وی، قادر مطلق مالک خُدائِ فرمائی، که چرې دا درې واړه کسان په دې کبني اوسېدل، بیا هم دوی خپل زامن او لوڼه نه شو بچ کولې. خو صرف دوی به بچ شوی و. ﴿١٩﴾ او یا فرض کړئ که چرې زه په دغه مُلک ویا رانازل کړم او خپل غضب پرې د وینې توپدو په ذریعه نازل کړم چې د دې سړی او خُناور مړه کړی، ﴿٢٠﴾ زما دې په خپل ذات قسم وی، مالک قادر مطلق خُدائِ فرمائی، که چرې نوح، دانیال او ایوب هم په دې کبني اوسېدل، هغوی خپل زامن او لوڼه نه شول بچ کولې. بلکې هغوی به په خپل صداقت سره صرف خپل خانونه بچ کړی و. ﴿٢١﴾ نو په دې وجه مالک قادر مطلق خُدائِ داسې فرمائی چې، دا به د یروشلم دپاره څومره خراب وخت وی کله چې زه خپل دا څلور سخت پروونکی عذابونه د هغوی خلاف ورولېږم، جنګ او قحط او وحشی خُناور او ویاگانې چې

د دې سړی او ځناور مړه کړی. ﴿۲۲﴾ خو بیا هم به څه کسان ژوندی پاتې شی خو هغوی به تاسو سره په جلاوطنۍ کښې یوځای شی. کله چې تاسو په خپله د هغوی بد عملونه وگورئ، نو بیا به تاسو په خپله ووايئ چې کوم افتونه ما په یروشلم نازل کړی و او هغه ضروری وو. ﴿۲۳﴾ تاسو به په خپله مطمئن شی کله چې تاسو د هغوی چال چلن او د هغوی کردار وگورئ، نو تاسو به په دې پوهه شی چې ما بې د کومې وجې په هغوی باندې تکلیف او افت نه دے نازل کړے. ما، مالک قادر مطلق خدای و فرمائیل.

یروشلم بې کاره د انگور بوتې دے

۱۵ ﴿۱﴾ د مالک خدای کلام په ما نازل شو چې، ﴿۲﴾ ”اے بنی آدمه، د انگور د بوتې څانگه د ځنگل د نورو ونو څانگو نه په کوم لحاظ سره ښه ده؟ ﴿۳﴾ آیا د دې لرگې د کوم شی د جوړولو دپاره استعمالولې شی؟ ولې هغوی د دې نه موږی جوړوی چې څیزونه پرې راڅوړند کړی؟ ﴿۴﴾ او کله چې هغه په اور کښې د سوزولو دپاره وغورزولې شی او اور د دې دواړه سرونه وسوزوی او مینځ یې په سکرو بدل شی، آیا دا بیا د څه شی دپاره په کار راځی؟ ﴿۵﴾ د سوزېدو نه مخکښې چې دا د هیڅ کار نه وو، نو بیا به دا څومره بې کاره وی کله چې دا په اور کښې وسوزېږی او سکاره شی؟ ﴿۶﴾ نو په دې وجه مالک قادر مطلق خدای داسې فرمائی چې، لکه څنگه چې ما د انگور بوتې د ځنگل په بوتو کښې ورکړو چې د خشاک دپاره استعمال شی نو هم دغه شان سلوک به زه د هغوی سره وکړم څوک چې په یروشلم کښې اوسېږی. ﴿۷﴾ زه به خپل مخ د هغوی خلاف کړم، اگر که هغوی د اور نه بهر راوتل خو اور به بیا هم هغوی وسوزوی. نو کله چې زه خپل مخ د هغوی خلاف کړم، نو تاسو به پوهه شی چې زه مالک خدای یم. ﴿۸﴾ زه به هغه زمکه ورانه و بجاړه کړم ځکه چې هغوی زما سره بې وفایي کړې ده، دا د مالک خدای فرمان دے.“

د یروشلم بی وفائی

۱۶ ﴿۱﴾ نو د مالک خُدای کلام په ما نازل شو، ﴿۲﴾ ”اے بنی آدمه، یروشلم د خپل حرام کار په حقله خبر کړه. ﴿۳﴾ او ورته ووايه، مالک خُدای یروشلم ته داسې فرمائی، ستاسو نسل او پېدايښت د کنعان د مُلک دے، ستاسو پلار اموری وو او ستاسو مور حتی وه. ﴿۴﴾ په هغه ورځ کله چې ته پېدا شوې، نو هیچا ستا نوم پرې نه کړو او نه چا په اوبو ولمبولې چې پاک دې کړی، او نه په تا چا مالګه ومبرله او نه ته چا په اورنې کښې ونغښتې. ﴿۵﴾ نو چا هم تا ته د رحم په سترګه ونه کتل او په تا باندې چا زړه هم ونه سوزولو چې دا کارونه درته وکړی. ستا د پېدا کېدو د ورځې نه هغوی تا نه نفرت کولو او ته یې په یو مېدان کښې وروغورزولې. ﴿۶﴾ نو زه په دغه خُدای تېر شوم او ومې لیدلې چې په خپلو وینو کښې دې لټې وهلې، نو کله چې ته په وینو کښې ککړ پروت وې نو ما درته وفرمائیل چې ژوندی اوسه. ﴿۷﴾ ما ته لکه د بوټی په شان لویه کړې. ته لویه شوې او لوړه دنگه شوې او یوه پېغله درنه جوړه شوه، ستا سینې راوشوې، او ستا د سر وېښته رالوی شو خو ته لا تر اوسه برېښه او لغړه وې. ﴿۸﴾ لږ وروستو زه په تا تېرېدم، نو کله چې ما تا ته وکتل نو ومې لیدلې چې ته د مینې کولو قابله شوې، ما د خپلو جامو یو حصه په تا وغورځوله او ستا شرم مې پټ کړو. ما قسم وخورلو او تا سره مې لوظ وکړو، مالک قادر مطلق خُدای وفرمائیل، او ته زما شوې. ﴿۹﴾ ته ما په اوبو ولمبولې او ستا نه مې وینه صفا کړه او ستا په بدن مې تېل ولګول. ﴿۱۰﴾ ما تا ته د ګلکاری جامې درواغوستلې او د څرمنې پېزار مې درته په پښو کړو. ما درته ښکلې د کتان او د رېښمو قیمتی جامې درواغوستلې. ﴿۱۱﴾ ما ته په کالو سنگار کړې، ما ستا په لاس کښې بنگرې او په غاړه کښې مې درته امیل واچولو. ﴿۱۲﴾ او ما په پوزه کښې درته نټکی او په غوږونو کښې مې والی درته واچولې او ښائسته تاج مې در په سر کړو. ﴿۱۳﴾ نو ته په سپینو او سرو زرو سنگار شوې، تا د قیمتی کتان او ګلکاری جامې واغوستې.

ستا خوراک بښه اوږده، شات او د زيتونو تېل وو. ته پېره بښکلې شوې او ستا نه مَلکه جوړه شوه. (۱۴) او ستا د بښکلا مشهورتيا په نورو قومونو کښې پندوره شوه، ستا بښائست کامل وو ځکه چې ما د خپل شان او شوکت نه تا له دا درکړې وو، قادر مطلق خدای داسې فرمائی. (۱۵) خو تا په خپله بښکلا او شهرت باندې بهروسه وکړه او خپل شهرت دې د کنجرتوب دپاره استعمال کړو. ستا د کنجرتوب نه څوک هم په لار بچ نه شو او خپل حسن دې باد کړو. (۱۶) تا خپلې جامې واخستې او په خپلو جامو دې زیارت رنگینه کړو، هلته دې کنجرتوب شروع کړو. نه داسې کارونه مخکښې شوی وو او نه به وروستو وشي. (۱۷) تا خپل ځان سره قیمتي کالی هم واخستل کوم چې ما تا له درکړې وو، کوم چې ما د سرو او سپینو زرو نه جوړ کړی وو، او تا د هغوی نه ځانله نارینه بتان جوړ کړل او د هغوی سره په زنا کولو مصروفه شوې. (۱۸) او تا په هغوی باندې خپلې د کار جامې وغوړولې او تا هغوی ته زما د تېلو او خوشبویي نذرانې پېش کړې. (۱۹) کوم خوراک چې ما تاسو ته د خوړلو دپاره درکړی وو، لکه بښه اوږده، د زيتونو تېل او شات ما تاسو ته د خوړلو دپاره درکړل، خو تاسو هغه بتانو ته د خوشبویي د نذرانو په شکل وړاندې کړل. دا د مالک قادر مطلق خدای وينا ده. (۲۰) او تاسو خپل زامن او لويه بوتل کوم چې تاسو زما دپاره پېدا کړی وو او هغوی مو د خوراک په توگه بتانو ته قرباني کړل. ولې ستا خپله زناکاری کافی نه وه ځه؟ (۲۱) تا زما بچی حلال کړل او بتانو ته دې قرباني کړل. (۲۲) ستا په ټولو حرامو کارونو او ستا په زناکاری کښې تا ته خپل د ځوانۍ عمر یاد نه وو، کله چې ته برېښه او لغړه وې او په خپلو وینو کښې دې لټې وهلې.

د يروشلم د کنجرتوب ژوند

(۲۳) ”افسوس، افسوس دې وی په تاسو، مالک قادر مطلق خدای فرمائی. د دې باوجود ستاسو د خپلو نورو ټولو شرارتونو سره، (۲۴) تا په هر یو چوک کښې د ځان دپاره زیارتونه او بتخانې جوړې کړې. (۲۵) تا د سړک په هر یو گوټ کښې

بُتْ خانې جوړې كړې او خپله بې حرمتې دې وكړه او په لاره هر يو تېرېدونكې ته دې پښې ورتېرې كړې او هغوى سره دې كنجرتوب وكړو. (۲۶) تۀ د خپلو شهوت پرستو گاونډيانو مصریانو سره په زناكارۍ كښې آخته شوې، او تا د پيرې زنا كولو په وجه زما قهر او غضب راوپارولو. (۲۷) نو بيا ما خپل لاس ستا خلاف دراوړد كړو او ستا ملكيت مې كم كړو، او ما تۀ خپلو حرصناكو دشمنانو ته حواله كړې، يعنې د فلسټيه لوڼو ته چا ته چې ستا د بې حيا كارونو نه حيا ورتله. (۲۸) تۀ د اسوريانو سره هم په زناكارۍ كښې مصروفه شوې، ځكه چې ستا شوق نۀ پوره كېدو، بلكې د دې نه وروستو هم تۀ يخه نۀ شوې. (۲۹) نو بيا تا خپله زناكارۍ د بابليانو ملك پورې اوږده كړه، چې د سوداگرو ملك دى، خو هغوى هم ستا شوق پوره نۀ كړو. (۳۰) مالِك قادر مطلق خُداى فرمائى چې تۀ د زړۀ نه څومره مجبوره يې چې تا لکه د بې حيا كنجرې په شان كارونه وكړل. (۳۱) كله چې تا خپلې بُتْ خانې د كوڅې په هر گوت كښې جوړې كړې او په هر چوك كښې دې د خپل ځان دپاره زيارتونه جوړ كړل، تۀ د عام كنجرې په شان نۀ وې ځكه چې تا پېسې اخستل بد گڼل. (۳۲) تۀ هغه زناكاره ښځه يې چې د خپل خاوند په ځاى پردو سړو سره بدكارۍ كوي. (۳۳) هره يوه كنجره پېسې اخلى، خو تۀ خپلو عاشقانو له تحفې وركوي، هغوى له خرچه وركوي چې تا له د هرې خوا نه د ناروا كارونو دپاره راشي. (۳۴) نو تۀ په خپلې زناكارۍ كښې د نورو نه بدله يې. ستا د شوق دپاره هيڅ څوك تا پسي نۀ گرځي. تۀ بلکل د نورو نه بدله يې، ځكه چې تۀ خرچه وركوي خو تۀ په خپله څۀ نۀ اخلي. (۳۵) نو بيا تۀ اړې زناكارې، د مالِك خُداى كلام ته غوږ ونيسه. (۳۶) مالِك قادر مطلق خُداى داسې فرمائى چې، ځكه چې تا خپل مال دولت په خپلو عاشقانو خرچ كړو او خپله حيا دې د بدكارۍ په وخت كښې څرگنده كړه، ستا د ټولو خرابو بُتانو په وجه، ځكه چې تا هغوى ته د خپلو بچو وينه پېش كړه، (۳۷) نو په دې وجه به زۀ ستا ټول عاشقان يو ځاى ته راغونډ كړم، د چا نه چې تا خوندونه اخستل، د چا سره چې تا مينه كوله او هغوى د چا نه چې تا نفرت كولو. زۀ به ستا ټول دشمنان د هر ځاى نه

راغونډ کړم او د هغوی په وړاندې به دې برینډه کړم تر هغې چې هغوی ټول تا په مکمل توګه لغړه وګوری. (۳۸) زه به تا ته د هغه بنځو سزا درکړم چا چې زنا کړې ده او چا چې وینه تویه کړې ده، زه به تا نه په خپل غېرت او قهر او غضب کښې د قتل کولو بدله واخلم. (۳۹) نو بیا به زه تا خپلو عاشقانو ته حواله کړم، او هغوی به ستا بُت خانې وړانې کړی او ستا زیارتونه به تباہ کړی. او هغوی به ستا نه جامې او قیمتي کالی کوز کړی او برینډه او لغړه به دې پرېږدی. (۴۰) هغوی به ستا خلاف جلوس راوکاږی څوک چې به تا سنگسار کړی او تا به په خپلو ټورو سره ټوټه ټوټه کړی. (۴۱) هغوی به ستا کورونه وسوزوی او د ډېرو بنځو په وړاندې به تا له سزا درکړی. زه به ستا کنجرتوب بند کړم. او ته به نور خپلو عاشقانو له پېسې نه ورکوې. (۴۲) نو بیا به زما غصه سره شی او زما د غېرت قهر به سوړ شی، او زه به په آرام شم او نور به تا ته نه غصه کېږم. (۴۳) ځکه چې تا ته د خپلې ځوانۍ ورځې یادې نه دی خو زه تا په دې څیزونو سره غصه کړم. تا چې کوم بد عملونه کړی دی زه به د هغې ټولو بدله ستا نه واخلم، مالک قادر مطلق خدای فرمائی. ته د خپلې ټولې حرام کارۍ سره په شهوت پرستی کښې د حد نه تېره شوې.

یروشلم لکه د سدوم او سامریه په شان دے

(۴۴) ”هر څوک چې متلونه وائی نو دا متل به ستا په حقله وائی چې، څنگه یې مور وی هغسې یې لور وی. (۴۵) ته د خپلې مور رښتینې لور یې، چا چې د خپل خاوند نه او د خپلو ماشومانو نه نفرت وکړو، او ته د خپلې خور رښتینې خور یې، چا چې د خپلو خاوندانو او ماشومانو نه کرکه کوله، ستا مور حتی وه او ستا پلار اموری وو. (۴۶) ستا مشره خور سامریه وه، څوک چې ستا شمال خوا ته خپلو لوریانو سره اوسپړی، او ستا کشره خور څوک چې په جنوب کښې د خپلو لوریانو سره اوسپړی، هغه سدوم دے. (۴۷) دا نه چې ته صرف د هغوی په نقش قدم باندې روانه یې او د هغوی د حرامو کارونو پیروی دې وکړه بلکې په

خپلو ټولو کردارونو کښې تۀ ډېره زر د هغوی نه بدتره شوې. ﴿٤٨﴾ مالک قادر مطلق خدای فرمائی چې، زما دې په خپل ذات قسم وی، تر دې چې ستا خور سدوم او د هغې لوریانو کله هم داسې بد کارونه نه وُو کړی کوم چې تا او ستا لوریانو وکړل. ﴿٤٩﴾ نو د ستا د خور سدوم گناه وه چې، هغې او د هغې لویو کبر کولو، او هغوی خپته ورې وې او د آرام ژوند یې تېرولو، خو د غریبو او ضرورت مندو سره یې امداد نه کولو. ﴿٥٠﴾ هغوی کبرژن وُو او حرام کارونه یې زما په وړاندې وکړل. نو په دې وجه ما هغوی لرې کړل لکه څنگه چې تاسو ولیدل. ﴿٥١﴾ سامریې ستا د گناه په نیمه حصه هم گناه نه ده کړې، تا د هغوی نه ډېر زیات حرام کارونه کړی دی، او کوم حرام کارونه چې تا کړی دی تا خپلې خوبندې د هغوی په نسبت وبخښلې. ﴿٥٢﴾ نو تۀ اوس په شرم وشرمېره، ستا گناهونه دومره خراب دی چې تا خپلې خوبندې وبخښلې او هغه دې صادق وگرځولې.“

د سدوم او سامریه بیا ودانول

﴿٥٣﴾ ”خو زۀ به د سدوم او د هغې د لوریانو ژوندون دوباره بحال کړم او د سامریه او د هغې د لوریانو ژوندون به هم بحال کړم او ستا حالت به هم ورسره بڼۀ کړم. ﴿٥٤﴾ نو تۀ به په خپل شرم رسوا شې او په خپلو کړو به وشرمېرې. سدوم او سامریه به خوشحاله شی چې هغوی ستا په شان گناهگار نه دی. ﴿٥٥﴾ او ستا خوبندې، سدوم او د هغې لویه او سامریه او د هغې لویه، او تۀ او ستا لویه، به بیا دوباره په هغه حالت شی لکه څنگه چې ټول د اول نه وئ. ﴿٥٦﴾ د خپلې مغرورتیا په ورځو کښې تا خپلې خور سدوم پورې خندا کوله. ﴿٥٧﴾ خو اوس ستا بدعملونه ټولې دُنیا ته څرگند شول. اوس تۀ په خپله په شرمونو کښې پټه شوې او ادوم او د هغوی گاونډیان او فلسطیان ستا نه نفرت کوی. ﴿٥٨﴾ تۀ به د خپلې عیاشۍ او حرام کارونو سزا وزغمې، مالک خدای فرمائی.“

ابدی لوظ

﴿٥٩﴾ مالک قادر مطلق خُدائ داسې فرمائی چې، ”زۀ به تا سره هغه شان سلوک وکړم د کوم چې تۀ حقدار یې، خُکه چې د لوظ په ماتولو سره تا د قسم خوړلو سپکاوې وکړو. ﴿٦٠﴾ خو ما ته لا تر اوسه پورې هغه لوظ یاد دے کوم چې ما تا سره ستا د خوانی په ورخو کبني کړے وو، او زۀ به تا سره ابدی لوظ وکړم. ﴿٦١﴾ نو تۀ به خپل هغه بد عملونه رایاد کړې کوم چې تا کړی دی او په هغې به شرمندہ شې کله چې تۀ خپلې مشرې او کشرې خوبندې سره ملاو شې. زۀ به تا ته هغوی لکه د لونیو په شان درکړم خو په دې بنیاد نۀ چې تا په لوظ عمل کړے دے. ﴿٦٢﴾ نو زۀ به خپل لوظ تا سره تازه کړم، نو تۀ به په دې پوهه شې چې زۀ مالک خُدائ یم. ﴿٦٣﴾ کله چې زۀ ستا ټول کارونه تا ته معاف کړم کوم چې تا کړی دی، نو تا ته به دا گناهونه یاد وی او په هغې به دومره شرمېږې چې بیا به یې نوم په خولۀ نۀ اخلې، مالک قادر مطلق خُدائ داسې فرمائی.“

د باز او د انگورو د بوټی مثال

١٧ ﴿١﴾ د مالک خُدائ کلام په ما نازل شو، ﴿٢﴾ ”اے بنی آدمه، بنی اسرائیل قوم ته یو مثال پېش کړه او یو متل ورته ووايه. ﴿٣﴾ هغوی ته ووايه، مالک قادر مطلق خُدائ داسې فرمائی چې، د طاقتورو وزرو او د اوږدو او رنگينه بڼو والا غټ باز لبنان ته راغلو. هغۀ د ديار لوړه څوکه راوښوله. ﴿٤﴾ هغۀ ځان سره د دې د سر نه کچه څانگه راپرې کړه او د سوداگرو مُلک ته یې یوړه، کومه چې هغۀ هلته د سوداگرو په بڼار کبني وکړله. ﴿٥﴾ هغۀ ستا د مُلک نه دا بوټے راواخستو او په زرخیزه زمکه کبني یې وکړلو. هغۀ دا لکه د خارولی په شان د روانو اوبو په غاړه وکړلو. ﴿٦﴾ نو هغه راوتوکېدو او په زمکه لکه د انگور د بوټی په شان خور شو. د دې څانگې د هغۀ طرف ته اوږدې شوې، خو جرړې یې لاندې په زمکه

کښې پاتې شوې. نو دا لکه د انگورو د ونې په شان شوه او نوې خانگې يې پېدا کړې او په پانوپته شوه. (۷) خو يو بل غټ باز وو چې طاقتور وزرونه يې وو او په بڼو پټ وو. هغه د انگور بوټې هغه ځای نه چرته چې کولې شولې وو خپلې جرړې او خانگې د اوبو دپاره هغه ته وراوږدې کړې. (۸) هغه په بڼه خاوره کښې د پېرو اوبو په خوا کښې کولې شولې وو چې خانگې وکړې، مېوه ونيسې او يو شاندار بوټې ترې جوړ شې. (۹) هغوی ته ووايه، مالک قادر مطلق ځدای داسې فرمائی چې، ولې دا بوټې به کامياب شې څه؟ ولې دا به د جرړو نه راونه باسې څه؟ او ولې هغه به د مېوو نه خالی نه کړې څه؟ د هغه ټولې خانگې به وچې شې. د دې د راويستلو دپاره د طاقتور لاس او پېرو کسانو ضرورت نشته چې د جرړو نه يې راوباسې. (۱۰) که څه هم چې دا بل ځای وکولې شې، ولې دا به کامياب شې څه؟ ولې دا به بلکل اوچ نه شې کله چې د مشرق بادونه دا ووهې؟ دا به په هغه پټې کښې اوچ نه شې چرته چې را لوی شولې وو؟“

د دې مثال وضاحت

(۱۱) بيا د مالک ځدای کلام په ما نازل شو، (۱۲) ”دې سرکشه قوم ته ووايه چې، تاسو په دې نه پوهېږئ چې د دې مثال څه مطلب دے؟ هغوی ته ووايه چې، د بابل بادشاه يروشلم ته لاړو او د هغې بادشاه او سپين روبي يې بوتلل، او د خپل ځان سره يې بابل ته راوستل. (۱۳) بيا هغه د شاهي خاندان نه يو کس خوښ کړو، او د هغه سره يې لوظ وکړو او د وفادارۍ قسم يې ترې نه واخستلو. هغه د ځان سره د ملک مشران هم بوتلې وو، (۱۴) نو چې د هغوی بادشاهت کمزورې شې چې بيا د سر اوچتولو قابل نه شې. نو دغه شان اسرائيل به په خپلې وفادارۍ ژوندی پاتې شې. (۱۵) خو د يهوداه بادشاه د هغه په خلاف بغاوت وکړو چې هغه خپل قاصدان مصر ته ولېږل او هلته نه يې آسونه او لوی لښکر راوستو. ولې هغه به کامياب شې؟ ولې څوک چې داسې کارونه وکړې بچ به شې؟ ولې هغه به د لوظ په ماتولو د تکليف نه خلاص شې؟ (۱۶) مالک قادر مطلق ځدای فرمائی

چې، زما دې په خپل ذات قسم وی، هغه به د بابل په مُلک کښې مړ شی، د هغه بادشاه په مُلک کښې چا چې هغه په تخت کښېنولې وو، د چا قسم ته چې هغه سپک وکتل او چې د چا لوظ یې مات کړو. (۱۷) فرعون به د خپلو تکړه سپاهیانو او غټو لښکرو سره په جنگ کښې د هغه مدد ونه کړی، کله چې دشمن د ښار محاصره وکړی او د حملې دپاره د خاورو غونډۍ جوړې کړی د دې دپاره چې ډېر خلق تباہ کړی. (۱۸) هغه د لوظ په ماتولو سره د قسم سپکاوی وکړو، ځکه چې هغه د لوظ دپاره خپل لاس ورکړو او اوس یې دا ټول کارونه وکړل نو هغه به بچ نه شی. (۱۹) نو په دې وجه مالک قادر مطلق خدای داسې فرمائی چې، زما دې په خپل ذات قسم وی، چې هغه زما لوظ مات کړو او زما قسم ته یې سپک وکتل نو زه به د خپل هغه قسم نقصان د هغه په سر راولم. (۲۰) زه به د هغه دپاره خپل جال خور کړم، او هغه به زما په دام کښې راگېر شی. زه به هغه بابل ته راولم او خپل قضاوت به هلته په هغه باندې وکړم ځکه چې هغه ما سره بې وفائی وکړه. (۲۱) د هغه د ټولو نه تکړه فوجیان به په توره مړه شی. او بچ پاتې شوی به په هوا کښې خواره شی. نو بیا به ته په دې پوهه شې چې ما مالک خدای دا فرمائیلی دی.

د خدای پاک د امید وعده

(۲۲) مالک قادر مطلق خدای داسې فرمائی چې، ”زه به په خپله د ديار د لوړې څوکي نه يوه څانگه راواخلم او هغه به وکرم، زه به يوه نازکه څانگه د يو لوړ ديار د څوکي نه راپرې کړم او هغه به په يو لوړ او اوچت غر وکرم. (۲۳) زه به یې د اسرائیل په اوچتو غرونو وکرم، هغه به څانگې وکړی او مېوه به ونیسی او هغه به یو شاندار ديار شی. هر قسمه مرغی به په کښې جالې جوړې کړی، او هغوی به د دې د څانگو سورې کښې پناه اخلی. (۲۴) په زمکه کښې ټولې ونې به په دې پوهه شی چې زه مالک خدای لوړه ونه لاندې کوم او ټیټه ونه زه لوړه کړم. زه شنه ونه اوچوم او اوچه ونه زه تازه او شنه کوم. ما مالک خدای داسې وفرمایل او زه به

هر څوک د خپلې گناه ذمه وار دے

۱۸ ﴿۱﴾ د مالک خدائ کلام په ما نازل شو، ﴿۲﴾ ”ستاسو خلقو د اسرائیل د ملک په حقله د دې متل د وئیلو نه څه مطلب دے چې وائی، تراوه انگور یې پلار و خوړل، او غابنونه یې د بچو په برېښ شو؟ ﴿۳﴾ زما دې په خپل ذات قسم وی مالک قادر مطلق خدائ فرمائی چې، تاسو به په اسرائیل کښې نور دا متل ونه کړئ. ﴿۴﴾ ځکه چې هر ژوندے ځان زما دے، پلار او د هغه زوی دواړه یو شان زما دی. څوک چې گناه وکړی هم هغه به مړ کړی. ﴿۵﴾ که یو صادق سرے هغه څه کوی څه چې صحیح وی او د انصاف په مطابق وی. ﴿۶﴾ نه هغه د غرونو د پاسه په بت خانو کښې خوراک کوی او نه د بنی اسرائیلو د قوم د بتانو عبادت کوی او نه هغه د خپل گاونډی د ښځې سره زنا کوی، او نه د ماهواری په دوران کښې د ښځې سره کوروالے کوی. ﴿۷﴾ هغه په هیچا باندې ظلم نه کوی، او په امانت کښې خیانت نه کوی او هغه پوره واپس کوی. هغه غلا نه کوی، خو خپل خوراک په غریبانانو تقسیموی او بریندو له جامې ورکوی. ﴿۸﴾ هغه قرض د سود دپاره نه ورکوی او ناروا گټه هم نه کوی، بدو کارونو نه ځان ساتی او د دوو کسانو په لاندې کښې د صحیح انصاف فېصله کوی. ﴿۹﴾ هغه زما د قانون پیروی کوی او په وفاداری سره زما قانون منی، هم دا کس صادق دے هغه به په یقین سره ژوندے پاتې شی، مالک قادر مطلق خدائ فرمائی. ﴿۱۰﴾ نو بیا فرض کړئ چې د ده یو ظالم زوی دے چې هغه قتل و غارت او نور داسې خراب کارونه هم کوی، ﴿۱۱﴾ پلار یې داسې کارونه نه و کړی چې زوی یې کوی. هغه د غرونو د پاسه په بت خانو کښې هم خوراک کوی او د خپل گاونډی د ښځې سره زنا هم کوی. ﴿۱۲﴾ هغه په غریبانانو او ضرورتمندو ظلم کوی او غلاگانی کوی. او هغه چې ضمانت واخلی بیا یې نه واپس کوی، او هغه د بتانو عبادت کوی او

حرامکاری کوی. (۱۴) هغه په سود پېسې ورکوی او پېره زیاته گټه اخلی. آیا داسې کس به ژوندې پاتې شی څه؟ نه هغه به پاتې نه شی. ځکه چې هغه دا ټول حرام کارونه وکړل، په یقین سره هغه به مړ شی او د هغه خون به د هغه د خپلې غاړې وی. (۱۴) خو فرض کړئ چې د دې زوی یې یو زوی وی څوک چې د خپل پلار ټول گناهونه وینی، که څه هم چې هغه دا وینی خو بیا هم هغه د خپل پلار غوندې کارونه نه کوی. (۱۵) هغه په غرونو د بُت خانو خوراک نه خوری، او نه د بنی اسرائیل د قوم د بُتانو عبادت کوی، او نه هغه د خپل گاونډي د بشخې سره زنا کوی. (۱۶) هغه نه په چا ظلم کوی، او په امانت کښې خیانت نه کوی، هغه غلانه کوی خو خپل خوراک په غریبانانو تقسیموی او برینډو له جامې ورکوی. (۱۷) هغه خپل لاس په بدو کارونو نه پلټوی او سود نه اخلی او په گټه پېسې نه ورکوی، هغه زما په شریعت عمل کوی او زما د تعلیماتو پیروی کوی. داسې سرې به د خپل پلار د گناه په وجه مړ نه شی، یقیناً به هغه ژوندې پاتې شی. (۱۸) بلکې د هغه پلار به ضرور د خپلو گناهونو دپاره مړ شی، ځکه چې هغه ظلم کولو، د خپلو وروڼو نه یې غلا کوله او هغه کارونه یې کول کوم چې د هغه د قوم په مینځ کښې غلط وو. (۱۹) خو بیا تاسو تپوس کوئ چې زوی یې ولې د خپل پلار په جرم کښې شریک نه دے؟ ځکه چې زوی یې هغه څه کړی دی څه چې صحیح دی او د انصاف په مطابق دی او زما په حکمونو په وفاداری سره عمل کوی، هغه به یقیناً ژوندې پاتې شی. (۲۰) کوم کس چې گناه وکړی هم هغه کس به مړ شی. زوی به د پلار په گناه نه شی نیولې، او نه به پلار د زوی په گناه کښې نیولې شی. د صادق انسان صداقت به هغه ته په نېکې کښې حساب شی، او بدعمله ته به د بدعملی سزا ملاو شی. (۲۱) خو که یو بدعمله کس د خپلو ټولو گناهونو نه مخ واړوی کوم چې هغه کړی دی او زما په ټول قانون عمل وکړی او هغه کارونه کوی څه چې د انصاف او صحیح وی، نو په یقین سره به هغه ژوندې پاتې شی، هغه به مړ نه شی. (۲۲) هغه گناهونه چې د هغه نه شوی دی یو به هم د هغوی خلاف نه حسابوم. د هغه ښه کارونو په وجه کوم چې هغوی کړی

دی، هغوی به ژوندی پاتی شی. (۲۳) مالک قادر مطلق خدای فرمائی چې، ولې تاسو دا سوچ کوئ چې زه د شریرانو په هلاکت خوشحالیږم؟ بلکل نه، زه غواړم چې هغه د خپلو خرابو لارو نه واوړی او ژوندی پاتی شی. (۲۴) خو که چېرې یو صادق انسان د خپلو نېکو کارونو نه واوړی او گناه وکړی او حرام کارونه وکړی کوم چې یو بدعمله کس کوی ولې هغه به ژوندی پاتی شی؟ یو صادق کار به یې هم حساب نه شی کوم چې هغه کړی دی. د هغه بې ایمانی په وجه کومه چې هغه کړې ده او کوم گناهونه یې چې کړی دی د هغې په بدله کبني به هغه مړ شی. (۲۵) خو بیا تاسو وایئ چې، د مالک خدای کارونه د انصاف نه دی، اے د بنی اسرائیل قومه، ما ته غور شی، آیا تاسو دا خیال کوئ چې زما کارونه بې انصافه دی؟ خو دا ستاسو عملونه دی چې بې انصافه دی. (۲۶) که چېرې یو صادق انسان خپل صداقت پرېږدی او گناهونه شروع کړی، هغه به د دې په وجه مړ شی. د هغه گناهونو په وجه کوم چې هغه وکړل. (۲۷) خو که چېرې یو بدعمله انسان د خپلو گناهونو نه واوړی کوم چې هغه کړی دی او هغه خه کوی چې صحیح او د انصاف په مطابق دی، هغه به خپل ژوند بچ کړی. (۲۸) که هغه په خپلو گناهونو غور وکړی او هغه پرېږدی کوم چې هغه کړی دی، نو یقیناً به هغه ژوندی پاتی شی او مړ به نه شی. (۲۹) خو د بنی اسرائیلو قوم وائی چې د مالک خدای کارونه د انصاف نه دی. اے د بنی اسرائیل قومه، ولې زما کارونه بې انصافه دی؟ ولې ستاسو کارونه بې انصافه نه دی؟ (۳۰) نو په دې وجه، اے د بنی اسرائیلو قومه، زه به ستاسو د هر یو کس د اعمالو په مطابق ستاسو عدالت وکړم، مالک قادر مطلق خدای فرمائی. توبه وباسئ. د خپلو ټولو گناهونو نه واوړئ، نو بیا به گناه ستا د هلاکت سبب نه وی. (۳۱) خپلو ټولو گناهونو ته شا کړئ کوم چې تاسو کړی دی، او په خپل ځان کبني نوې زړه او نوې روح پیدا کړئ. تاسو ولې مړ کېدل غواړئ، اے د بنی اسرائیل قومه؟ (۳۲) زه د هیچا په هلاکت نه خوشحالیږم، مالک قادر مطلق خدای فرمائی. توبه وباسئ او ژوندی پاتی شی.

د اسرائیل د شهزادگانو په حقله مرثیه

۱۹ (۱) د اسرائیل د شهزادگانو په حقله دا مرثیه ووايه، (۲) ستا مور د زمر و په مینځ کښې څه تکره زمرې وه، هغه د ځوانانو زمر و په مینځ کښې پرته وه او خپل بچی یې لوی کړل. (۳) هغې خپل یو بچې لوی کړو، او د هغه نه یو تکره زمرې جوړ شو. هغه د بنکار کولو طریقه زده کړه، او انسانان یې خوړل. (۴) ملکونو د هغه په حقله واورېدل، او هغه یې په کنده کښې گڼ کړو. هغوی هغه پېزوانی د مصر ملک ته بوتلو. (۵) خو کله چې هغې خپل امید نامکمله ولیدلو، د هغې طمع ختمه شوه، هغې خپل بل بچې راواخستو او د هغه نه یې یو تکره زمرې جوړ کړو. (۶) هغه د نورو زمر و په مینځ کښې پاڼه گرځېدو راگرځېدو، ځکه چې هغه نه یو تکره زمرې جوړ شوې وو. هغه د بنکار کولو طریقه زده کړه، او انسانان به یې هم خوړل. (۷) هغه د هغوی قلعي ماتې کړې او د هغوی ښارونه یې تباہ کړل. هغه ملک او ټول هغه کسان چې په کښې اوسېدل د هغه د غرمبېدو نه یرېدل. (۸) نو بیا د هغه نه گڼچاپېره ملکونو نه قومونه د هغه خلاف راغلل. هغوی خپل جال د هغه دپاره خور کړو، او هغه د هغوی په کنده کښې راگڼ شو. (۹) هغوی هغه پېزوانی کړې رابنکلو او په پنجره کښې یې بند کړو او هغه یې د بابل بادشاه له راوستو. هغوی هغه په قېدخانه کښې واچولو، ترڅو چې نور د اسرائیل په غرونو د هغه غرمبېدل وانه وړېدلې شي. (۱۰) ستاسو مور ستاسو د انگورو باغ کښې لکه د انگور د بوتې په شان وه چې د اوبو په سر کړلې شوې وه. د پېرو اوبو په وجه هغه مېوه داره او د څانگو نه پکه شوه. (۱۱) د هغې څانگې مضبوطې وې، او د بادشاهانو د امساگانو جوړولو دپاره جوگه وې. دا د نورو گڼو بوتو نه پېره زیاته اوچته شوه، او د خپل گڼوالی او اوچتوالی په وجه د هر چا په نظر راتله. (۱۲) خو په غصه کښې دا د جرړو نه راوویستلې شوه او په زمکه وغورزولې شوه. د مشرق هواگانو دا مړاوې کړه، دا د مېوو نه خالی شوه، د دې مضبوطې څانگې وچې شوې، او اور هغه وسوزولې. (۱۳) نو

اوس دا په بيابان کښې په اوچه او تېرې زمکه کښې وکرلې شوه. (۱۴) اور د دې د يو خاص خانگې نه خور شو، او د دې مېوه يې وسوزوله. يوه مضبوطه خانگه په کښې پاتې نه شوه چې د بادشاه د امسا جوړولو جوگه وي. دا د غم يوه مرثيه ده، او د مرثيه په توگه استعمال شوې ده.

سرکشه بنی اسرائیل

۲۰ (۱) د اوؤم کال، د پینځمې میاشتي په لسمه ورځ، د اسرائیل یو څو مشران راغلل او زما په وړاندې کښېناستل او د خپل ځان په حقله یې زما نه د مالک خدای د پیغام تپوس وکړو. (۲) نو د مالک خدای کلام په ما نازل شو چې، (۳) ”اے بنی آدمه، د اسرائیل د مشرانو سره خبرې وکړه او ورته ووايه چې، مالک قادر مطلق خدای داسې فرمائی، آیا تاسو راغلی یئ چې زما نه معلومات حاصل کړئ؟ زما دې په خپل ذات قسم وی، زه به تاسو ته معلومات درنه کړم. قادر مطلق مالک خدای فرمائی. (۴) اے بنی آدمه، ولې ته غواړې چې د هغوی عدالت وکړې؟ نو که ته داسې کوې نو بیا هغوی ته د هغوی د پلار نیکه حرام کارونه وروښايه. (۵) او هغوی ته ووايه چې، مالک قادر مطلق خدای داسې فرمائی، په کومه ورځ چې ما بنی اسرائیل غوره کړل، ما د یعقوب د اولاد سره قسم وکړو او خپل ځان مې هغوی ته په مصر کښې ښکاره کړو. په قسم سره ما هغوی ته وفرمائیل، زه ستاسو مالک خدای پاک یم. (۶) په هغه ورځ ما هغوی سره قسم وکړو چې زه به هغوی د مصر نه هغې زمکې ته راوړم کومه چې ما هغوی دپاره خوښه کړې ده، هغه زرخیزه ملک ته کوم چې د ټولو ملکونو نه ډېر ښکلې دے. (۷) او ما هغوی ته وویل چې، تاسو ټول هغه پلټتې ټان د خپلې مخې نه اخوا کړئ کوم چې تاسو د خپلو سترگو د وړاندې اېښی دی، او خپل ځانونه د مصر په ټانو مې پلټوئ. زه ستاسو مالک خدای یم. (۸) خو هغوی زما خلاف سرکشی وکړه او ما ته یې غوږ ونه نیولو، او یو هم د خپلو ټانو نه

لاس وانه خستو په کومو چې د هغوی توجو وه، او نه هغوی د مصر بُتان پرېښودل. بیا ما ووئیل، زه به خپل غضب په هغوی نازل کړم او زه به خپله غصه د هغوی خلاف په مصر کښې سره کړم. (۹) خو بیا، د دې په وجه ما د خپل نوم د خاطر هغه څه وکړل څه چې به هغوی د هغه قومونو د وړاندې د سپکوالی نه وساتي د چا په مینځ کښې چې دوی اوسېدل او د چا په وړاندې چې ما خپل ځان بنی اسرائیلو ته د مصر نه په راویستلو ښکاره کړو. (۱۰) نو په دې وجه هغوی ما د مصر نه راوویستل او بیابان ته مې راوستل. (۱۱) ما هغوی له خپل حکمونه ورکړل او خپل قانون مې هغوی ته وښودلو، هر څوک چې په دې عمل کوی نو هغوی به ژوندی پاتې شی. (۱۲) ما ورته د سبت ورځ هم ورکړه چې دا زمونږ دواړو په مینځ کښې د لوظ ښه وی، نو چې هغوی په دې پوهه شی چې ما مالک خدای دوی مقدس کړی دی. (۱۳) خو د بنی اسرائیلو خلقو په صحرا کښې هم زما خلاف سرکشی وکړه. هغوی زما په حکمونو عمل ونه کړو او زما شریعت یې رد کړو، او دا چې چا هم په دې عمل وکړو هغه به په دې ژوندی پاتې شی. خو هغوی په ښکاره توګه زما د سبت بې عزتی وکړه. نو ما وفرمائیل چې زه به خپل قهر او غضب په دوی نازل کړم او هغوی به په صحرا کښې تباه کړم. (۱۴) بلکې د خپل نوم دپاره ما هغه څه وکړل څه چې به هغه د هغه قومونو د سترګو د وړاندې د سپکوالی نه وساتي چا چې زه ولیدلم چې ما هغوی بهر راوویستل. (۱۵) خو بیا په صحرا کښې ما دوی سره قسم وکړو چې زه به هغوی هغه ملک ته رانه ولم کوم چې ما دوی له ورکړې دې هغه ملک چې زرخیزه دې، چې د ټولو ملکونو نه ډېر ښکلې دې، (۱۶) په دې وجه چې هغوی زما شریعت رد کړو او زما د حکمونو پیروی یې ونه کړه او زما د سبت سپکاوی یې وکړو. ځکه چې د هغوی زړونه خپلو بُتانو ته وقف شوی وو. (۱۷) خو بیا هم ما دوی ته د رحم په سترګه وکتل او تباه مې نه کړل او نه مې هلته په صحرا کښې ختم کړل. (۱۸) ما د هغوی بچو ته په صحرا کښې وفرمائیل چې، د خپل پلار نیکه د رواج پیروی مه کوئ او مه د هغوی په قانون عمل کوئ او مه د هغوی په بُتانو

خپل ځان پليتوي. ﴿١٩﴾ زه مالک خدائ ستاسو خدائ پاک يم. زما د حکمونو پيروي وکړئ او په غور سره زما په قانون عمل وکړئ. ﴿٢٠﴾ زما د سبت ورځ مقدسه وساتئ، ځکه چې دا به زمونږ دواړو په مينځ کبني د لوظ نښه وي. نو تاسو به په دې پوهه شئ چې زه مالک ستاسو خدائ پاک يم. ﴿٢١﴾ خو د هغوی اولاد زما خلاف سرکشي وکړه، او هغوی زما د سبت سپکاوي وکړو. هغوی زما د حکمونو پيروي ونه کړه، او زما د قانون په ساتلو يې غور ونه کړو. چا چې د دې تابعداری وکړه نو په دې به ژوندی پاتې شى. بيا ما وفرمائيل چې، زه به په هغوی خپل قهر نازل کړم او خپله غصه به په هغوی په صحرا کبني سره کړم. ﴿٢٢﴾ خو ما خپل لاس ترې ونيولو، بلکې د خپل نوم د خاطرې ما هغه څه وکړل څه چې به هغه د هغه قومونو د سترگو د وړاندې د سپکوالی نه وساتى چا چې زه وليدلم چې ما هغوی بهر راويستل. ﴿٢٣﴾ خو ما هم په صحرا کبني دوى سره قسم وخورلو چې زه به هغوی په نورو قومونو او ملکونو کبني خواره کړم، ﴿٢٤﴾ ځکه چې هغوی زما قانون ونه منلو بلکې د منلو په ځای يې رد کړو او زما د سبت بې حرمتی يې وکړه، او د هغوی سترگې د هغوی د پلار نيکه بتانو ته وې. ﴿٢٥﴾ ما هغوی فضول قانون او اصولو ته حواله کړل کوم چې د ژوند طرف ته نه وو روان. ﴿٢٦﴾ ما هغوی پرېښودل چې خپل ځانونه بتانو ته په نذرانې پېش کولو سره پليت کړى تر دې چې خپل مشران زامن هم ورته قربان کړى، نو په دې کار سره به زه هغوی حق حېران کړم تر دې چې هغوی به په دې پوهه شى چې زه مالک خدائ يم. ﴿٢٧﴾ نو په دې وجه اې بنى آدمه، د بنى اسرائيلو سره خبرې وکړه او هغوی ته ووايه چې مالک قادر مطلق خدائ داسې فرمائى چې، هم داسې ستاسو پلار نيکه هم کفر وکړو او ما سره يې غداری وکړه. ﴿٢٨﴾ کله چې هغوی ما هغه ملک ته راوستل کوم چې ما د هغوی سره د ورکولو وعده کړې وه نو هرکله چې به هغوی اوچتې غونډۍ يا شنې ونې وليدلې، نو بيا به هلته هغوی خپلې قربانۍ پېش کولې، هغوی داسې قربانۍ بتانو ته کولې چې زه يې په قهر کړم، او هغوی هلته خپلې د خوشبويانو قربانۍ، او د څښلو نذرانې پېش کړې. ﴿٢٩﴾ ما بيا هغوی ته وفرمائيل، نو دا کوم اوچت ځای دې چرته چې تاسو ځئ؟ تر نن ورځې

پورې ورته بامه يعنې اوچت خائ وائی. (۳۰) په دې وجه د بنی اسرائیلو قوم ته ووايه، مالک قادر مطلق خدائ داسې فرمائی چې ولې تاسو خپل ځانونه پليتوي لکه څنگه چې ستاسو پلار نيکه کړی و او د هغه ناپاکه بتانو سره په زنا کولو خپل ځانونه گمراه کوي؟ (۳۱) کله چې تاسو خپلې نذرانې پېش کړئ او خپل زامن په اور قرباني کړئ او تاسو خپل ځانونه تر نن ورځې پورې په خپلو ټولو بتانو پليتوي، نو ولې زه تاسو، اے د بنی اسرائیلو قوم، پرېدم چې زما په حقله معلومات وکړئ؟ زما دې په خپل ذات قسم وی، قادر مطلق خدائ فرمائی، زه به تاسو پرې نه ږدم چې زما معلومات وکړئ. (۳۲) تاسو وايئ چې مونږ غواړو چې د دنيا د هغه نورو قومونو په شان ژوند تېر کړو، څوک چې د لرگو او د کانو د بتانو عبادت کوي. خو ستاسو په ذهن کېنې چې څه دی هغه به کله هم پوره نه شی.

د مالک خدائ سزا او معافی

(۳۳) ”زما دې په خپل ذات قسم وی مالک قادر مطلق خدائ فرمائی، زه به په مضبوطو لاسونو سره په تاسو حکومت وکړم او خپل لاس به دراوږد کړم او خپل غضب به په تاسو نازل کړم. (۳۴) زه به په خپل زورور او غزېدلی لاس او راپارېدلی غضب سره تاسو د هغه ملکونو نه واپس راوړم کومو ته چې تاسو خواره واره شوي وئ. (۳۵) زه به تاسو د قومونو بيابان ته راوړم او هلته به زه تاسو سره مخامخ شم او ستاسو عدالت به وکړم. (۳۶) لکه څنگه چې ما ستاسو د پلار نيکه د مصر په بيابان کېنې عدالت کړی وو، نو هم هغه شان به زه ستاسو عدالت وکړم، مالک قادر مطلق خدائ فرمائی. (۳۷) چې زه به ستاسو سره حساب کوم چې تاسو خپل لوظ پوره کړی دے که نه. (۳۸) زه به تاسو د هغه خلقو نه راچان کړم څوک چې زما خلاف گناه او سرکشی کوي. اگر که زه به هغوی د هغه ملک نه راوباسم چرته چې هغوی اوسپړی خو هغوی به د بنی اسرائیلو په ملک کېنې داخل نه شی. بيا به تاسو پوهه شی چې زه مالک خدائ

۳۹) تر څو پورې چې ستاسو خبره ده اے د بنی اسرائیلو قومہ، مالکِ قادر مطلق خُدائِ داسې فرمائی، تاسو ټول لږ شی او د خپلو بُتانو عبادت وکړئ، خو د دې نه وروستو به تاسو په یقین سره ما ته غوږ ونیسئ او په خپلو نذرانو او د بُتانو په وجه به نور زما د مقدس نوم سپکاوے نه کوئ. ۴۰) زما په مقدس غر، د بنی اسرائیلو په اوچت غر، مالکِ قادر مطلق خُدائِ فرمائی، هلته په هغه مُلک کبني د بنی اسرائیلو ټول قوم به زما عبادت وکړی، او هلته به زه هغوی قبول کړم. او هلته به زه ستاسو نه نذرانې او غوره تحفې او ستاسو ټولې مقدسې قربانۍ وغواړمه. ۴۱) زه چې کله تاسو د هغه مُلکونو نه واپس راوړم او د هغه مُلکونو نه مو راغونډ کړم کومو ته چې تاسو خواره واره شوې وئ، نو زه به تاسو د بنکلي خوشبو په شان قبول کړم، او زه به خپل ځان ستاسو په مینځ کبني او د نورو قومونو په نظر کبني مقدس څرگند کړم. ۴۲) نو تاسو به پوهه شی چې زه مالکِ خُدائِ یم کله چې زه تاسو د بنی اسرائیلو مُلک ته واپس راوړم، هغه مُلک ته چې ما په اوچتو لاسونو ستاسو پلار نیکه ته د ورکولو قسم کړے وو. ۴۳) نو هلته به تاسو ته خپل ټول چال چلن او عملونه دریاډ شی د کومو په کولو چې تاسو خپل ځان پلټ کړے دے، او د خپل ځان نه به نفرت کوئ د هغه اعمالو په وجه کوم چې تاسو کړی دی. ۴۴) تاسو به په دې پوهه شی چې زه مالکِ خُدائِ یم، اے د بنی اسرائیلو قومہ، کله چې زه تاسو سره د خپل نوم د خاطرہ نرم سلوک وکړم او ستاسو د خرابو کارونو او ستاسو د غلطو اعمالو په مطابق سلوک ونه کړم، مالکِ قادر مطلق خُدائِ دا فرمائی.

د جنوب خلاف پېشگوئی

۴۵) نو بیا د مالکِ خُدائِ کلام په ما نازل شو چې، ۴۶) ”اے بنی آدمه، د جنوب خوا ته وگوره، د جنوب خلاف تبلیغ وکړه او د جنوبی مُلک د ځنگلو په خلاف پېشگوئی وکړه. ۴۷) جنوبی ځنگل ته ووايه، د مالکِ خُدائِ کلام واورئ، مالکِ قادر مطلق خُدائِ داسې فرمائی، زه اوس په تاسو باندې اور لگوم، او دا به ستا

ټولې شنې او وچې ونې وسوزوی. دا د اور لمبې به مړې نه شی، او د جنوب نه د شمال پورې ټول مخونه به د دې په لمبو وسوزی. (۴۸) هر یو به یې وگوری چې ما مالک خدای دا اور لگولې دے، دا به مړ نه شی. (۴۹) بیا ما وفرمائیل چې، ”اے مالک قادر مطلق خدایه، هغوی زما په حقله وائی چې، ولې هغه هسې متلونه نه وائی؟“

د مالک خدای د عدالت توره

۲۱ (۱) د مالک خدای کلام په ما نازل شو، (۲) ”اے بنی آدمه، د یروشلم په خلاف خپل مخ راواړوه او د هغوی د مقدسو خایونو خلاف بیان وکړه. او د بنی اسرائیلو د ملک خلاف پېشگوڼې وکړه. (۳) او هغوی ته ووايه چې مالک خدای فرمائی، زه ستاسو خلاف یم. زه به خپله توره د کاش نه راوباسم او ستاسو نه به صادقان او بدعمله دواړه ختم کړم. (۴) ځکه زه صادقان او گناهکاران دواړه وژنم، زما توره به د کاش نه د جنوب نه د شمال پورې د هر چا خلاف راوویستلې شی. (۵) بیا به ټول خلق په دې باندې پوهه شی چې ما مالک خدای خپله توره د کاش نه راویستې ده. دا به بیا واپس نه شی. (۶) نو په دې وجه اے بنی آدمه، زیبرگی کوه، په مات زړه او سختو دردونو سره د هغوی په وړاندې سوال زاری وکړه. (۷) او کله چې هغوی تا نه تپوس وکړی چې ته ولې زیبرگی کوې؟ نو هغوی ته ووايه چې د هغه خبر په وجه چې راتلونکې دے. هر یو سخت زړه به نرم شی او هر یو لاس به شل شی، هر یو روح به ودرېږی او هر یو گوپه به د پرې نه په رېږدان شی. دا راتلونکی دی، دا به په یقین سره وشي، مالک قادر مطلق خدای فرمائی. (۸) د مالک خدای کلام په ما نازل شو، (۹) ”اے بنی آدمه، پېشگوڼې وکړه او خلقو ته ووايه، مالک خدای داسې فرمائی چې، یوه توره تیره شوې او پالش شوې ده. (۱۰) دا د قتل و غارت دپاره تیره شوې ده، داسې پالش شوه چې د برېښنا په شان ځلېږی. نو آیا اوس به خوشحاله شې څه؟ هغوی

څوک چې ستاسو نه ډېر زيات زورور وُو د دې تُورې لاندې راغلل. (۱۱) ما تُوره چا له ورکړې ده چې تيره يې کړی. اوس دا تيره ده، چمکداره ده او تياره ده چې قاتل ترېنه کار واخلي. (۱۲) اے بنی آدمه، وير او ژړا وکړه، ځکه دا زما د خلقو خلاف ده، دا د بنی اسرائیلو د ټولو شهزادگانو خلاف ده. هغوی زما خلقو سره يوځای د تُورې خولې ته وغورزولې شول. نو په دې وجه خپلې سينې ووهی. (۱۳) دا به هغوی ټول په آزمېښت کېښي واچوی، نو دوی سره به د خلاصون لار نه وي؟“ مالک قادر مطلق خدای فرمائی. (۱۴) ”نو بيا اے بنی آدمه، نبوت وکړه او خپل لاسونه وپرقوه او زما تُوره به دوه ځله بلکې درې ځله ووهی. دا تُوره د تباهی دپاره ده او دا تُوره د لوی قتل و غارت دپاره ده چې د هرې خوا نه به هغوی راگېر کړی. (۱۵) تر دې چې هغوی د يرې نه خپل زړونه بائیلی او راوغورزيری، ما د هغوی په ټولو دروازو کېښي تُوره د دوی د وژلو دپاره مقرر کړې ده. افسوس، هغه داسې جوړه شوې ده چې لکه د برېښنا په شان پرقيری، او دا د قتلولو دپاره راخستلې شوې ده. (۱۶) اے تُورې، ښی طرف او بيا گس طرف ته، او هرې خوا چې ستا مخ تاویري وڅیره. (۱۷) زه به هم خپل لاسونه وپرقوم او زما غضب به سوړ شی. ما مالک خدای داسې وفرمائیل.“

د بابل بادشاه تُوره

(۱۸) د مالک خدای کلام په ما نازل شو، (۱۹) ”اے بنی آدمه، د بابل بادشاه د تُورې دپاره دوه لارې په گوته کړه چې په هغې لاره شی، چې دواړه د يو ښار نه شروع شی. هلته کېښي نښه جوړه کړی چرته چې ښار ته خپلو کېښي لارې جدا کيری. (۲۰) د تُورې دپاره يوه لاره په گوته کړی چې د عمونيانو د ربه ښار خلاف راشی او بله د يهوداه او د يروشلم پوخ ښار خلاف راشی. (۲۱) ځکه چې د بابل بادشاه به په هغه ځای کېښي چرته چې نښه شوې ده چې لارې جدا کيری ودريری چرته چې لارې دوه شوې دی، نو په دې وخت کېښي به د خپل قسمت فال وگوری، هغه به په غشو سره ځان دپاره فال معلوم کړی، او د خپلو بُتانو سره به

مشوره وکړی، هغه به د څاروو اینه معائنه کړی چې هغه کوم طرف ته لاړ شی. (۲۲) نو د هغه په بنی لاس کښې به فال د یروشلم دپاره راشی، چرته چې به هغه د دېوالونو غورزولو مشین ولگوی، هغه به د قتل و غارت حکم ورکړی، او د جنگ آوازونه به وکړی، او د دروازو خلاف به د ماتولو مشینری ولگوی، حصارونه به جوړ کړی او د محاصره کولو دپاره به د خاورو پېری جوړ کړی. (۲۳) دا به د هغوی دپاره د دروغو فال ښکاری چا چې هغه سره د امن قسم کړی دے، خو هغه به هغوی ته خپله گناه وریاده کړی او هغوی به ونيولے شی. (۲۴) نو په دې وجه قادر مطلق خدای داسې فرمائی، ځکه چې تاسو بیا بیا خپل قصورونه ما ته ریاډوئ او تر دې چې هغه په ښکاره توگه سر ته رسوئ او په هر کار کولو کښې ستاسو گناهونه لیدلے کیري نو په داسې کولو به تاسو ونيولے شی. (۲۵) اے د بنی اسرائیلو بې دینه او بدکاره شهزاده، ستا وخت پوره شوے دے، او د چا ورځې چې راغلې دی، د چا د سزا وخت چې پوره شوے دے. (۲۶) مالک قادر مطلق خدای داسې فرمائی چې، خپل پټکے ښکته کړه او خپل تاج اخوا کړه. هر څه به داسې نه وی څنگه چې مخکښې وؤ، عاجز به اوچت کړے شی او اوچت به عاجز کړے شی. (۲۷) کنډر، کنډر، زه به ښار کنډر کړم. دا به بیا په خپل حال نه شی ترڅو چې هغه رانه شی د چا چې دا حق دے چې فېصله پرې وکړی. چا ته به چې زه دا ملک ورکړم.

د خدای پاک تیره شوې توره

(۲۸) ”او ته اے بنی آدمه، نبوت وکړه او ووايه چې، مالک قادر مطلق خدای د عمونیانو او د هغوی د گستاخی کولو په حقله فرمائی چې، توره د حلالېدو دپاره راوویستلے شوه، هغه د قتلولو دپاره پالش کړے شوه او لکه د برېښنا ځلیزې. (۲۹) هغوی ستاسو په حقله غلطې رویاگانې بیانوی او ستاسو په حقله د دروغو پېشگوئی کوی، دا به د بدکارو په غاړو پرته وی څوک چې به قتل کړے شی، د چا ورځې چې راغلې دی، د چا د سزا وخت چې پوره شوے دے. (۳۰) توره په

خپل کاش کښې واپس واچوه. په کوم ځای کښې چې ته پیدا شوې یې، ستا د پلار نیکه په ملک کښې، زه به ستا عدالت وکړم. (۳۱) زه به خپل غضب په تاسو نازل کړم او د خپلې غصې اور له به ستاسو خلاف پوکې ورکړم، زه به تاسو قاتلانو او هغه کسانو ته حواله کړم چې په تباهی کښې ماهر وی. (۳۲) ته به د اور دپاره خشاک یې، ستا وینه به ستا په ملک کښې تویه شی، ته به نور یاد نه کړې شي، ځکه چې ما مالک خدای داسې وفرمائیل.

د یروشلم گناهونه

۲۲ (۱) د مالک خدای کلام په ما نازل شو، (۲) ”اے بنی آدمه، ولې ته به د هغه عدالت وکړې؟ ولې ته به د دې خونی ښار عدالت وکړې؟ نو بیا هغوی ته د هغوی ټول حرام کارونه مخامخ کړه. (۳) او ورته ووايه چې، مالک قادر مطلق خدای داسې فرمائی چې، اے ښاریې څوک چې په خپل مینځ کښې د وینې تویولو په وجه په خپل ځان مرگ نازلوی او د بتانو جوړولو په وجه خپل ځان پلټوی. (۴) کومه وینه چې تا تویه کړه د هغې په وجه ته گناه گار شوې او د هغه بتانو په وجه ته پلټ شوې کوم چې تا جوړ کړل. تا خپل ژوند لند کړو، او تا خپل عمر ختم کړو. نو په دې وجه زه به تا نورو قومونو ته د خدا مثال کړمه او په ټولو ملکونو کښې به دې د مسخرو کړم. (۵) څوک که نزدې دی او که لرې وی، اے بدنامې او د فساد نه پکې ښاریې، په تا پورې به خدا کوی. (۶) وگوره، د بنی اسرائیلو هر یو مشر څوک چې په تا کښې اوسپړی خپل ټول زور طاقت د وینې توپدو دپاره استعمالوی. (۷) په تا کښې هغوی د خپل پلار او مور سپکاوی وکړو، په تا کښې هغوی په مسافرو ظلم وکړو او په کونډو او یتیمانو یې زور زبردستی وکړه. (۸) تاسو زما د مقدسو څیزونو سپکوالی وکړو او زما د سبت بې حرمتی مو وکړه. (۹) په تا کښې تهمت لگوونکی خلق دی چې وینی تویوی، په تا کښې هغوی دی چې د غرونو دپاسه عبادتخانو کښې خوراک کوی او غلط

کارونه کوی. (۱۰) په تا کښې هغوی دی چې د خپل پلار د کت بې حرمتی کوی، په تا کښې هغوی دی چې د بنخو سره په ماهواری کښې څملي، کله چې هغوی په شرعی توگه پاکې نه وی. (۱۱) په تا کښې داسې سړی دی چې د خپل گاونډی د بنخې سره زنا کوی، د خپلې انډور سره زنا کوی، او د خپلې خور سره د خپل پلار د لور سره زنا کوی. (۱۲) په تا کښې خلق په پېسو مرگونه کوی، تاسو سود کوئ او ډېره زیاته گټه اخلئ، او د خپلو گاونډیانو نه ناجائزه گټه کوئ. تاسو زه هېر کړې یم، مالک قادر مطلق خدای فرمائی. (۱۳) زه به په یقین سره خپل لاسونه ستاسو خلاف وپړقوم په هغه ناجائزو گټو چې تاسو کړی دی او په هغه وینه چې تاسو په خپل مینخ کښې تویه کړې ده. (۱۴) ولې تاسو به په هغه ورغ دومره زړور یئ یا ستاسو په متو کښې به دومره زور وی کله چې زه تاسو سره دا معامله کوم؟ ما مالک خدای وفرمائیل او زه به داسې وکړم. (۱۵) زه به تاسو د نورو قومونو او ملکونو په مینخ کښې خواره واره کړم، او زه به تاسو د پلپیتی نه پاک کړم. (۱۶) کله چې ته د نورو قومونو په وړاندې خپل ځان وشرموې نو ته به بیا په دې پوهه شې چې زه مالک خدای یم.

د مالک خدای د صفا کولو بټی

(۱۷) بیا د مالک خدای کلام په ما نازل شو چې، (۱۸) ”اے بنی آدمه، د بنی اسرائیلو قوم زما ډپاره د هغه گند په شان شو، چې د تانې، ټیم، اوسپنې او سیکې د گرمولو نه وروستو په بټی کښې پاتې شی. دوی لکه د سپینو زرو د پاتې شوی گند په شان دی. (۱۹) نو په دې وجه مالک قادر مطلق خدای داسې فرمائی، ځکه چې تاسو ټولو نه پاتې شوی گند جوړ شوی دے، نو زه به تاسو یروشلم ته راټول کړم. (۲۰) لکه څنگه چې خلق سپین زر، تانبه، اوسپنه، سیکه او ټیمان راټولوی او په بټی کښې یې په تېز اور ویلی کوی، نو هم داسې به زه تاسو خپل قهر او غضب کښې راټول کړم او په ښار کښې دننه به مو واچوم او ویلی به مو کړم. (۲۱) زه به تاسو راټول کړم او زه به خپل یروونکے غضب په تاسو نازل

کرم، او تاسو به په هغې کبني دننه ویلی شی. ﴿٢٢﴾ لکه څنگه چې سپین زر په بتی کبني ویلی کیږي، نو دغه شان به تاسو په هغې کبني دننه ویلی شی، او تاسو به پوهه شی چې ما، مالک خدای په تاسو خپل قهر او غضب نازل کړی دی.

د بنی اسرائیلو د مشرانو گناهونه

﴿٢٣﴾ بیا د مالک خدای کلام په ما نازل شو، ﴿٢٤﴾ ”اے بنی آدمه، دې ملک ته ووايه چې، ته هغه ملک یې چې لا پاک شوې نه یې، په تا د غضب په ورځو کبني باران ونه شو. ﴿٢٥﴾ د هغه سازش کوونکی شهزادگان د هغه غرمبېدونکو زمرو په شان دی چې خپل بنکار په مینخ شلوی، هغوی انسانان خوری، هغوی مال دولت او قیمتی څیزونه چور کوی او د دې پیرې بنځې کونډې کوی. ﴿٢٦﴾ د هغه امامان زما شریعت ماتوی او زما د مقدسو څیزونو بې حرمتی کوی، هغوی د مقدسو څیزونو او د عامو څیزونو په مینخ کبني فرق نه کوی، او هغوی د پاکو او پلټو په مینخ کبني د فرق کولو تعلیم نه ورکوی، او هغوی زما د سبت په ساتلو باندي خپلې سترگې پټوی، نو زه د هغوی په مینخ کبني سپک شوې یم. ﴿٢٧﴾ د هغه سرکاری آفسران لکه د لیوانو په شان خپل بنکار شلوی، هغوی وینه تویوی او خلق وژنی چې بې انصافه گټه وکړی. ﴿٢٨﴾ د هغې نبیان په غلطو رویاگانو او دروغونو پېشگويو سره د هغوی دا کارونه صفا کوی. هغوی وائی چې، دا مالک قادر مطلق خدای فرمائی، خو په حقیقت کبني مالک خدای دا نه وی فرمائیلی. ﴿٢٩﴾ د هغه ملک خلق زیاتې کوی او غلا کوی، هغوی په غریبانانو او محتاجو خلقو ظلم کوی، او د مسافرو سره بد سلوک کوی او د هغوی حق نه انکار کوی. ﴿٣٠﴾ ما د هغوی په مینخ کبني د یو داسې کس لټون کولو چې د دېوال مرمت وکړی او په وران شوی ځای لکه د دېوال په شان ودریږی د هغه ملک دپاره ودریږی چې زه یې تباه نه کړم، خو ما څوک هم پیدا نه کړو. ﴿٣١﴾ نو زه به په هغوی خپل غضب رانازل کړم او هغوی به په خپل سخت قهر کبني وسوزوم، او هر هغه څه به د هغوی په خپل سر راولم څه چې هغوی کړی دی. مالک قادر

مطلق خُدائ فرمائی۔“

دوه زناکارې خوبندې

۲۳ ﴿۱﴾ د مالک خُدائ کلام په ما نازل شو، ﴿۲﴾ ”اے بنی آدمه، دوه بښځې وې چې د یوې مور لویه وې. ﴿۳﴾ هغوی په مصر کښې کنجرې جوړې شوې، او په پېغلتوب کښې یې پردو سړو ته د خپلو سینو سره د لویو کولو اجازت ورکړو. ﴿۴﴾ د مشرې نامه اوحوله وه، او د هغې د خور نامه اوحولیبه وه. هغوی زما وې او زامن او لویه یې راوړل. د اوحوله نه سامریه مطلب دے، او اوحولیبه نه یروشلم مطلب دے. ﴿۵﴾ اوحوله په کنجرتوب کښې آخته شوه کله چې هغه لا زما وه، او هغه د شوق نه خپلو عاشقانو د اسوری جنگیالو پسې وه. ﴿۶﴾ سرکاری آفسران او کمانډران ټول ښکلی ځوانان و او شاندرای جامې یې اچولې وې او په آسونو سواره و. ﴿۷﴾ هغې خپل ځان د اسوریانو ټولو آفسرانو ته لکه د کنجرې په شان پېش کړو او خپل ځان یې د هغه هر چا ټولو بتانو سره پلټ کړو چا پسې چې د هغې شوق وو. ﴿۸﴾ هغې هغه کنجرتوب پرې نه بښودو چې په مصر کښې یې شروع کړے وو، کله چې د هغې د پېغلتوب په دوران کښې سړی د هغې سره ځملاستل او د هغې سینو سره یې لوبې وکړې او خپل شوق یې په هغې پوره کړو. ﴿۹﴾ نو په دې وجه ما هغه خپلو عاشقانو ته حواله کړه، اسوریانو ته چا سره چې د هغې شوق دے. ﴿۱۰﴾ هغوی هغه برېښه کړه، د هغې نه یې زامن او لویه واخستل او هغه یې په توره ووژله. او هغه د نورو بښځو په مینځ کښې د عبرت مثال شوه، او سزا په هغې نازله شوه. ﴿۱۱﴾ د هغې خور اوحولیبه دا ولیدل خو اوس هغه په شهوت پرستی او کنجرتوب کښې د خپلې خور نه ډېره زیاته تېزه وه. ﴿۱۲﴾ اسوری مشرانو او آفسرانو او د ښائسته جامو جنگیالو ته او په آسونو سوارو آفسرانو ته، زیاته په شوق کښې وه چې ښکلی ځوانان و. ﴿۱۳﴾ نو ما ولیدل چې هغې هم خپل ځان پلټ کړو، او هغوی دواړه په یوه لاره باندې لاړې. ﴿۱۴﴾ خو هغې خپل کنجرتوب مخکښې جاری وساتلو. هغې د سړو تصویرونه په

دېوال وليدل، د بابليانو تصويرونه چې په سور رنگ نقش شوي وو. (١٥) هغوى ملايندونه ترلى وو او په سرونو يې غټ پټكى ترلى وو، هغوى ټولو د بابليانو د جنگي گاپو د آفسرانو په شان لباس اغوستي وو. (١٦) څنگه چې هغې هغوى وليدل، نو هغوى ته يې ډېر شوق وشو او ورپسې يې بابل ته قاصدان ورولېږل. (١٧) بيا بابليان راغلل د هغې سره بستره كېنې يو ځاى شول، او په خپل شهوت سره يې هغه پليته كړه. وروستو د دې نه چې هغه د دوى په وجه پليته شوه، هغه د هغوى نه بېزاره شوه او د هغوى نه واوږدله. (١٨) كله چې هغې په ښكاره توگه خپل كنجرتوب شروع كړو او خپل ځان يې ټولو ته لغړ كړو، زه د هغې نه بېزاره شوم او خپل مخ مې ترې نه واړولو لكه څنگه چې ما د هغې د خور نه اړولې وو. (١٩) خو هغه د پخوا نه هم ډېره زياته كنجره شوه لكه څنگه چې هغه په مصر كېنې د خپلې ځوانۍ په عمر كېنې كنجره وه. (٢٠) هغې هلته د خپلو عاشقانو سره شهوت بازي وكړه، د چا شرمگاه چې د خرونو په شان غټ وو او د چا انزال چې د آسونو په شان وو. (٢١) نو ته د خپلې ځوانۍ د هغه مستۍ بيا خواهشمندۍ يې، لكه څنگه چې ستا په پېغلتوب كېنې پردو سړو په مصر كېنې ستا د سينو سره لوبې وكړې.

د احواليبه سره د مالک خدای عدالت

(٢٢) نو په دې وجه، اے احواليبه، مالک قادر مطلق خدای داسې فرمائي، ”زه به ستا عاشقان ستا خلاف راپاڅوم، د چا نه چې ته اوږدې يې او نفرت ترې كوي، او زه به هغوى ستا خلاف د هرې خوا نه راولم. (٢٣) بابليان او ټول د فقود او د شوع او د كوع خلق او هغوى سره به ټول اسوريان، ښكلي ځوانان سړي، ټول آفسران او حاکمان، د جنگي گاپو آفسران او د اوچت مقام خلق ټول په آسونو سواره ستا خلاف راولم. (٢٤) هغوى به ستا خلاف د وسلو، جنگي گاپو او رپرو او د ډېرو خلقو او لوى لښکر سره راشي. هغوى به ستا خلاف هرې خوا ته مورچه شي او د لويو او وړو ډالونو او جنگي ټوپي په سر به په تا حمله وكړي. او

زۀ به تا هغوی ته د سزا دپاره حواله کړم. او هغوی به د خپل قانون په مطابق تاسو له سزا درکړی. (۲۵) زۀ به ستاسو خلاف خپله غصه نازله کړم، او هغوی به تاسو سره د غصې سلوک وکړی. هغوی به ستاسو پوزې او غوږونه پرې کړی، او په تاسو کبني چې څوک پاتې شی په توره به مړه کړی شی. هغوی به ستاسو زامن او لويه بوځی، او تاسو نه چې څوک پاتې شی هغوی به په اور کبني وسوزولې شی. (۲۶) هغوی به ستاسو نه جامې ویاسی او قیمتی کالی به درنه واخلي. (۲۷) نو زۀ به ستا هغه فحاشی او کنجرتوب ختم کړم کوم چې تا په مصر کبني شروع کړی وو. تۀ به نور دې څیزونو ته د خواهش نظر نه کوي او نه به مصر یادوي. (۲۸) نو ځکه مالک قادر مطلق خدای داسې فرمائی چې، زۀ تاسو هغه خلقو ته حواله کوم چې تاسو ترې نفرت کوئ، هغوی ته چا نه چې تاسو په بېزاري سره مخ اړولې وو. (۲۹) هغوی به تاسو سره د نفرت سلوک وکړی او هر هغه څیز به درنه یوسی کوم دپاره چې تاسو محنت کړی دے. تاسو به بریند او لغړ پرېږدی، او ستا د زناکاری شرم به څرگند شی. ستا فحاشی او زناکاری (۳۰) دا هر څه په تا باندې راوستل، ځکه چې تۀ نورو قومونو پسې بې قراره وې او خپل ځان دې د هغوی په بتانو پلټ کړو. (۳۱) تۀ د خپلې خور په لار لارې، نو زۀ به د هغې پیاله ستا په لاس کبني کېږدم. (۳۲) مالک قادر مطلق خدای داسې فرمائی چې، تۀ به د خپلې خور پیالی وڅښي، یوه لويه او ژوره پیالی، دا به تا د خلقو د ټوقو او مسخرو کړی، ځکه چې دا پیاله پکه ده. (۳۳) تۀ به په خفگان او نشه اخته شې، د تباهی او د دهشت پیالی، یعنی ستا د خور سامرې پیالی. (۳۴) تۀ به دا وڅښي او تشه به یې کړې، او په ماتو شوو ټوکړو به یې شخوند ووې او خپله سینه به د غم نه ووې. ما مالک قادر مطلق خدای دا وفرمائیل. (۳۵) نو په دې وجه مالک قادر مطلق خدای داسې فرمائی چې، د کله نه چې تا زۀ هېر کړی یم او وروستو خپل شا ته دې غورزولې یم، په دې وجه تۀ به خامخا د خپلې شهوت پرستی او زناکاری سزا وزغمي.“

په دواړو خوښو د مالک خدای عدالت

﴿٣٦﴾ مالک خدای ما ته وفرمائیل، ”اے بنی آدمه، ولې ته به د اوحوله او اوحولیه عدالت وکړې؟ نو هغوی ته د هغوی حرام کارونه مخامخ کړه. ﴿٣٧﴾ ځکه چې هغوی زنا وکړه او د هغوی لاسونه په وینو سره دی. هغوی خپلو بتانو سره زنا وکړه، تر دې چې هغوی خپل زامن هم بتانو ته د خوراک دپاره قربانی کړل، کوم چې هغوی زما دپاره پیدا کړی وو. ﴿٣٨﴾ هغوی ما سره هم دا وکړل چې، په هم هغه وخت کښې هغوی زما مقدس کور پلایت کړو او زما د سبت بې حرمتی یې وکړه. ﴿٣٩﴾ په هغه ورځ چې هغوی خپل ماشومان خپلو بتانو ته قربانی کړل، نو په هغه ورځ هغوی زما مقدس کور ته ننوتل او د دې بې حرمتی یې وکړه. دا هغه څه دی چې هغوی زما کور کښې وکړل. ﴿٤٠﴾ تر دې چې هغوی د سرو دپاره قاصدان لېرلی وو څوک چې د لرې ځای نه راغلل، او کله چې هغوی راورسېدل تا خپل ځان د هغوی دپاره پاک کړو او خپلې سترګې دې تورې کړې او لا دا چې ځان دې په سرو زرو سنگار کړو. ﴿٤١﴾ بیا ته په شانداره صوفې کښېناستلې چې مېز یې په مخکښې پروت وو په کوم چې تا هغه خوشبو او تېل اېښی وو چې زما وو. ﴿٤٢﴾ د گڼو خلقو شور د هغې سره نزدې وو، تر دې چې مست او عیاش خلق یې د صحرا نه راوستل او هغوی دغه دواړو خوښو ته په متو کښې بنگرې واچول او بنکلی تاجونه یې ورته په سر کړل. ﴿٤٣﴾ نو ما بیا د هغه چا په حقله ووئیل څوک چې د زناکاری په وجه سترې شوې وه، اوس پرېږده چې هغوی دا لکه د یو کنجری په شان استعمال کړی، ځکه چې هغه هم داسې ده. ﴿٤٤﴾ او هغوی د هغې سره زنا وکړه. لکه څنگه چې سرې د زناکاری سره ځملي، نو هغوی د هغه بې حیا بنځو اوحوله او اوحولیه سره ځملاستل. ﴿٤٥﴾ خو صادقان به هغوی ته د هغو بنځو سزا ورکړې څوک چې زنا او قتل کوی، ځکه چې هغوی زناکاری دی او لاسونه یې په وینو سره دی.“ ﴿٤٦﴾ مالک قادر مطلق خدای داسې فرمائی چې، ”د هغوی خلاف لوی لښکر راوله او هغوی یرې او لوټ مار ته حواله کړه. ﴿٤٧﴾ د هغوی دشمنان به هغوی سنگسار کړی او په توره به یې ووژنی، هغوی به د دوی

زامن او لونه مره کړی او د هغوی کورونه به وسوزوی. (۴۸) نو زه به په دې ملک کښې شهوت پرستی ختمه کړم، او ټولو بنحو ته به تنبیه ملاو شی او هغوی به نور ستا په نقش قدم نه شی. (۴۹) تاسو به د خپلې شهوت پرستی دپاره سزا وزغمی او د خپلې بت پرستی د گناهونو سزا به برداشت کړی. نو بیا به تاسو په دې پوهه شی چې زه مالک قادر مطلق خدای یم.“

د پخلی دېگ

۲۴ (۱) د جلاوطني په نهم کال، د لسمې میاشتې په لسمه ورځ، د مالک خدای کلام په ما نازل شو، (۲) ”اے بنی آدمه، د نن ورځې تاریخ ولیکه، ځکه چې هم دا نن په دې تاریخ به د بابل بادشاه یروشلم محاصره کوی. (۳) یو مثال دې سرکشه قوم ته ووايه او هغوی ته ووايه چې، مالک قادر مطلق خدای داسې فرمائی چې، د پخلی دېگ په اور کېږدی او اوبه په کښې واچوی. (۴) او په هغې کښې د غوښې بوتی واچوی، ټولې ښې بوتی لکه پتون او اوږی غوښه په کښې واچوی. او د هم داسې ښو هډوکو نه یې پک کړی، (۵) د رمې نه د خاص څاروې غوښه په کښې واچوی، او د دېگ لاندې خشاک کېږدی. او اوبه ویشوی، او هډوکي هم د غوښې سره پاڅه کړی. (۶) نو مالک قادر مطلق خدای داسې فرمائی چې، افسوس دې وی د قاتلانو په ښار، لکه د هغه دېگ په شان چې زنگ وهلې وی د چا گندگی چې نه اخوا کیږی، دېگ په یو شان سره خالی کړی او خوبه نا خوبه مه کوی. (۷) کومه وینه چې یروشلم تویه کړه نو هغه په میدان کښې په یو کولاو گت تویه شوه، داسې نه وو شوی چې گنې په زمکه تویه شوه او دورې پته کړه. (۸) نو په دې وجه به زه خپله غصه راوپاروم او د هغوی نه به بدله واخلم او د هغه وینه به په کولاو کانی تویه کړم چې دا هم ښکاره وی. (۹) نو ځکه مالک قادر مطلق خدای داسې فرمائی چې، افسوس دې وی د وینو تویولو په ښارې یروشلم باندې. زه به هم ورته د اور بلولو دپاره لرگی

پېرے کړم. (۱۰) نو خشاک راجمع کړئ، او اور بل کړئ. غوښه ښه پخه کړئ او مصالحه ورباندې واچوئ او د هډوکو سره یې سکاره کړئ. (۱۱) بیا هغه د تانبې خالی دېگ په سکارو باندې کېږده چې دا گرم شی او تانبه یې تکه سره شی او ناپاکی په کښې ویلې شی او د هغې زنگ وسوزېږي. (۱۲) خو دا ټول کارونه بې فائده و، تر دې چې د دې پېر زیات زنگ په اور هم اخوانه شو. (۱۳) نو اوس تا په خپلو بې حیا کارونو خپل ځان پلټ کړې دے. ځکه ما کوشش وکړو چې تا د خپلو پلټو عملونو نه پاک کړم، خو ته پاک نه شوې، ته به تر هغې پاک نه شي ترڅو چې زه خپله مکمله غصه په تا نازله کړم. (۱۴) ما مالک خدای و فرمائیل. زما دپاره هغه وخت رارسېدلې دے چې خپله کاروائی وکړم. زه به وروستو نه شم، زه به رحم نه کوم، او نه به پښېمانه شم. ستاسو د چال چلن او عملونو په مطابق به ستاسو عدالت وکړم، مالک خدای داسې فرمائی.

د حضرت حزقی ایل د ښځې مرگ

(۱۵) د مالک خدای کلام په ما نازل شو چې، (۱۶) ”اے بنی آدمه، په یو گزار سره به زه ستا د سترگو تور، ستا ښځه ختمه کړم. خو ته مه د غم سندرې وایه مه ژړا کوه او مه اوبښکې تویوه. (۱۷) چې سورې مه وهه، د مری دپاره غمرازی مه کوه، خپل پټکې په سر وتره او خپلې خپلې دې په پښو کښې واچوه، د خپل مخ لاندې برخه مه پټوه او د مری خبرات مه خوره.“ (۱۸) نو ما په سحر کښې خلقو ته و فرمائیل، او بیا په ماښام کښې زما ښځه مړه شوه. او په بل سحر ما هغه شان وکړل لکه څنگه چې ما ته حکم شوی وو. (۱۹) نو بیا خلقو زما نه تپوس وکړو چې، ”ولې ته به مونږ ته دا ووايي چې ستا د دې کارونو زمونږ دپاره څه مطلب دے؟“ (۲۰) نو ما هغوی ته وویل، ”د مالک خدای کلام په ما نازل شو چې، (۲۱) د بنی اسرائیلو قوم ته دا ووايه چې، مالک قادر مطلق خدای داسې فرمائی چې زه اوس د خپلې مقدسې قربان گاه بې حرمتی کوم، هغه مضبوط مقام چې تاسو پرې فخر کوئ وړانوم، ستاسو د سترگو تور یعنی ستاسو ښځې، او

ستاسو د زړه اُمید تباہ کوم. او کوم زامن او لوڼه چې تاسو پرېښودل هغوی ټول به په توره قتل کړې شی. (٢٢) او تاسو به هغه کار وکړئ کوم چې ما وکړو. تاسو به د خپل مخ لاندې حصه نه پټوئ او نه به د مړی خپرات خورئ. (٢٣) تاسو به په خپل سر باندې پټکې ساتئ او پېزار به په پښو کوئ. تاسو به غم او ژړا نه کوئ، او تاسو به په خپله گناه کښې ضائع شئ او تاسو به په خپلو ټولو گناهونو ماتم کوئ. (٢٤) ستاسو دپاره حزقی ایل یو نمونه دے، تاسو به هم هغه خه کوئ خه چې هغه وکړل. کله چې داسې وشي نو بیا به تاسو په دې پوهه شئ چې زه مالک قادر مطلق خدای یم. (٢٥) او ته اے بنی آدمه، په کومه ورځ چې زه د هغوی مضبوط قلعه، د هغوی خوشحالی او فخر، د هغوی د سترگو تور یعنی د هغوی ښځې، د هغوی د زړه خواهشونه، او د هغوی زامن او لوڼه ترې نه واخلم (٢٦) نو په هم هغه ورځ به د یروشلیم نه یو بیج شوے سرے تا له راشی او هغه به تا له خبر راوړی. (٢٧) نو هم په هغه وخت کښې به ستا خوله کولاو شی، او ته به د هغه سره خبرې وکړې او نور به ته خاموشه پاتې نه شی. نو ته به د هغوی دپاره نمونه یی، او هغوی به په دې باندې پوهه شی چې زه مالک خدای یم.“

د عمون خلاف پېشگوئی

٢٥ (١) د مالک خدای کلام په ما نازل شو چې، (٢) ”اے بنی آدمه خپل مخ دې د عمونیانو په خلاف راوگرځوه او د هغوی خلاف پېشگوئی وکړه. (٣) عمونیانو ته ووايه چې، د مالک قادر مطلق خدای کلام واورئ. مالک قادر مطلق خدای داسې فرمائی، کله چې زما د عبادتخانی بې عزتی کېدله او د بنی اسرائیلو زمکه شاره کېدله او د یهوداه خلق جلاوطن کېدل نو تاسو خوشحالی وکړه، (٤) نو زه په دې وجه تاسو د مشرق خلقو ته د میراث په توگه حواله کوم. هغوی به ستاسو په مینځ کښې خپل کېمپونه جوړ کړی او خېمې به ودروی، هغوی به ستاسو مېوې وخورئ او ستاسو پی به وڅښی. (٥) زه به د ربه ښار نه د اوبسانو

د څرن ځای جوړ کړم او د عمون نه به د گډو شپول جوړ کړم. نو بیا به تاسو په دې پوهه شی چې زه مالک خدای یم. (۶) نو مالک قادر مطلق خدای داسې فرمائی، ځکه چې تاسو د بنی اسرائیلو خلاف خپل لاسونه وپړقول او خپلو پښو سره مو زمکه ودرېوله، او تاسو د بنی اسرائیلو د ملک په تباهی خوشحالی وکړه، (۷) نو په دې وجه به زه خپل لاس ستاسو خلاف دروغزوم او تاسو به نورو قومونو ته د غنیمت په توگه حواله کړم. زه به ستاسو قوم ختم کړم او تاسو به خانه بدوش کړم او تاسو به تباه کړم. نو تاسو به په دې پوهه شی چې زه مالک خدای یم.“

د موآبیانو او د سعیر په حقله پېشگوئی

(۸) ”مالک قادر مطلق خدای داسې فرمائی، نو ځکه چې موآب او سعیر وائی وگوره، د یهوداه قوم لکه د نورو ټولو قومونو په شان شو، (۹) نو په دې وجه، زه به د موآب سرحدی ښارونه حملې دپاره پرېږدم چې په هغې کښې د بیت یسیموت، بعل معون او قریتائم ښکلی ښارونه شامل دی. (۱۰) زه به د مشرق په خلقو موآب او عمونیان قبضه کړم، نو بیا به نور عمونیان د دنیا په ملکونو کښې نه یادېږی، (۱۱) زه به په موآبیانو د سزا حکم وکړم. نو بیا به هغوی په دې پوهه شی چې زه مالک قادر مطلق خدای یم.“

د ادوم خلاف پېشگوئی

(۱۲) ”مالک قادر مطلق خدای داسې فرمائی، ځکه چې ادوم د یهوداه د قوم نه په بدله اخستو سره سخت مجرم وگرځولې شو. (۱۳) نو په دې وجه، مالک قادر مطلق خدای داسې فرمائی چې، زه به خپل لاس د ادوم خلاف وغزوم او د هغه خلق او ځناور به ووژنم. زه به دا د تیمان نه واخله تر ددان پورې وران ویجاړ کړم او هغوی به په توره قتل کړم. (۱۴) زه به د خپلو خلقو بنی اسرائیلو په لاس

خپله بدله د ادوميانو نه واخلم، او هغوی به ورسره زما د قهر و غضب په مطابق رفتار وکړی، هغوی به زما په بدله اخستو پوهه شی، مالک قادر مطلق خدای داسې فرمائی.

د فلسټی خلاف پېشگوئی

①۵ ”مالک قادر مطلق خدای داسې فرمائی چې، فلسټیانو د یهوداه نه بی رحمه بدله واخسته، او هغوی د خپل زړه پخوانی کینه او دشمنی ورسره ښکاره کړه. ①۶ نو په دې وجه، مالک قادر مطلق خدای داسې فرمائی چې، زه به د فلسټیانو خلاف خپل لاس ورغزوم، او زه به چریتیان ختم کړم او څوک چې د سمندر په غاړه اوسېږي هغوی به تباہ کړم. ①۷ او زه به د هغوی نه سخته بدله واخلم او په خپل غضب کښې به ورله سزا ورکړم. نو بیا به هغوی په دې پوهه شی چې زه مالک قادر مطلق خدای یم، کله چې زه د هغوی نه بدله واخلم.“

د صور خلاف پېشگوئی

۲۶ ① د جلاوطني په یوولسم کال، د میاشتي په وپومبی ورځ کښې د مالک خدای کلام په ما نازل شو، ② ”اے بنی آدمه، ځکه چې صور د یروشلم په حقله داسې وئیلی دی چې، او، د دې قومونو دروازه ماته شوې ده، او د هغوی دروازې بلکل زما دپاره کولاو دی، نو اوس هغه تباہ پرته ده نو زه به آباده شم. ③ نو په دې وجه مالک قادر مطلق خدای فرمائی چې، اے صوره زه ستا خلاف یم، زه به ستا خلاف ډېر قومونه راوچت کړم لکه څنگه چې سمندر خپلې چپې راوچتوی. ④ هغوی به د صور دېوالونه تباہ کړی او د هغه برجونه به راگزار کړی او زه به د هغوی ملبه داسې جارو کړم چې لکه د صفا گت په شان پاتې شی. ⑤ دا به لکه په سمندر کښې د ماهیگرو د جال د خورولو ځای په شان وی، ځکه چې ما مالک قادر مطلق خدای دا وفرمائیل چې، نور قومونه به

هغه په آسانی سره لوټ کولې شی. ﴿٦﴾ او په هغه اصلی زمکه باندې به د هغې اوسېدونکي په تورو قتل شی. نو بیا به هغوی په دې پوهه شی چې زه مالک خدای یم. ﴿٧﴾ نو ځکه مالک قادر مطلق خدای داسې فرمائی، زه به د شمال د خوا نه د بابل بادشاه نیوکدنضر د بادشاهانو بادشاه، د آسونو او جنگی گاپو، د سوارو او د لوی لښکر سره د هغوی خلاف راولم. ﴿٨﴾ او په هغه اصلی زمکه به د هغې اوسېدونکي په تورو قتل شی، هغه به ستا خلاف د خاورو پېرې جوړ کړی، او ستاسو دېوالونو ته به لارې جوړې کړی او خپل دېوالونه به ستا خلاف راوچت کړی. ﴿٩﴾ هغه به ستا دېوالونه په مشین سره راگزار کړی او په خپلې وسلې سره به ستا برجونه راوړوی. ﴿١٠﴾ د هغوی آسونه به دومره زیات وی چې په خپلو دوړو کښې به تا پټ کړی. او د جنگی آسونو د شور نه به ستا دېوالونه په لړزان شی، د هغې بگی او جنگی گاپی چې کله ستا د ښار دروازې ته درنوځی دا به د هغه ښار په شان وی د چا دېوالونه چې د مخکښې نه وران شوی وی. ﴿١١﴾ ستا لارې کوڅې به د خپلو آسونو د پښو د نوکو لاندې کړی، او هغه به ستا خلق په توره قتل کړی، او ستا مضبوطې ستنې به په زمکه لاندې راوغورزیږی. ﴿١٢﴾ هغوی به ستا مال دولت لوټ کړی او ستا د تجارت سامان به لوټ کړی، هغوی به ستا دېوالونه مات کړی او ستا ښکلې کورونه به راوغورزوی او ستا کانی، لرگی او ملبه به په سمندر کښې وغورزوی. ﴿١٣﴾ زه به ستا د سندرو آواز ختم کړم او ستا د رباب آواز به نور نه اورېدلې کیږی. ﴿١٤﴾ زه به تا بریند گټ کړم، او ته به هغه ځای وگرځې چرته چې خلق د ماهیانو جال خوروی. ته به بیا آباد نه شې ځکه چې مالک خدای فرمائی دی، مالک قادر مطلق خدای داسې فرمائی. ﴿١٥﴾ دا هغه څه دی چې مالک قادر مطلق خدای یې صور ته فرمائی، آیا د سمندر ساحلی ځایونه به ستا د راغورزېدو د آواز په وجه د پرې نه ونه لړزیږی کله چې زخمیان چغې سورې وهی او په تا کښې خلق حلالیږی؟ ﴿١٦﴾ نو بیا به د ساحل ټول شهزادگان د خپلو تختونو نه راکوز شی او خپله چوغه به وباسی او خپلې د گُلکاری جامې به یوې خوا ته کېږدی. هغوی به د غم لباس واچوی په زمکه به

کښېنی او د یرې نه به رپردي، او ستا په تباھی به خفه کېږی. (۱۷) نو بیا به هغوی ستا په حقله د غم په مرثیو کښې داسې وائی، تۀ څنگه تباه شوې، د سمندرونو خلق به ستاسو ملک قبضه کړی، اے مشهورې ښارې، یو وخت داسې وو چې تا په سمندر بادشاهی کوله او په ټوله دنیا مویره خوره کړې وه. (۱۸) نو اوس ساحلی علاقه ستا د راغورزېدلو په ورځ لږزیږی، په سمندر کښې جزیرې ستا په راغورزېدلو په لږزان شوې دی. (۱۹) مالک قادر مطلق خدای داسې فرمائی چې، کله چې زۀ ستا ښار په کنډرو بدل کړم، لکه د هغه ښار په شان چې په کښې کله څوک نۀ وی آباد شوی، او کله چې زۀ د سمندر د تل نه اویۀ په تا راوخېژوم او په هغه پوښو او یو کښې غرق شې، (۲۰) نو بیا به زۀ تا د هغه چا سره لاندې کندی ته بوخم، هغه خلقو له څوک چې پېر وړاندې تېر شوی دی. او زۀ به تا په لاندې زمکه کښې اوسوم، لکه د پخوانو تباه شوو سره به اوسپړی، د هغوی سره څوک چې لاندې کندی ته روان وی، نو تۀ به بیا هیڅکله راواپس نۀ شې او نۀ به د ژوندو په دنیا کښې خپل خدای ته ورسېږی. (۲۱) زۀ به تاسو په دردناک مرگ ووژم او تۀ به نور په دنیا کښې نۀ پې. ستا لټون به کولې شی خو تۀ به هیڅکله نۀ پېدا کېږی. مالک قادر مطلق داسې فرمائی.

د صور د غم مرثیه

۲۷ (۱) د مالک خدای کلام په ما نازل شو چې، (۲) ”اے بنی آدمه، د صور په حقله د غم مرثیه ووايه. (۳) صور ته ووايه، چې تۀ د سمندر په غاړه پروت پې او د سمندر د غاړې پېرو خلقو سره تجارت کوې، مالک قادر مطلق خدای فرمائی چې، اے صوره تا د خپل ځان په حقله وئیل چې زما د ښائست جواب نشته. (۴) ستا حدونه د سمندر مینځ پورې رسېدلی دی. ستا جوړونکو ستا ښائست لاجوابه جوړ کړې دې. (۵) تۀ لکه د سمندر د هغه کشتی په شان وې چې د حرمون د غره د نختر لرگی نه جوړه شوې وې او هغوی د دیار لرگی د

لبنان نه راوړل چې ستا دپاره يوه ستن ترې جوړه كړې. (٦) هغوى د خپړې لركې د بسن نه راوړل او ستا د چلولو چپو يې ترې جوړ كړل، هغوى ستا فرش د قبرص د نخترو نه جوړ كړو په دې باندې يې د هاتې د غابونو كار وكړو. (٧) ستا بادبان د مصر د گلكارې د كتان نه جوړ وو، او دا ستا په سر باندې لكه د جنډې په شان رپېدو، ستا شاميانه د كاسنې او آسمانې رنگې كپړې وه چې د ايسه د ساحلې علاقې نه راوړلې شوې وه. (٨) د صيدا او ارود كسان ستا چپو وهونكي وو. اې صوره، ستا هوبسيار كسان ستا مانكيان وو. (٩) د جبل د علاقې نه په كار پوهه او هوبسيار كسان په كشتي كېني وو چې ستا چاؤدونه بند كړي. د سمندر ټولې كشتي او د دې مانكيان راغلل چې ستا د مال تجارت وكړي. (١٠) د فارس، لډيه او ليبيا فوجيان ستا په لېنكر كېني شامل وو. هغوى خپل پالونه او ټوپي ستا په دېوالونو راخوړند كړل چې تا ته شان و شوكت ملاو شي. (١١) د ارود او د حيلك سړو د هرې خوا نه ستا د دېوالونو حفاظت وكړو، او د جماد خلق ستا په برجونو كېني وو. هغوى خپل پالونه ستا په دېوالونو راخوړند كړل، هغوى ستا حُسن مكمَل كړو. (١٢) ترسيس تا سره كاروبار وكړلو ځكه چې تا سره هر قسم سامان پېر زيات ملاوبدلو، او ستا د څيزونو په بدله كېني هغوى تا ته سپين زر، اوسپنه، ټيم او سيكه دركوله. (١٣) يونان، توبل او مسك تا سره كاروبار وكړو، هغوى ستاسو د سامان په بدل كېني غلامان او د زېرو څيزونه دركړل. (١٤) د بيت تجرمه خلقو د څيزونو په بدل كېني تاسو له آسونه، جنگي آسونه او قچرې دركړې. (١٥) د ددان خلقو تاسو سره كاروبار وكړو، او د پېرو ساحلې علاقو خلق ستا گاهكان وو، هغوى تا ته د هاتې غابونو او د آبنوس لركې دركړل. (١٦) د شام خلقو تا سره كاروبار وكړو ځكه چې په تا كېني هر قسم څيز ملاوبدو، هغوى ستا د سامان په بدله كېني تا له زمرد كاني كاسنې او آسمانې رنگې كپړې، گلكارې، نرم كتان، مرجان او ياقوت دركول. (١٧) يهوداه او بنې اسرائيلو تا سره كاروبار وكړو، او هغوى ستا د څيزونو په بدله كېني تا ته د منيت نه غنم، اينغر، شات، د زيتونو تېل او مصالحي دركړې. (١٨)

دمشق تا سره د پېر پېداوار او د مال د زياتوالی په وجه، کاروبار وکړو او د دې څيزونو په بدله کښې يې د حلبون مے او د صاخر وړی درکړه. (١٩) د ودان او يونان خلقو ستاسو نه څيزونه اخستل او د هغې په بدله کښې يې تاسو ته د کار اوسپنه او خوشبودارې مصالحي درکولې. (٢٠) د ددان خلقو د آسونو د قيمتی زینونو کاروبار تاسو سره کولو. (٢١) د عربو او د قیدار ټول شهزادگان ستا خریدار ؤو، هغوی تاسو سره د گپورو، گدانو، او چپلو کاروبار وکړو. (٢٢) د شيبا او راماه خلقو تا سره کاروبار وکړو، ستاسو د څيزونو په بدله کښې هغوی تاسو له اعلیٰ مصالحي، قيمتی کانی او سره زر درکول. (٢٣) د حاران، کنه او عدن، د شيبا سوداگرو او د اسور او کلمد خلقو هم تا سره تجارت وکړو. (٢٤) ستاسو په بازارونو کښې هغوی تاسو سره د ښکلې کپړې، د آسمانې رنگې کپړې، د گلکاری او د رنگينه قالینونو چې پری ترې تاو ؤو او چې گلکاری يې کلکې ترلے شوې وې کاروبار وکړو. (٢٥) د ترسیس بیرو ستا د سامان په وړولو کښې مدد کولو، او د سمندر په زړه کښې ته د دروند مال نه پکه وې. (٢٦) ستا چپو وهونکو ته لوی سمندر ته راورسولې، خو د مشرق هواگانې به تا د سمندر په مینخ کښې ماته کړی. (٢٧) ستا مال دولت، د تجارت سامان او مال، ستا د بیړی ټول چلوونکی، جوړونکی او پوهان، ستا تاجران، او ستا ټول فوجیان، او نور ټول هغه کسان چې په کشتی کښې ناست دی به د سمندر په زړه کښې پوب شی په کومه ورغ چې ستا کشتی تباہ شی. (٢٨) ستا د ماښکیانو د چغو په وجه به د سمندر په غاړه خلق د یرې نه ولرزیږی. (٢٩) هغه ټول چپو وهونکی به خپله کشتی پرېږدی، ماښکیان او نور کار کوونکی به د ساحل په غاړه ودیږی. (٣٠) هغوی به خپل آواز اوچت کړی او په تا به سخته ژړا کوی، هغوی به په خپلو سرونو خاورې او دوږې وشیندی او په ایرو کښې به ورغی. (٣١) هغوی به ستا په وجه خپل سرونه گنجی کړی او د ټاپ جامې به واچوی. هغوی به په تا په پرېشانه زړه سره ژړا وکړی. (٣٢) کله چې هغوی په تا باندې ژړا او ویر کوی، هغوی به ستا په حقله د غم مرثیه وائی، څوک لکه د صور په شان خاموشه وو، چې سمندر يې محاصره

کړې وو؟ (۳۳) کله چې به ستا د تجارت مال په سمندر کېښي نورو ملکونو ته وپلې کېدو، تا ډېر ملکونه ماره کړل. ستا د ډېر مال دولت او مال سره تا د زمکې بادشاهان ماره کړل. (۳۴) اوس ته د سمندر په ژورو اوبو کېښي مات او ډوب شوې يې، ستا سامانونه او ستا کارکوونکي ټول تا سره لاندې ډوب شول. (۳۵) هر هغه څوک چې د سمندر په غاړه اوسپړي، هغوی تا ته حېران دی، د هغوی بادشاهان پرې اخستی دی او پرېشانه شوی دی او شکلونه يې د پرې نه په بله اوړېدلی دی. (۳۶) د قومونو سوداګرو ستا په حقله په خپلو کېښي وائی چې تویه تویه، کله چې هغوی ستا خراب انجام وليدو او ته د تل دپاره نیست نابود شوې.

د صور د بادشاه خلاف پېشگوئی

۲۸ (۱) د مالک خدای کلام په ما نازل شو، (۲) ”اے بنی آدمه، د صور حکمران ته ووايه، مالک قادر مطلق خدای داسې فرمائی چې تا د خپل زړه په مغرورتيا کېښي وئیل چې، زه خدای یم او زه د خدای په تخت د سمندر په زړه کېښي ناست یم. خو ته انسان يې او خدای پاک نه يې، اگر چې ستا دا خیال دے چې ته د خدای په شان هوبنیار يې. (۳) ولې ته دانیال نه ډېر هوبنیار يې چې یو راز هم ستا نه پت نه دے؟ (۴) ستا په خپل عقل او پوهه تا د خپل خان دپاره مال دولت راجمع کړو او په خپله خزانه کېښي دې سره او سپین زر راغونډ کړل. (۵) په تجارت کېښي د ډیرې پوهې په ذریعه تا خپل مال دولت زیات کړو، او د مال دولت په وجه ستا زړه ډېر مغروره شو. (۶) نو په دې وجه مالک قادر مطلق خدای داسې فرمائی چې، ځکه چې ستا خیال دا دے چې ته هوبنیار يې، لکه د خدای په شان هوبنیار يې، (۷) زه به ستا خلاف د غېرو قومونو نه د ټولو نه زیات بېرحمه خلق راولم، هغوی به ستا د حُسن او عقل خلاف خپلې تُورې راوکاري او ستا ځلېدونکې شان او شوکت به پلټي کړی. (۸) هغوی به تا کنډې ته ښکته کړي او ته به د سمندر په زړه کېښي په بېدردي سره مړ شي. (۹) ولې ته

به بيا د قاتلانو په مخکښې وواڼې چې زه خدائ يم؟ هيڅکله نه. ته به صرف انسان يې، خدائ نه، د هغوی په لاسونو کښې څوک چې تا حلالوی. (۱۰) ته به د غېرو قومونو په لاسونو لکه د ناستو په شان مړ شې. ما مالک قادر مطلق خدائ دا فرمائلی دی.

د صور د بادشاه د غم مرثيه

(۱۱) د مالک خدائ کلام په ما نازل شو، (۱۲) ”اے بنی آدمه، د صور د بادشاه په حقله د غم مرثيه ووايه او هغه ته ووايه چې، مالک قادر مطلق خدائ داسې فرمائی چې، ته د کاملت نمونه وې، د عقل نه پک وې او ستا حُسن د کمال وو. (۱۳) ته په باغ عدن کښې، د مالک خدائ په باغ کښې وې، هر قسم قيمتی کانو لکه ياقوت، طوپاز، هيره، ايکوامرين، اونیکس کاني، جاسپر، نیلم، زمرد او لعلونو ته بشائسته کړې وې. ته د سرو زرو کار بنکلې کړې وې. په کومه ورځ چې ستا تخليق وشو دا ستا دپاره تيار کړې شوی ؤو. (۱۴) ما ته د وزرو والا مخلوق په شان مسح شوې او ساتونکې مقرر کړې او ته د خدائ پاک په مقدس غر وې، او ته د بلېدونکو کانو په مينځ کښې گرځېدلې. (۱۵) ستا د پېدايښت د ورځې نه ستا چال چلن بې داغه وو تر دې چې په تا کښې بدکاری پېدا شوه. (۱۶) ته د خپل پېر زيات تجارت په وجه د ظلم زياتې نه پک شوې او گناه دې وکړه. نو ما بيا ته په بې عزتۍ سره د خدائ پاک د غره نه وشړلې، او ما ته اے حفاظت کونکې فرېښتې د هغه بلېدونکو کانو نه وشړلې. (۱۷) ستا زړه په خپل حُسن باندې مغروره شو، او تا خپل عقل د خپل شان او شوکت په وجه خراب کړو. نو ما ته زمکې ته راوغورزولې، او بادشاهانو ته مې تماشه جوړه کړې. (۱۸) تا په خپلو پېرو گناهونو او بې ايمانه تجارت خپل د عبادت ځايونه گنده کړل. نو ما په تا اور ولگولو او هغه ته وسوزولې، او ته مې په زمکه د ټولو هغه کسانو په وړاندې په اير و بدل کړې چې ستا تماشه يې کوله. (۱۹) ټولو هغه ملکونو چې ته يې پېژندلې تا ته حېران دی، ستا مرگ به پېر خطرناک وی او ته به نور په دنيا کښې

پاتې نه شي.

د صيدا خلاف پېشگوئي

﴿٢٠﴾ د مالک خدای کلام په ما نازل شو، ﴿٢١﴾ ”اے بنی آدمه، خپل مخ دې د صيدا خلاف کړه، د هغې خلاف پېشگوئي وکړه ﴿٢٢﴾ او ووايه چې مالک قادر مطلق خدای داسې فرمائي چې، زه ستا خلاف يم اے صيدا، او زه به په تا کبني جلال حاصل کړم. نو هغوي به په دې پوهه شي چې زه مالک خدای يم. کله چې زه په هغې د سزا فېصله وکړم او خپل ځان په هغې کبني مقدس بنکاره کړم. ﴿٢٣﴾ زه به په هغې وبا راوړم او د هغې په کوڅو کبني به وينې روانې کړم. د هرې خوا نه به په تا حملې کيږي، ستا خلق به په کبني په توره مړه شي. نو بيا به هغوي پوهه شي چې زه مالک خدای يم.“

بنی اسرائیلو ته به برکت ملاو شي

﴿٢٤﴾ ”د بنی اسرائیلو د خلقو به نور کينه لرونکي گاونډيان نه وي کوم چې لکه د درد ورکونکي ازغو او تېره غنو په شان و. نو بيا به هغوي پوهه شي چې زه مالک خدای يم. ﴿٢٥﴾ مالک قادر مطلق خدای داسې فرمائي چې، کله چې زه د بنی اسرائیلو قوم د هغه ملکونو نه راغونډ کړم کومو ملکونو ته چې هغوي خواره واره شوي و، زه به د هغوي په مينځ کبني او د نورو قومونو په وړاندې خپل ځان مقدس وښاييم. نو بيا به هغوي په خپل ملک کبني اوسپړي، کوم چې ما خپل خدمتگار يعقوب له ورکړي وو. ﴿٢٦﴾ هغوي به هلته په امن سره ژوند تېروي او هغوي به کورونه جوړ کړي او د انګورو بوتې به وکړي. زه به د هغوي هغه ټولو گاونډيانو له سزا ورکړم چا چې ورپورې ټوټې کړې وې. نو بيا به هغوي پوهه شي چې زه د هغوي مالک قادر مطلق خدای يم.“

د مصر خلاف پېشگوئی

۲۹ ﴿۱﴾ زمونږ د جلاوطنۍ د لسم کال د لسمې میاشتې په دولسمه ورځ د مالک خدای کلام په ما نازل شو، ﴿۲﴾ ”اے بنی آدمه، د مصر د بادشاه فرعون په خلاف خپل مخ ورواړوه. د هغه او د ټول مصر خلاف پېشگوئی وکړه. ﴿۳﴾ هغه ته ووايه چې مالک قادر مطلق خدای داسې فرمائی چې، اے د مصر بادشاه فرعون، زه ستا خلاف یم، ته لکه د یو لوی اژدها په شان په خپلو نهرونو کښې غزېدلې یې او ته دا وائې چې دريائے نیل زما دے او دا ما د خپل ځان دپاره جوړ کړے دے. ﴿۴﴾ زه به ستا په خوله کښې ګنډه واچوم او د هغه نهرونو ټول کبان به ستا څرمن پورې ونښلوم. او زه به تا سره د هغه ټولو کبانو د نهرونو نه راوکاږم کوم چې ستا څرمن پورې انښتی وی. ﴿۵﴾ زه به تا او ستا د نهرونو هغه ټول کبان په صحرا کښې پرېږدم. ته به په اوچه زمکه پروت یې او ته به نه راغونډ او نه اوچت کړے شې. زه به تا د زمکې د ځناورو او د هوا د مارغانو خوراک کړم. ﴿۶﴾ نو بیا به هغوی ټول په دې پوهه شی څوک چې په مصر کښې اوسېږي چې زه مالک خدای یم. ته د بنی اسرائیلو د قوم دپاره صرف د لوڅې امسا په شان وې. ﴿۷﴾ کله چې ته هغوی په خپل لاس کښې ونيولې نو تا ډږه وکړه او د هغوی اوږه دې سوری کړه، او کله چې هغوی په تا تکیه وکړه، نو ستا ملا ماته شوه. ﴿۸﴾ نو په دې وجه مالک قادر مطلق خدای داسې فرمائی چې، زه به ستاسو خلاف توره راواخلم او ستاسو سړی او د هغوی ځناور به قتل کړم. ﴿۹﴾ نو مصر به په صحرا او شاړه زمکه بدل شی. نو بیا به هغوی په دې پوهه شی چې زه مالک خدای یم. ځکه چې تا وئیل چې، دريائے نیل زما دے، هغه ما جوړ کړے دے. ﴿۱۰﴾ نو په دې وجه زه ستا او ستا د نهرونو خلاف یم، او زه به د مصر ملک تباہ او وران وېجاړ کړم د مجدال نه تر اسوان پورې، او د ایتھوپیا د سرحدونو پورې. ﴿۱۱﴾ نه به د انسان او نه به د ځناورو قدم په تا تېر شی، او د څلوېښتو کالو پورې به په کښې هیڅ څوک هم نه اوسېږي. ﴿۱۲﴾ زه به د مصر

حال د خوا او شا وړانو مُلکونو نه بدتر کړم. او د هغه ښارونه به د تباہ شوو ښارونو په مینځ کښې د څلوېښتو کالو پورې تباہ پراته وی. او زه به مصریان په نورو قومونو او مُلکونو کښې خواره واره کړم. (۱۳) نو مالک قادر مطلق خدای داسې فرمائی چې، زه به مصریان د څلوېښتم کال په آخر کښې د هغه مُلکونو نه رایوځای کړم کوم ته چې هغوی خواره شوی وو. (۱۴) زه به هغوی بیا بحال کړم او خپل اصلی او د پلار نیکه مُلک جنوبي مصر ته راوړم. او هلته به د هغوی یو کمزورې بادشاهت وی. (۱۵) دا به د نورو بادشاهتونو په مینځ کښې د ټولو نه کمزورې بادشاهت وی او کله به هم په نورو بادشاهتونو خپل ځان اوچت نه کړی. زه به دا دومره کمزورې کړم چې دا به هیڅکله هم په نورو قومونو حکومت ونه کړی. (۱۶) بنی اسرائیل به نور په مصر تکیه نه کوی خو دا به هغوی ته د خپلې هغه گناه کولو یو یادگار وی چې کله به دوی د هغوی نه مدد غوښتلو. نو بیا به هغوی په دې پوهه شی چې زه مالک خدای یم.“

د نبوکدنصر بادشاه مصر فتح کول

(۱۷) په اوویشتم کال، د ورومبی میاشتي په ورومبی ورځ، د مالک خدای کلام په ما نازل شو چې، (۱۸) ”اے بنی آدمه، د بابل بادشاه خپل فوجیان د صور خلاف د حملې دپاره وروپېرل، تر دې چې د سخت جنگ په وجه گنجیان شول او د هغوی اوږې پولې شوې، خو د دې ټول تکلیف باوجود بادشاه او هغوی تش لاس راغلل. (۱۹) نو په دې وجه مالک قادر مطلق خدای داسې فرمائی چې، زه د مصر مُلک نبوکدنصر د بابل بادشاه له ورکوم، او هغه به د دې مال دولت ځان سره یوسی. هغه به دا لوټ کړی، خپلو فوجیانو ته به یې په تنخواه کښې حساب کړی. (۲۰) ما هغه ته په انعام کښې مصر ورکړو د هغه کار په بدل کښې کوم چې هغه او د هغه فوجیانو زما دپاره کړې دي. مالک خدای داسې فرمائی. (۲۱) چې کله دا هر څه وشي نو زه به بنی اسرائیلو له نوې طاقت ورکړم. اے حزقی ایله، په هغه وخت به زه ستا خوله کولواو کړم او ته به دوباره د هغوی په مینځ کښې

خبرې شروع كړې. نو بيا به هغوى پوهه شى چې زه مالک قادر مطلق خدائ یم.

د مصر دپاره د غم مرثیه

۳۰ ﴿۱﴾ د مالک خدائ کلام په ما نازل شو، ﴿۲﴾ ”اے بنی آدمه پېشگوئي وکړه او ووايه، مالک قادر مطلق خدائ داسې فرمائي چې، وير وکړئ او ووايئ، افسوس دې وي په هغه ورغ ﴿۳﴾ ځکه هغه ورغ رانزدې ده، د مالک خدائ ورغ رانزدې ده، د تورو تيارو ورغ، دا به د قومونو دپاره د قيامت ورغ وي. ﴿۴﴾ د مصر خلاف به توره رانازله شى، او په ايتھوپيا باندې به غم نازل شى. کله چې مصر کبني مړى وشى، د هغه مال دولت به لوټ شى او د هغه بنيادونه به د بېخه وران شى. ﴿۵﴾ د ايتھوپيا، ليبيا، د لډيه، عربو، او د کوب زما د غوره شوى ملک خلق به د مصر سره په توره قتل کړې شى. ﴿۶﴾ مالک قادر مطلق خدائ داسې فرمائي چې، مصر او د هغه اتحاديان به ووژلې شى او د هغه د کبر کاسه به نسکوره شى. د مجدال نه تر اسوان پورې به هغوى د هغه سره په توره قتل کړې شى، مالک قادر مطلق خدائ داسې فرمائي. ﴿۷﴾ هغوى به د نورو ورانو ملکونو په مينځ کبني برباد وي، او د هغوى بنارونه به د تباه شوو بنارونو په مينځ کبني پراته وي. ﴿۸﴾ نو بيا به هغوى په دې پوهه شى چې زه مالک خدائ یم، کله چې زه په مصر اور ولگوم او د هغه ټول مددگاران قتل شى. ﴿۹﴾ په هغه ورغ به پېغام رسوونکي زما نه په کشتي کبني روان شى چې د ايتھوپيا مغروره خلق ويروى. د مصر د تباھي په ورغ به هغوى ډېر پرېشانه شى، په يقين سره هغه ورغ راروانه ده. ﴿۱۰﴾ مالک قادر مطلق خدائ داسې فرمائي چې، زه به د بابل بادشاه نبوکدنصر په وسيله گن مصريان ختم کړم. ﴿۱۱﴾ هغه او د هغه فوجيان چې په ټولو قومونو کبني ظالمان دي د دې ملک د تباھي دپاره به راوستې شى. هغوى به خپلې توري د مصر خلاف راوباسي او هغه به د مړو نه ډک کړي. ﴿۱۲﴾ زه به دريائے نيل اوچ کړم او هغه زمکه به په بدعملو خلقو خرڅه کړم. د غېرو خلقو

په لاس به دا زمکه او په دې کبني هر خه شاړ کړم. ما مالک خدای دا وفرمائیل. (۱۳) مالک قادر مطلق خدای داسې فرمائی، زه به بتان تباہ کړم او په میمفس کبني مجسمې به ختمې کړم. نور به په مصر کبني شهزاده نه وی، او زه به په ټول ملک دهشت خور کړم. (۱۴) زه به بره مصر تباہ کړم، او ضعن ته به اور ولگوم، او تیبس ته به سزا ورکړم. (۱۵) زه به خپل غضب د مصر په مضبوط بناړ پلوسیوم نازل کړم. او د تیبس گن خلق به تباہ کړم. (۱۶) زه به په مصر اور ولگوم او پلوسیوم به د درد نه تاویري. تیبس به په مینغ نیم کړم، او میمفس به په مسلسله پرېشانی کبني وی. (۱۷) د هلیوپولیس او بوستیس خوانان به په توره مره شی، او دا بناړونه به په خپله قبضه کړي شی. (۱۸) په تحفحیس کبني به د ورخي تیاره شی کله چې زه د مصر جغ مات کړم او د هغه زور به ختم شی. هغه به په وریخو کبني پت شی، او د هغه کلی به قبضه کړي شی. (۱۹) نو زه به په مصر سزا نازله کړم، او هغوی به پوهه شی چې زه مالک خدای یم.

د مصر د فرعون زور ختمېدل

(۲۰) په یوولسم کال د ورومبی میاشتي په اوومه ورځ د مالک خدای کلام په ما نازل شو، (۲۱) ”اے بنی آدمه، ما د مصر د بادشاه فرعون لاس مات کړو. هغه د رغېدلو دپاره ونه تړلې شو او نه ورسره تخته ولگولې شوه چې هغه دومره مضبوط شی چې توره ونیسی. (۲۲) په دې وجه مالک قادر مطلق خدای داسې فرمائی، زه د مصر د بادشاه فرعون په خلاف یم. زه به د هغه دواړه لاسونه مات کړم، روغ او مات دواړه لاسونه به یې مات کړم، او توره به د هغه د لاس نه وغورزوم. (۲۳) زه به مصریان په نورو قومونو او ملکونو کبني خواره واره کړم. (۲۴) زه به د بابل د بادشاه لاسونه مضبوط کړم او خپله توره به د هغه په لاس کبني کېږدم، خو زه به د فرعون لاسونه مات کړم، او هغه به د هغه په وړاندې د مرگونی انسان په شان زیږگی کوی. (۲۵) زه به د بابل د بادشاه لاسونه مضبوط کړم، خو د فرعون لاسونه به شل گوډ کړم. نو بیا به هغوی پوهه شی چې زه

مالک خُدائِ یم، کله چې زه خپله تُوره د بابل د بادشاه په لاس کښې کېږدم او چې هغه یې د مصر خلاف راوکارې. ﴿٢٦﴾ زه به مصریان د نورو قومونو او مُلکونو په مینځ کښې خواره واره کړم. نو بیا به هغوی پوهه شی چې زه مالک خُدائِ یم.“

په لبنان کښې د ديار ونه

٣١ ﴿١﴾ د جلاوطنۍ په یوولسم کال، د درېمې میاشتې په اوله ورځ د مالک خُدائِ کلام په ما نازل شو، ﴿٢﴾ ”اے بنی آدمه، د مصر بادشاه فرعون او د هغه ټولو گڼو خلقو ته داسې ووايه، په لویۍ کښې ته خپل ځان چا سره برابر گڼي؟ ﴿٣﴾ تاسو د تکره اسور په شان یئ، کوم چې یو وخت د لبنان د ديار د ونې په شان وو، چې خانگې یې ښائسته وې او په ټول ځنگل یې سورې خور وو، او لوړوالې یې ورپه ورسېدو. ﴿٤﴾ هغه اوبو غټ کړو، او په زمکه کښې لاندې چينو هغه لوړ کړې وو، او د هغوی نهرونه د هغه ونې گېرچاپېره بهېدل، او د اوبو لختی یې د پټی ټولو ونو ته ورغلی ؤو. ﴿٥﴾ نو دا د پټی د نورو ټولو ونو نه پېره اوچتېدله، او د دې خانگې پیرې پلنې اوږدې شوې وې ځکه چې جرړو ته زیاتې اوبه رسېدلې وې. ﴿٦﴾ د هوا ټولو مارغانو د دې په خانگو کښې جالې جوړې کړې، او ټولو ځنگلی ځناورو د هغې د خانگو لاندې بچي راوړل، او د دنیا ټول لوی قومونه د هغې د سورې لاندې کښېناستل. ﴿٧﴾ د خپل اوچتوالی او گڼو خانگو په وجه هغه پېره زیاته سیرابه وه، ځکه چې جرړو ته یې زیاتې اوبه رسېدلې وې. ﴿٨﴾ د خُدائِ پاک په باغ کښې د ديار نورې ونې هغې ته نه شوې رسېدلې. د نختر ونو د هغې د خانگو د گڼوالی مقابله نه شوه کولې، او د چنار ونو یې په خانگو کښې برابروالې نه شو کولې. د خُدائِ پاک په باغ کښې بله یوه ونه هم دومره ښکلې نه وه. ﴿٩﴾ ما هغه په گڼو خانگو ښکلې کړې وه، د خُدائِ پاک په باغ عدن کښې ټولو ونو ورسره سیالی کوله. ﴿١٠﴾ نو په دې وجه مالک قادر مطلق خُدائِ داسې

فرمائی چې، هغه دومره اوچته شوې ده، او سر يې بره وريځو سره لگيږي، او هغه خپل لوړوالی ته مغروره شوې وه، (۱۱) نو ځکه ما هغه د غېرو ملکونو بادشاهانو ته حواله کړه چې د هغې د گناهونو په مطابق ورسره رفتار وکړي. ما هغه يوې خوا ته وغورزوله، (۱۲) او د ټولو نه بې رحمه غېر ملکيانو هغه پرې کړه او داسې يې پرېښودله. د هغې څانگې په غرونو او درو، گړنگونو کښې راوغورزېدلې، او د هغې څانگې د هغه ملک په درو کښې ماتې شوې پرېوتې. او د زمکې ټول قومونه د هغې د سوري نه بهر راووتل او هغه يې پرېښوده. (۱۳) د هوا ټولو مارغانو په دې غورزېدلې ونه کښې جالې جوړې کړې او د زمکې ځناور يې په څانگو کښې اوسېدل. (۱۴) پس د دې نه دې د بل يو ملک ونه هم په خپله دومره کبر نه کوي اگر چې سر يې د وريځو نه اوچت شوي هم وي او جرړې يې اوبو ته رسېدلې دي، ځکه چې هغه ټولې د مرگ خوا ته روانې دي، يعنې د فاني انسانانو سره لاندې قبر ته، د هغوی سره څوک چې لاندې قبر ته روان دي. (۱۵) نو مالک قادر مطلق خدای داسې فرمائی چې، په کومه ورځ چې هغه ونه لاندې قبر ته ښکته شي نو هغه د اوبو چينې به ورباندې ماتم او ویر وکړي. ما د هغې نېرونه بند کړل، او د هغې بې حسابې اوبو بهېدل بند شول. نو د دې په وجه ما لبنان ته د ماتم کيږې واغوستې، او د زمکې ټولې ونې وچې شوې. (۱۶) ما د هغې د راپرېوتو په آواز دُنیا په لړزان کړه کله چې هغه ما د هغوی سره لاندې د مړو دُنیا ته ښکته کړه څوک چې قبر ته روان ؤو. بيا د عدن ټولې ونې او د لبنان ټولې غوره شوې ونې، او هغه ټولې ونې چې ښې سیرابه شوې وې، هغه لاندې زمکې ته ولېږلې شوې. (۱۷) د هغوی د نورو ملکونو اتحاديان هغه څوک چې د دې په سوري کښې اوسېدل هم د هغوی سره قبر ته لاړل څوک چې په توره قتل شوی ؤو. (۱۸) د باغ عدن کومه يوه ونه تا سره په شان او شوکت کښې مقابله کولې شي؟ خو تۀ به هم د عدن د نورو ونو سره لاندې زمکې ته راوغورزولې شې، تۀ به د ناسنتو په مينځ کښې ځملي، د هغوی سره څوک چې په توره وژلې شوی دی. دا به د فرعون او د هغه د ټولو گڼو خلقو انجام وي، ما مالک خدای دا

د فرعون دپاره د غم مرثیه

۳۲ ﴿۱﴾ د دولسم کال، د دولسمې میاشتې په وپرومبې ورځ، د مالک خدای کلام په ما نازل شو، ﴿۲﴾ ”اے بنی آدمه، د مصر د بادشاه فرعون په حقله د غم مرثیه ووايه او هغه ته ووايه، ته د ملکونو په مینځ کبني لکه د زمري په شان وې، خو په حقیقت کبني ته لکه د سمندر د اژدها په شان یې چې په خپلو نهرونو کبني ګرځي راګرځي او په خپلو پښو سره اوبه تاووي او نهرونه خړوي. ﴿۳﴾ مالک قادر مطلق خدای داسې فرمائي چې، زه به ډېر خلق درولېږم چې تا زما په جال کبني راګېر کړي، او په هغې کبني به دې د اوبو نه رابهر کړي. ﴿۴﴾ زه به تا په زمکه راوغورزوم او په اوچ مېدان به دې راوولم. زه به د هوا ټول مارغان پرېږدم چې په تا کبښې او د زمکې ټول ځناور به په تا باندې خپل ځانونه ماره کړي. ﴿۵﴾ زه به ستا غوښه په غرونو ونولم او ستا په لاش به درې ډکې کړم. ﴿۶﴾ زه به زمکه دومره ستا په وینو رنگ کړم چې د غرونو سر ته ورسې، او ګرڼگونه به ستا د وینو ډک کړم. ﴿۷﴾ کله چې زه ستا د ژوند شمع مړه کړم، نو زه به آسمان پټ کړم او د دې ستوري به تور کړم، زه به نمر په وریځو سره پټ کړم، او سپوږمې به خپله ریا نه خوروي. ﴿۸﴾ زه به ستا دپاره د آسمان ټولې رڼاګانې تیارې کړم، زه به ستا په زمکه باندې تیاره راوولم. مالک خدای دا فرمائي. ﴿۹﴾ زه به د ډېرو قومونو زړونه پرېشانه کړم کله چې زه د نورو ملکونو په مینځ کبني تا تباه کړم، په هغه ملکونو کبني چې تا نه پېژندل. ﴿۱۰﴾ زه به ډېر خلق ستا د حالاتو په وجه پرېشانه کړم، او ستا په وجه به د هغوی بادشاهان د پرې نه ولېږي کله چې زه خپله توره د هغوی په وړاندې ښکاره کړم. ستا د غورزېدو په ورځ به هغوی ټول هره لحظه د خپل ژوند دپاره لېږيږي. ﴿۱۱﴾ ځکه مالک قادر مطلق خدای داسې فرمائي چې، د بابل د بادشاه توره به ستاسو خلاف راشي. ﴿۱۲﴾ زه به ستا لښکر

ختم کړم د هغه طاقتورو خلقو په تورو چې د ټولې دُنیا بې رحمه خلق دی. هغوی به د مصر ددبده ختمه کړی او د هغې ټولې لښکرې به تباہ شی. ﴿١٣﴾ زه به د هغې ټول څاروی چې د سیند په خوا کښې څرپرې تباہ کړم، نور به د انسان پښې دا اویه نه تاووی او نه به د ځناورو پښې دا خړوی. ﴿١٤﴾ بیا به زه د دې اویه دومره خاموشه کړم او د دې دریا بونه به لکه د تېلو په شان بهیري، مالک قادر مطلق خدای فرمائی. ﴿١٥﴾ کله چې زه د مصر ملک وران ویکار کړم او دا زمکه د هر څه نه خالی کړم، کله چې زه هغوی ټول هلاک کړم څوک چې هلته اوسیري، نو بیا به هغوی پوهه شی چې زه مالک خدای یم. ﴿١٦﴾ دا هغه د غم مرثیه ده چې دوی به یې هغه ته ووائی. د دې ملک لویه به دا وائی، د مصر او د هغوی گن خلقو دپاره به د غم مرثیه وائی، مالک قادر مطلق خدای فرمائی.“

عالم ارواح

﴿١٧﴾ د دولسم کال د اولې میاشتې په پینځلسمه ورځ د مالک خدای کلام په ما نازل شو، ﴿١٨﴾ ”اے بنی آدمه، د مصر په لښکرو باندې ویر وکړه او هغه دواړه د نورو تکړه قومونو لوریانو سره لاندې زمکې ته حواله کړه، د هغوی سره څوک چې قبر ته روان دی. ﴿١٩﴾ هغوی ته ووايه، ولې ته د نورو نه پوره بنائسته یې څه؟ عالم ارواح ته لاره شه او د ناستو په مینځ کښې پرېوځه. ﴿٢٠﴾ هغوی به د هغه چا سره مړه شی څوک چې په توره قتل شوی دی. توره راویستلې شوې ده، هغه پرېږده چې خپل ټول لښکر سره عالم ارواح ته رابښکلې شی. ﴿٢١﴾ لاندې قبر نه به تکړه مشران د مصر او د هغه د اتحادیانو په حقله وائی، هغوی لاندې راغلل او هغوی د ناستو سره مړه پراته دی، هغوی سره چې په توره مړه شوی دی. ﴿٢٢﴾ اسور خپل ټول فوج سره هلته پروت دے، هغه د خپلو ټولو وژلې شوو د قبرونو په مینځ کښې راگېر دے، هغوی ټولو سره چې په توره قتل شوی دی. ﴿٢٣﴾ د هغوی قبرونه په ژوره کنده کښې دی او د هغه فوجیان د هغه د قبر نه چاپېره ښخ دی. هغوی ټولو چا چې د ژوندو په دُنیا کښې دهشت خورولو هغوی قتل شول،

او په توره مړه شول. (۲۴) عیلام هم هلته دے د هغه ټولې لښکرې د هغه د قبر نه چاپېره پرته دی، هغوی ټول حلال کړے شوی، په توره وژلے شوی دی. هغوی ټولو چا چې د دنیا په ټولو خلقو کېنې دهشت خورولو لاندې زمکې ته ناسته بنکته شول. هغوی خپله بې عزتی د هغوی سره وزغمی څوک چې لاندې عالم ارواح ته روان دی. (۲۵) د هغه دپاره د مړو په مینځ کېنې د آرام ځای جوړ شو، د هغې ټولو فوجیانو سره د هغې د قبر نه چاپېره. هغوی ټول ناسته دی او په توره وژلے شوی دی. ځکه چې هغوی د دنیا په ټولو خلقو کېنې خپل دهشت خور کړے وو، هغوی د هغه چا سره شرمنده پراته دی څوک چې په قبر کېنې دی. (۲۶) مسک او توبل هلته سره د خپلو ټولو لښکرو د هغوی د قبرونو نه چاپېره دی. هغوی ټول ناسته دی، په توره وژلے شوی دی ځکه چې هغوی د دنیا په ټولو خلقو کېنې خپل دهشت خور کړے وو. (۲۷) هغوی د خپلو نورو جنگیالو په شان په عزت بنځ نه شول، څوک چې د خپلو وسلو سره عالم ارواح ته بنکته شوی ؤو او چې پالونه یې په لاشونو پراته ؤو او تورې یې د سرونو د لاندې اېښې وې. د هغوی گناه د هغوی دپاسه وه ځکه کله چې هغوی لا ژوندی ؤو نو هغوی په هر چا دهشت خور کړے وو. (۲۸) ته به هم، اے فرعونه تیکه تیکه شې او د ناسته په مینځ کېنې به بنځ کړے شې، د هغوی سره چې په توره مړه شوی دی. (۲۹) ادوم هلته د خپلو بادشاهانو او شهزادگانو سره دے، باوجود د خپل ټول طاقت هغوی د هغوی په مینځ کېنې پراته دی څوک چې په توره وژلے شوی دی. هغوی د ناستو سره پراته دی، د هغوی سره څوک چې لاندې کنډې ته روان دی. (۳۰) د شمال ټول شهزادگان او ټول صیدانیان هلته پراته دی، هغوی لاندې د وژلے شوو سره په بې عزتی لارل باوجود د دې چې د هغوی د طاقت په وجه دهشت خور وو. او اوس د هغوی لاشونه د ناسته په حالت کېنې د مړو سره پراته دی. او هغوی خپله بې عزتی د هغوی سره وزغمی څوک چې لاندې قبر ته روان دی. (۳۱) فرعون او د هغه ټول فوجیان به هغوی وگوری او هغه به د خپل ټول لښکر دپاره تسلی ومومی څوک چې په توره مړه کړے شوی ؤو، مالک قادر مطلق ځدای فرمائی. (۳۲) تر دې چې ما هغه پرېښے وو چې هغوی د دنیا په ټولو

خلقو کبني خپل دهشت خور کړی، فرعون او د هغه ټول فوجیان به د ناستو په مینځ کبني پراته وی، د هغوی سره چې په توره وژلې شوی دی، مالک قادر مطلق خدای فرمائی.

د حزقی ایل د بنی اسرائیلو محافظ مقررېدل

۳۳ د مالک خدای کلام په ما نازل شو، (۲) ”اے بنی آدمه د خپلو خلقو سره خبرې وکړه او هغوی ته ووايه، کله چې زه د یو ملک خلاف جنگ شروع کړم، نو د هغه ملک خلق د خپلو خلقو نه یو سرې غوره کړی چې د هغوی محافظ وی. (۳) که محافظ وگوری چې دشمن د هغه ملک خلاف راروان دے نو هغه به بیگل وغږوی چې خلقو له خبردارې ورکړی. (۴) نو بیا چې څوک د بیگل آواز واورى او هغې ته توجو ورنه کړی او جنگ او توره راشی او د هغه ژوند ختم کړی نو خون به یې په خپله غاړه وی. (۵) ځکه چې هغه د کله نه چې د بیگل آواز واورېدو او توجو یې ورنه کړه، نو خون یې په خپله غاړه دے. که چېرې هغه خبردارى ته توجو ورکړې وه، نو هغه به خپل ځان بچ کړې وو. (۶) خو که محافظ دشمن وگوری چې راروان دے او بیگل ونه غږوی چې خلقو له خبردارې ورکړی او دشمن راشی او که د یو سرې ژوند ختم کړی، نو هغه سرې خو به د خپلې گناه په وجه مړ شی، خو زه به محافظ د هغه د مرگ زمه وار وگرځوم. (۷) اے بنی آدمه، ما ته د بنی اسرائیلو د قوم دپاره محافظ جوړ کړې، نو بیا هغه خبرې واوره کومې چې زه تا ته کوم نو زما د خوا نه ته هغوی ته خبردارې ورکړه. (۸) کله چې زه یو بدعمله ته ووايم، ”اے بدعمله، ته به په حقیقت کبني مړ شی،“ او ته د هغوی سره خبرې ونه کړې چې هغوی د خپلو عملونو نه واورى، نو هغه بدعمله به د خپلو گناهونو په وجه مړ شی، او زه به تا د هغه د مرگ زمه وار کړم. (۹) خو که ته یو بدعمله سرې له خبردارې ورکړې چې خپلې غلطې طریقې پرېږدی او هغه داسې ونه کړی، هغه به د خپلو گناهونو

په وجه مړ شی، خو تا خپل ځان د هغه د خون د زمه واری نه بچ کړو.“

د محافظ پیغام

﴿١٠﴾ ”اے بنی آدمه، د بنی اسرائیلو قوم ته ووايه، تاسو داسې وایئ چې، زمونږ جرمونو او گناهونو مونږ لاندې کړی یو، او مونږ د هغوی په وجه سخا او تباہ شوی یو، نو مونږ به څنگه ژوندی پاتې شو؟ ﴿١١﴾ هغوی ته ووايه چې، زما دې په خپل ذات قسم وی، مالک قادر مطلق خدای داسې فرمائی، زه د بدعمله په مرگ هیڅ نه خوشحالبېرم، بلکې په دې خوشحالبېرم چې هغه ټول غلط کارونه پرېږدی او ژوندې پاتې شی. راوگرځئ، د خپلو بدو لارو نه راوگرځئ. اے بنی اسرائیلو، نو بیا ولې تاسو مړه کېدل غواړئ څه؟ ﴿١٢﴾ اے بنی آدمه، خپل د ملک خلقو ته ووايه، د صادق انسان صداقت به هغه بچ نه کړی که هغه نافرمانی کوی، او د بدعمله انسان بدعملی به هغه د مرگ کندي ته ونه غورزوی که هغه دا پرېږدی. که چېرې یو صادق سرې گناهونه وکړی، نو هغه به د خپل پخوانی صداقت په وجه بچ نه شی. ﴿١٣﴾ که چېرې زه یو صادق انسان ته ووايم چې ته به یقیناً ژوندې پاتې شې، خو هغه بیا په خپل صداقت اعتماد وکړی او بد کارونه شروع کړی، نو زه به د ده یو بسنه عمل هم یاد نه کړم، کوم چې هغه پخوا کړی دی، هغه به د هغه بدو کارونو په وجه چې کوم هغه کړی دی، مړ شی. ﴿١٤﴾ او فرض کړئ که چېرې زه یو بدعمله ته ووايم چې ته به یقیناً مړ شې، نو کېدې شی چې هغه په دې اورېدو سره د خپلو گناهونو نه توبه وکړی او هغه کارونه شروع کړی کوم چې د انصاف او صحیح دی، ﴿١٥﴾ لکه مثال په طور هغه خپل ضمانت واپس کړی کوم چې هغه د خلقو نه اخستې وی، او هر هغه څه واپس کړی کوم چې هغه پټ کړی وی، او زما په ژوند ورکونکی شریعت عمل وکړی او نور د بدی نه مخ واړوی، نو یقیناً هغه به ژوندې پاتې شی، مړ به نه شی. ﴿١٦﴾ یوه گناه به هم کومه چې هغه کړی وی د هغه خلاف نه حسابېږی. ځکه چې هغه هغه څه وکړل څه چې بسنه او نېک دی، هغه به یقیناً ژوندې پاتې شی. ﴿١٧﴾ خو بیا هم ستا د ملک

خلق وائی چې، د مالک خدائ طریقې بې انصافه دی. خو دا هم دوی دی چې د هغوی طریقې بې انصافه دی. (۱۸) که یو صادق انسان خپل صداقت پرېږدی او بدعملی شروع کړی، هغه به د دې کار په وجه مړ شی. (۱۹) او که چېرې یو بدکاره د خپلې بدکاری نه واورې او هغه څه وکړی چې کوم نېک او صحیح دی، نو په داسې کولو سره به هغه خپل ژوند بچ کړی. (۲۰) خو اے د اسرائیل قوم، تاسو وایئ چې، د مالک خدائ طریقې د انصاف نه دی. خو زه به ستاسو د هر یو عدالت ستاسو د عملونو او طریقو په مطابق وکړم.“

د یروشلم د تباہ کېدو خبر

(۲۱) زمونږ د جلاوطنۍ په دولسم کال، د لسمې میاشتې په پینځمه ورځ، یو سرې څوک چې د یروشلم نه راتښتېدلې وو ما له راغلو او وې وئیل، ”هغه ښار راوغور زېدلو.“ (۲۲) د هغه کس د راتلو نه یو ماښام وړاندې، د مالک خدائ لاس په ما باندې وو، هغه زما خوله په سحر کېښې د هغه سرې د راتلو نه وړاندې پرانستله. نو بیا زما خوله پرانستلې شوې وه او زه نور چپ نه شوم پاتې کېدې.

د خلقو گناهونه

(۲۳) نو بیا د مالک خدائ کلام په ما نازل شو چې، (۲۴) ”اے بنی آدمه، کوم خلق چې د بنی اسرائیلو په ملک کېښې په دې ښارو او کنډراتو کېښې اوسېږی نو هغوی وائی چې، ابراهیم صرف یو سرې وو، خو بیا هم هغه دا زمکه حاصله کړه. بلکې مونږ ډېر یو، په یقین سره مونږ ته دا زمکه لکه زمونږ د خپل ملکیت په شان راکړې شوې وه. (۲۵) نو دې خلقو ته ووايه چې، مالک قادر مطلق خدائ داسې فرمائی چې، تاسو د وینو نه پکې غوښې خورئ، او د معبودانو عبادت کوئ، او وینه توپوئ، نو تاسو په داسې کولو سره خپل ځان د دې زمکې حقدار گنئی څه؟ (۲۶) اے قاتلانو، بت پرستانو، حرام کارو، آیا تاسو د دې زمکې د وراثت قابل یئ

خه؟ (۲۷) نو هغوی ته دا ووايه چې، مالک قادر مطلق خدای داسې فرمائی، زما دې په خپل ذات قسم وی، هغه څوک چې په دې کنډراتو کښې پاتې کېږي هغوی به په توره مړه شی، او څوک چې په دشتو او میرو کښې بهر اوسېږي هغوی به خنارو ته حواله کړم چې وې خوری، او څوک چې په قلعه گانو او غارونو کښې دی په وبا به مړه شی. (۲۸) زه به د دې ملک نه صحرا او بیابان جوړ کړم، او د هغه مغرورانه طاقت به ختم کړم، او د بنی اسرائیلو غرونه به په شاړو بدل کړم چې هیڅ څوک هم په هغې تېرېدې نه شی. (۲۹) د هغوی د حرامو کارونو په وجه چې کوم هغوی کړی دی زه به دا ملک په صحرا بدلوم نو بیا به هغوی په دې پوهه شی چې زه مالک خدای یم.

د حزقی ایل د پېغام نتیجه

(۳۰) مالک خدای وفرمائیل چې، ”اے بنی آدمه، ترڅو چې ستا خبره ده، ستا د ملک خلق د خپلو کورونو د دېوالونو خوا کښې او په دروازو کښې ودرېږی او ستا په حقله یو بل ته وائی، راځی چې د هغه پېغام واورو کوم چې هغه ته د مالک خدای نه ملاو شوې دے. (۳۱) زما خلق به تا له راشی، لکه څنگه چې هغوی همېشه راځی، او ستا په وړاندې به کښې چې ستا خبرو ته غوږ ونیسی، خو هغوی په دې عمل نه کوی. په خپله خوله هغوی د عېش عشرت خبرې کوی، او زړونه یې هم د لالچ نه ډک دی. (۳۲) په حقیقت کښې ته د هغوی دپاره د یو داسې موسیقار په شان یې چې په خوږ آواز سره د مینې سندرې وائی او یا ښه ساز غږوی. نو هم داسې هغوی ستا خبرې اوری خو عمل پرې نه کوی. (۳۳) هرکله چې دا هر خه رښتیا شی، او یقیناً داسې به وشي، نو بیا به هغوی په دې باندې پوهه شی چې یو نبی د هغوی په مینځ کښې اوسېدو.“

د بنی اسرائیلو شیونکی

۳۴ ﴿۱﴾ د مالک خُدائ کلام په ما نازل شو چې، ﴿۲﴾ ”اے بنی آدمه، د شیونکو یعنی د بنی اسرائیلو د مشرانو خلاف پیشگوئی وکړه، او هغوی ته ووايه، مالک قادر مطلق خُدائ داسې فرمائی چې، د بنی اسرائیلو په شیونکو دې افسوس وی څوک چې صرف خپله گېډه خړوی. ولې یو شیون ته پکار نه دی چې خپله رمه وڅړوی؟ ﴿۳﴾ تاسو د دې پئی څښئ، او د دې د وړی نه ځانله جامې جوړوئ او د خوښې گپورې ترې نه حالوئ، خو تاسو خپله رمه نه څړوئ. ﴿۴﴾ تاسو د کمزورو گډو خیال نه کولو او نه مو د بیمارانو دارو کول، او نه مو د زخمی شوو مرهم پتی کوله. تاسو ورک شوې واپس نه راوستل، او نه مو د ورک شوو لټون کولو. تاسو په هغوی په سختی او د ظلم حکومت وکړو. ﴿۵﴾ نو هغه گډې خوړې شوې ځکه چې د هغوی شیونکې نه وو، او کله چې هغه خوړې وړې شوې نو د ځنگلی ځناورو د خوراک شوې. ﴿۶﴾ زما گډې په ټولو غرونو او اوچتو غونډو سرگردانه وگرځېدلې. هغوی په ټوله زمکه باندې خوړې شوې، او چا هم نه د هغوی لټون وکړو او نه یې وکتلې. ﴿۷﴾ نو په دې وجه اے شیونکو، د مالک خُدائ کلام واورئ، ﴿۸﴾ زما دې په خپل ذات قسم وی، مالک قادر مطلق خُدائ فرمائی، ځکه چې زما د گډو ښه شیونکې نشته نو په دې وجه لوټ شوې او د ټولو ځنگلی ځناورو د خوراک شوې، ځکه چې زما شیونکو زما د رمې لټون ونه کړو او زما د رمې په ځای یې د خپل ځان خیال وساتلو، ﴿۹﴾ نو په دې وجه اے د قوم شیونکو، د مالک خُدائ کلام واورئ، ﴿۱۰﴾ مالک قادر مطلق خُدائ دا فرمائی چې، زه اوس د دې شیونکو خلاف یم او هغوی به زه د خپلو گډو دپاره زمه وار وگرځوم. زه به هغوی د خپلو گډو د شیونتوب نه لرې کړم نو داسې به شیونکی نور خپل ځانونه نه شی مړولې. زه به خپلې گډې د هغوی د ځلو نه بچ کړم، او هغوی به نور د دوی خوراک نه وی.“

بښه شپون

﴿١١﴾ ”مالک قادر مطلق خدای فرمائی چې، زه به په خپله د خپلو گډو لټون وکړم او هغوی به راپیدا کړم او د هغوی خیال به ساتم. ﴿١٢﴾ لکه څنگه چې شپونکی د خپلو گډو سره وی او د خپلو خوړو گډو په تلاش کښې وی، نو هم داسې به زه هم د خپلو گډو په تلاش کښې یم. زه به هغوی د هغه ټولو ځایونو نه بچ کړم چرته چې هغوی د تیارې او د ورځې په ورځ خوړې ورې شوې وې. ﴿١٣﴾ زه به هغوی د نورو قومونو نه راوکاږم او د نورو ملکونو نه به یې راغونډ کړم، او زه به هغوی خپل ملک ته واپس راولم. هغوی به زه د بنی اسرائیلو په غرونو، او سیندونو په غاړه او د ملک په ټولو آبادو ځایونو کښې وڅروم. ﴿١٤﴾ زه به هغوی په بښه شنو ځایونو کښې وڅروم، او د بنی اسرائیلو د غرونو لوړې څوکې به د هغوی د څرېدو ځای وی. او هلته به هغوی په بښه شنو وابښو کښې ځملي، او هغوی د بنی اسرائیلو د غرونو په شنو وابښو کښې وڅرېږي. ﴿١٥﴾ زه به په خپله د خپلو گډو شپون یم او هغوی له به آرام وړکړم، مالک قادر مطلق خدای فرمائی. ﴿١٦﴾ زه به د ورکو شوو گډو لټون وکړم او بې لارې شوې گډې به راواپس کړم. زه به د زخمی شوو مرهم پټی وکړم او کمزورو له به طاقت وړکړم، خو حرصناکې او مضبوطې به هلاکې کړم. زه به په انصاف سره د گډو شپونتوب وکړم. ﴿١٧﴾ ترڅو چې ستاسو خبره ده اے زما رمې، مالک قادر مطلق خدای داسې فرمائی، زه به په خپله د یو گډ او بل گډ په مینځ کښې فېصله وکړم، او د گډانو او د چپلو په مینځ کښې به عدالت کوم. ﴿١٨﴾ ولې دا ستاسو دپاره کافی نه ده چې په بښه گیاه کښې وڅرېږئ؟ ولې تاسو به نوره پاتې گیاه د پښو لاندې کوئ څه؟ ولې دا ستاسو دپاره کافی نه ده چې پاکې اوبه وڅښئ؟ ولې ته به نورې پاتې اوبه په پښو سره خړوئ څه؟ ﴿١٩﴾ ولې زما رمه به هغه گیاه خوری چې تاسو د پښو لاندې کړې وی او هغه اوبه به څښی چې تاسو د پښو سره خړې کړې دی؟ ﴿٢٠﴾ نو په دې وجه هغوی ته، مالک قادر مطلق خدای فرمائی چې، گورئ، زه په خپله به د

خُرب گډ او مانده گډ په مينځ کښې عدالت وکړم. ﴿٢١﴾ ځکه چې تاسو څر به گډو، په خپلو اوږو او پتونو باندې ټولې مانده گډې ديکه کړې، او په خپلو بنکرونو سره مو پغړې ورکړې، تر دې چې تاسو هغوی خورې ورې کړې، ﴿٢٢﴾ نو زه به خپله رمه بچ کړم، او هغوی به نور نه تالا والا کيږي. زه به د يوې گډې او د بلې گډې په مينځ کښې عدالت وکړم. ﴿٢٣﴾ زه به په هغوی يو شپونکې مقرر کړم، زما خدمتگار داؤد، او هغه به هغوی څروي او هغه به د هغوی شپونکې وي. ﴿٢٤﴾ زه، مالک خدای به د هغوی خدای پاک يم، او زما خدمتگار داؤد به د دوی په مينځ کښې شهزاده وي. ما مالک خدای وفرمائيل. ﴿٢٥﴾ زه به د هغوی سره د امن لوظ وکړم او د هغه ملک نه به خطرناک ځناور وشړم، نو هغوی به په ميرو کښې ژوند کوي او په ځنگلونو کښې به په امن سره اوده وي. ﴿٢٦﴾ زه به هغوی له، او خپل غر نه چاپېره ځايونو له برکت ورکړم. زه به په صحيح موسم په هغوی باران کوم، او دا به د فضل او برکت بارانونه وي. ﴿٢٧﴾ د باغونو ونې به خپلې مېوې کوي او زمکه به خپل فصلونه کوي، او خلق به په خپل ملک کښې په امن وي. نو بيا به هغوی پوهه شي چې زه مالک خدای يم، کله چې زه د هغوی د غلامۍ جغ مات کړم او د هغه خلقو د لاس نه ورله خلاصون ورکړم چا چې هغوی غلامان کړي دي. ﴿٢٨﴾ نور به هغوی د نورو قومونو د لاسه نه لوټ کيږي، او نه به يې ځنگلي ځناور خوري. هغوی به په امن سره ژوند کوي، او هيڅوک به هغوی نه شي يرولي. ﴿٢٩﴾ زه به هغوی له داسې زمکه ورکړم چې په فصل کولو کښې به مشهوره وي، او هغوی به نور په دې ملک کښې د قحط په وجه په تکليف کښې نه وي او نه به د قومونو مسخري زغمي. ﴿٣٠﴾ نو بيا به هغوی پوهه شي چې زه، مالک خدای د دوی خدای پاک، د دوی سره يم، او دوی، د بني اسرائيلو قوم، زما خلق دي. مالک خدای دا فرمائي. ﴿٣١﴾ تاسو زما گډې، زما د څرن د ځای گډې، زما خلق يئ، او زه ستاسو خدای پاک يم. مالک قادر مطلق خدای دا فرمائي.“

د ادوم خلاف پېشگوئی

۳۵ (۱) د مالک خُدائ کلام په ما نازل شو، (۲) ”اے بنی آدمه، خپل مخ په ادوم کبني د سعير د غره خلاف ورواړوه، او د هغه خلاف نبوت وکړه (۳) او ورته ووايه چې، مالک قادر مطلق خُدائ داسې فرمائي چې، اے د سعير غره زه ستا خلاف يم، او زه به ستا خلاف خپل لاس دروغزوم او تا به وران ويجاړ کړم. (۴) زه به ستا ښارونه په کنډرو بدل کړم او ته به شاړ او ويجاړ شې. نو بيا به ته پوهه شې چې زه مالک خُدائ يم. (۵) په هغه وخت کبني کله چې ما بنی اسرائيلو له آخري سزا ورکوله، نو ستاسو دائمي نفرت هغوی قصابخاني ته ورسول، په هغه وخت کله چې په هغوی افت نازل شوې وو. (۶) نو په دې وجه دې زما په خپل ذات قسم وي، مالک قادر مطلق خُدائ فرمائي چې، زه به تاسو قتل و غارت ته حواله کړم او دا به تاسو پسې وي. لکه څنگه چې تاسو د قتل و غارت نه نفرت ونه کړو، نو دغه شان قتل و غارت به تاسو پسې وي. (۷) زه به د سعير غر وران ويجاړ کړم او څوک هم چې په دې ځي راځي ټول به مړه کړم. (۸) زه به ستا غرونه د مړو نه پک کړم، هغه څوک چې په توره مړه شوی دی، ستا په غونډو او ستا په درو او ستا په ټولو گړنگونو کبني به پراته وي. (۹) زه به تا د تل دپاره خالي کړم، او ستا ښارونه به بيا آباد نه شي. نو بيا به ته پوهه شې چې زه مالک خُدائ يم. (۱۰) ځکه چې تا ووئيل، ”دا دوه ملکونه، اسرائيل او يهوداه به زمونږ وي او مونږ به د دوی جائيدادونه قبضه کړو،“ اگر که زه مالک خُدائ هم هلته وم، (۱۱) نو په دې وجه زما دې په خپل ذات قسم وي، مالک خُدائ فرمائي، زه به تاسو سره د هغه قهر او کيني په مطابق سلوک وکړم، کوم چې تاسو د هغوی نه په نفرت کولو کبني ښکاره کړو او زه به خپل ځان د هغوی په مينځ کبني څرگند کړم کله چې زه ستاسو عدالت کوم. (۱۲) نو بيا به تاسو پوهه شې چې ما مالک خُدائ هغه بدې خبرې اوربدلې دي کومې چې تاسو د بنی اسرائيل د غرونو په حقله کړې دي. تاسو ووئيل چې، دا وران او شاړ پراته دي، مونږ ته دې د خوراک په توگه راکړې شوی دی چې وې خورو. (۱۳) تا زما

خلاف په بې پرواهۍ سره لافي او پيرې خبرې وکړې، او ما دا واورېدلې. (۱۴)
 مالک قادر مطلق خدای داسې فرمائی، کله چې ټوله دنیا د خوشحالی نه خوند
 اخلي، زه به تاسو شاړ کړم. (۱۵) ځکه چې تاسو خوشحالی وکړه کله چې د بنی
 اسرائیلو د قوم میراث تباہ شو، دغسې سلوک به زه تاسو سره وکړم. اے د
 سعیر غره، ته او ټول اډوم به وران وچاړ شي. نو بیا به هر څوک پوهه شي چې
 زه مالک خدای یم.

د بنی اسرائیلو د بیا آبادېدلو په حقله پېشگوټې

۳۶ (۱) ”اے بنی آدمه، د بنی اسرائیلو غرونو ته پېشگوټې وکړه او ووايه، اے
 د بنی اسرائیل غرونو، د مالک خدای کلام واورئ. (۲) مالک قادر مطلق خدای
 داسې فرمائی چې، ستا دشمن دا پېغور درکولو چې، واه، ستاسو د غرونو پخوانی
 لوړې څوکې زمونږ شوې. (۳) نو په دې وجه پېشگوټې وکړه او ورته ووايه،
 مالک قادر مطلق خدای داسې فرمائی چې، ته هغوی وران وچاړ کړې، د هرې
 خوا نه یې وږبولې او ته د نورو ملکونو او قومونو ملکیت او د خدا او غېبت
 سبب وگرځېدې، (۴) نو په دې وجه، اے د بنی اسرائیلو غرونو، د مالک خدای
 کلام واورئ. مالک قادر مطلق خدای غرونو غونډو او گړنگونو، او درو ته داسې
 فرمائی چې، کندو کپرو، وران او تباہ شوو ښارونو ته چې د نورو قومونو د لوټ
 او د خدا سبب گرځېدلی دی، (۵) مالک قادر مطلق خدای داسې فرمائی، ما په
 خپل غېرت کېنې د نورو قومونو خلاف فېصله وکړه، او خاص د ټول اډوم په
 خلاف، ځکه چې هغوی په پيرې خوشحالی او سپک نظر سره زما ملک خپل
 ملکیت کړو ترڅو هغوی د هغه د څرن سرسبزه ځای لوټ کړی. (۶) نو په دې
 وجه د بنی اسرائیلو د ملک په حقله پېشگوټې وکړه او غرونو او غونډو، گړنگونو
 او درو ته ووايه، مالک قادر مطلق خدای داسې فرمائی چې، ما په خپل غېرتي
 قهر کېنې دې قوم ته دا ووئیل ځکه چې تاسو د نورو قومونو مسخرې تېرې کړې.

٧ مالک قادر مطلق خُدائِ داسې فرمائی چې، هغویٰ چې خُه کړی دی نو د هغې په وجه ما قسم وڅپرو چې، ستاسو نه گېرچاپېره مُلکونه به هم دغه شان سپک او بې عزته کړم. ٨ بلکې تاسو به، اے د بنی اسرائیل غرونو، خانگې او پېره مېوه زما د خلقو بنی اسرائیلو دپاره وکړئ، خُکه چې هغویٰ به پېر زر خپل کور ته راشی. ٩ گورئ، زه ستاسو خیال ساتم، او تاسو ته به په ښه سترگه وگورم، او ستا په پتو کښې به بیا خلق کړل رېبل کوی. ١٠ زه به په تا کښې خلق زیات کړم، تر دې چې د بنی اسرائیل ټول قوم به زیات کړم. ښارونه به بیا آباد شی او وران شوی خایونه به بیا جوړ کړی شی. ١١ زه به ستا د سرو او څارو شمېر زیات کړم، او هغویٰ به بارداره او پېر شی. زه به خلق په تا کښې د پخوا په شان په خائ کړم او د پخوا نه به پېر برکت درکړم. نو بیا به ته په دې پوهه شې چې زه مالک خُدائِ یم. ١٢ زه به خپل خلق بنی اسرائیل راولم چې په تا باندې وگرځی. هغویٰ به په تا قبضه وکړی، او ته به د هغویٰ میراث یې، او ته به بیا هیڅکله هم هغویٰ د خپلو ماشومانو نه، محرومه نه کړې. ١٣ مالک قادر مطلق خُدائِ داسې فرمائی چې خلق ستا په حقله وائی چې ته خلق لواړ تېروې او خپل قوم د هغویٰ د ماشومانو نه محروموې، ١٤ نو د دې نه وروستو به ته نور خلق تباه نه کړې او نه به نور ته خپل اوسېدونکی د ماشومانو نه خلاص کړې، مالک خُدائِ داسې فرمائی. ١٥ زه به نور تا دې ته پرې نه ږدم چې د نورو قومونو پیغورونه واورې، او نه به نور د قومونو د مسخرو نه په تکلیف شې او نه به ته نور د خپلو خلقو دپاره د تیندک سبب یې، مالک قادر مطلق خُدائِ داسې فرمائی.

د بنی اسرائیلو نوې ژوند

١٦ نو بیا د مالک خُدائِ کلام په ما نازل شو چې، ١٧ ”اے بنی آدمه، کله چې د بنی اسرائیلو خلق په خپل مُلک کښې اوسېدل، هغویٰ هغه په خپل عمل او چال چلن سره پلټ کړو. د هغویٰ چال چلن زما په وړاندې لکه د ښځو د میاشتنۍ

بیماری په شان ناپاکه وو. (۱۸) نو ما بیا په هغوی خپل غضب نازل کړو ځکه چې هغوی په هغه مُلک کښې وینه تویه کړې وه او ځکه چې هغوی هغه مُلک په خپلو بُتانو سره پلټ کړې وو. (۱۹) ما هغوی په نورو قومونو کښې خواره کړل، او هغوی په ټولو مُلونو کښې خواره شوی ؤو. ما د هغوی د چال چلن او عمل په مطابق د هغوی عدالت وکړو. (۲۰) هغوی چې چرته هم په نورو قومونو کښې خواره واره شول، هغوی زما د مقدس نوم، په دې طریقې سره بې حرمتی وکړه، یعنې د هغوی په حقله نورو قومونو دا وئیل چې، اگر چې هغوی د مالک خدای خپل خلق دی، خو هغوی د هغه د وطن په پریښودو مجبور شول. (۲۱) نو ما د خپل مقدس نوم په حقله سوچ کولو، کوم چې د بنی اسرائیلو په نورو مُلونو کښې چې چرته هم هغوی رسېدلی ؤو سپک یې کړو. (۲۲) نو په دې وجه بنی اسرائیلو ته ووايه، مالک قادر مطلق خدای داسې فرمائی چې، اے بنی اسرائیلو دا ستاسو دپاره نه دی کوم څیزونه چې زه کوم، خو دا زما د مقدس نوم په خاطر دی، د کوم چې تاسو په نورو قومونو کښې بې حرمتی وکړه چرته چې هم لارې. (۲۳) زه به د خپل عظیم نوم قدوسیت ښکاره کړم، د کوم چې تاسو د نورو قومونو په مینځ کښې بې حرمتی وکړه. مالک قادر مطلق خدای فرمائی، کله چې زه د هغوی د سترگو د وړاندې خپل ځان مقدس ښکاره کړم نو بیا به هغه قومونه په دې وپوهیږی چې زه مالک خدای یم. (۲۴) ځکه چې زه به تاسو د نورو قومونو نه راغونډ کړم، زه به تاسو د ټولو مُلونو نه راجمع کړم او خپل مُلک ته به مو واپس راوړم. (۲۵) زه به پاکې اوبه په تاسو وشیندم، نو تاسو به پاک شی. زه به تاسو د خپلو ټولو حرام کارو او بُتانو نه پاک کړم. (۲۶) زه به تاسو له نوې زړه درکړم او په تاسو کښې به نوې روح واچوم. زه به تاسو نه دا سخت زړه لری کړم او نرم زړه به درکړم. (۲۷) زه به په تاسو کښې خپل روح واچوم او خپلې تابعدارۍ طرف ته به ستاسو پام راوگرځوم چې زما په اصولو عمل کوئ او زما د حکمونو په ساتلو کښې احتیاط کوئ. (۲۸) نو تاسو به بیا په هغه مُلک کښې اوسېږئ کوم چې ما ستاسو پلار نیکه له ورکړې وو. تاسو به زما خلق یئ، او زه

به ستاسو خُدائِ پاک یم. (۲۹) زه به تاسو د خپلو ټولو پلټو نه بچ کړم. زه به د
 غلو فصلونو له برکت وړکړم او په تاسو به نور قحط نه راولم. (۳۰) زه به ستاسو
 د ونو مېوې او د پټو فصلونه زیات کړم، ترڅو تاسو د نورو قومونو په مینځ کېنې
 د قحط په وجه شرمنده نه شئ. (۳۱) نو بیا به تاسو ته خپل حرام کارونه او غلط
 حرکتونه در په یاد شی، او بیا به ته په خپلو حرامو کارونو او گناهونو د پښېمانۍ
 احساس وکړې. (۳۲) زه غواړم چې تاسو په دې خبره پوهه شئ چې دا زه ستاسو
 دپاره نه کوم چې گنې تاسو د دې حقدار یی، مالک قادر مطلق خُدائِ فرمائی.
 اے بنی اسرائیلو، د خپلو عملونو او کردار په وجه په شرمونو وشرمېږئ. (۳۳)
 مالک قادر مطلق خُدائِ داسې فرمائی چې، په کومه ورځ چې زه تاسو د خپلو
 ټولو گناهونو نه پاک کړم، زه به ستاسو ښارونه بیا ودان، او دوباره به ستاسو
 کنډرې آبادې کړم. (۳۴) هغه زمکه چې شاړه او بنجره وه په کومه به چې څوک
 هم تېرېدل او هغوی به لیدله چې شاړه به پرته وه دوباره به په هغه زمکه کېنې
 کرونده وشي. (۳۵) او خلق به داسې وائی چې، دا کومه زمکه چې شاړه پرته وه
 اوس ترې باغ عدن جوړ شوې دے. او کوم ښارونه چې کنډرې پراته وو، شاړ
 او تباہ شوی وو، اوس مضبوط او بیا آباد شوی دی. (۳۶) نو بیا هغه قومونه کوم
 چې ستاسو په خوا او شا کېنې پاتې دي هغوی به په دې پوهه شي چې ما مالک
 خُدائِ هغه څه آباد کړل کوم چې وران وېجاړ شوی وو او هغه څه مې وکړل کوم
 چې اوچ او شاړ شوی وو. ما مالک خُدائِ وفرمائیل، او زه به یې وکړم. (۳۷)
 مالک قادر مطلق خُدائِ داسې فرمائی چې، یو ځل بیا به د بنی اسرائیلو
 درخواست ته توجو وکړم او د هغوی دپاره به دا وکړم، زه به د گڼو په شان د
 هغوی د خلقو شمېره زیاته کړم، (۳۸) زه به هغوی دومره زیات کړم لکه څومره
 رمې به چې د نذارانو اخترونو دپاره یروشلم ته راتلې. نو هم داسې به وران وېجاړ
 ښارونه د خلقو د رمو نه پک کړم. نو بیا به هغوی په دې پوهه شي چې زه مالک
 خُدائِ یم.

د اوچو هډوکو دره

۳۷ ﴿۱﴾ د مالک خُدائ لاس په ما وو، او هغه زه د مالک خُدائ د روح په وسیله رابهر کړم او د یوې درې مینځ کښې یې ودرولم، او دا د هډوکو نه پکه وه.

﴿۲﴾ هغه زه د هغوی په مینځ کښې مخکښې وروستو وگرځولم، او ما هلته پېر زیات هډوکي د هغې درې په زمکه ولیدل. او هغه هډوکي پېر اوچ وو. ﴿۳﴾ هغه ما نه تپوس وکړو، ”اے بنی آدمه، ولې دا هډوکي ژوندی کېدې شی؟“ نو ما ورته په جواب کښې ووئیل، ”اے مالک قادر مطلق خُدایه، صرف ته په دې پوهېږې.“

﴿۴﴾ بیا هغه ما ته وفرمائیل چې، ”دې هډوکو ته پېشگوئې وکړه او ورته ووايه، اوچو هډوکو، د مالک خُدائ کلام واورئ. ﴿۵﴾ مالک قادر مطلق خُدائ دې هډوکو ته دا فرمائی چې، گوره زه به په تاسو کښې ساه واچوم، او تاسو به راژوندی شی. ﴿۶﴾ زه به په تاسو باندې پلې، غوښه راولم او په خرمن کښې به مو پټ کړم، زه به په تاسو کښې ساه واچوم، او تاسو به راژوندی شی. نو بیا به تاسو په دې پوهه شی چې زه مالک خُدائ یم.“ ﴿۷﴾ نو ما هم هغه شان پېشگوئې وکړه څنگه چې ما ته حکم شوې وو. او کله چې ما پېشگوئې کوله، نو ناگهانه بیا ما د هډوکو کړسار او شور واورېدو، او هډوکي خپلو کښې یو بل سره یوځای شول او ډانچې ورنه جوړې شوې. ﴿۸﴾ نو بیا ما ولیدل چې، پلې او غوښې په هغوی باندې راغلې او بیا په خرمن کښې پټ شول، خو په هغوی کښې ساه نه وه.

﴿۹﴾ بیا هغه ما ته وفرمائیل، ”ساه ته پېشگوئې وکړه، پېشگوئې وکړه، اے بنی آدمه، او ورته ووايه، مالک قادر مطلق خُدائ دا فرمائی، اے ساه، د څلورو طرفونو هواگانو نه راشه، او په دې قتل شوو کښې ننوځه چې هغوی راژوندی شی.“ ﴿۱۰﴾ نو ما هم هغه شان پېشگوئې وکړه څنگه چې هغه ما ته حکم وکړو، او ساه په هغوی کښې راغله، هغوی راژوندی شول او په خپلو پښو ودرېدل، یو پېر لوی لبکر ترې جوړ شو. ﴿۱۱﴾ بیا هغه ما ته وفرمائیل، ”اے بنی آدمه، دا هډوکي د ټول بنی اسرائیلی قوم دی. هغوی وائی چې، زمونږ هډوکي اوچ شوی دی او زمونږ اُمید ختم شوې دے، او مونږ ختم شوی یو. ﴿۱۲﴾ نو په دې وجه پېشگوئې

وکره او هغوی ته ووايه، مالک قادر مطلق خدای داسې فرمائی چې، گوری، اے زما خلقو، زه به ستاسو قبرونه پرانیزم او د هغوی نه به مو بهر راوکارم او زه به تاسو واپس د اسرائیل زمکې ته راولم. (۱۳) نو بیا به تاسو زما خلق په دې خبره پوهه شی چې زه مالک خدای یم، کله چې زه ستاسو قبرونه پرانیزم او تاسو د دې نه راوکارم. (۱۴) زه به خپل روح په تاسو کښې واچوم او تاسو به ژوندی شی، او زه به تاسو په خپله زمکه آباد کړم. بیا به تاسو په دې پوهه شی چې ما مالک خدای خه فرمائی و، هغه ما وکړل. مالک خدای داسې فرمائی.

د یهوداه او د اسرائیل یو خای کبدل

(۱۵) د مالک خدای کلام په ما نازل شو چې، (۱۶) ”اے بنی آدمه، یو امسا راواخله او په هغې ولیکه چې دا د یهوداه او هغه سره ولاړې قبیلې دی. بیا یو بله امسا راواخله او په هغې دا ولیکه چې، د افرائیم امسا، دا د یوسف او د ټولو بنی اسرائیلو د شمالی قبیلو ده چې ورسره ولاړې دی. (۱۷) بیا هغوی په یوه امسا کښې داسې یو خای کره چې ستا په لاس کښې هغوی یو بل سره ونښلی. (۱۸) کله چې ستا د ملک خلق ستا نه تپوس وکړی چې، ولې ته به مونږ ته دا نه وائی چې د دې خه مطلب دے؟ (۱۹) هغوی ته ووايه، مالک قادر مطلق خدای داسې فرمائی چې، زه به د یوسف امسا راواخلم کومه چې د افرائیم په لاس کښې ده او د بنی اسرائیلی قبیلو سره ده چې ده سره یې اتحاد دے او دا د یهوداه امسا سره یو خای کوم، او د هغوی نه یوه امسا جوړوم. او هغه دواړه به زما په لاس کښې یو شی. (۲۰) نو په کومو امساگانو دې چې لیکل وکړل د هغه خلقو د سترگو د وړاندې یې ونیسه (۲۱) او هغوی ته ووايه، مالک قادر مطلق خدای داسې فرمائی چې، زه به بنی اسرائیل د هغه قومونو د مینخ نه راوکارم چرته چې هغوی تللی دی. زه به هغوی د هرې خوا نه رایوځای کړم او هغوی به خپل ملک ته واپس راولم. (۲۲) زه به د بنی اسرائیلو په ملک او د بنی اسرائیلو په غرونو کښې د هغوی نه یو قوم جوړ کړم. په هغوی ټولو به یو بادشاه حکومت کوی او هغوی به

بیا هیڅکله نه دوه قومونه شی او نه به په دوو بادشاهتونو تقسیم شی. (۲۳) هغوی به نور خپل ځانونه نه پلټوی په خپلو بتانو او نه په بدو شکلونو او نه په خپلو نورو گناهونو باندې، ځکه چې زه به هغوی د خپلو ناروا واپس کېدو نه وساتم، او زه به هغوی پاک کړم. هغوی به زما خلق وی او زه به د هغوی خدای پاک یم. (۲۴) زما خدمتگار داؤد به د هغوی بادشاه او د هغوی ټولو به یو شپونکې وی. هغوی به زما په اصولو عمل کوی او زما د قانون د منلو به پېر خیال ساتی. (۲۵) هغوی به په هغه ملک کېږي اوسیری کوم چې ما خپل خدمتگار یعقوب له ورکړې دې، هغه ملک چې په کېږي ستاسو پلار نیکه اوسېدل. هغوی او د هغوی ماشومان به نسل در نسل په دې کېږي د تل دپاره اوسیری، او داؤد زما خدمتگار به د تل دپاره د هغوی شهزاده وی. (۲۶) زه به د هغوی سره د امن یو لوظ وکړم، او دا به ابدی لوظ وی. زه به هغوی په خپل ملک کېږي آباد کړم او د هغوی شمېر به زیات کړم، او زه به د هغوی په مینځ کېږي خپله مقدسه عبادتگاه د تل دپاره جوړه کړم. (۲۷) زما د اوسېدو ځای به د هغوی سره وی، زه به د هغوی خدای پاک یم، او هغوی به زما خلق وی. (۲۸) نو بیا قومونه به په دې پوهه شی چې ما مالک خدای بنی اسرائیل مقدس کړل، کله چې زما مقدسه عبادتگاه د تل دپاره د هغوی په مینځ کېږي ده.

د جوج په خلاف پېشگوڼې کول

۳۸ (۱) د مالک خدای کلام په ما نازل شو، (۲) ”اے بنی آدمه، خپل مخ د ماجوج د ملک د جوج خلاف کړه، د مسک او تویل د لوی شهزاده، په خلاف پېشگوڼې وکړه. (۳) او ورته ووايه، مالک قادر مطلق خدای دا فرمائی چې، اے جوجه د مسک او تویل لوی شهزاده زه ستاسو خلاف یم. (۴) زه به تا ته راوگرځوم، او په ژامنو کېږي به دې گنډې واچوم او د خپل ټول فوج او آسونو سره به دې بهر راوکاږم، ستا د آسونو سواره په زغرو سمبال دی، او یو لوی

لبنکر د خپلو وړو او غټو ډالونو سره دے، او هغوی ټولو خپلي ټوري راويستلي دي. (٥) د فارس، ايتھوپيا او ليبيا خلق به تا سره شي، او دوی سره به خپل ډالونه او جنگي ټوپي وي. (٦) جمر به هم سره د خپل ټول لبنکر تا سره وي، او د شمال د لرې ځای بيت تجرمه به خپل ټول لبنکر سره او نور ډېر قومونه به تا سره وي. (٧) ته تيار شه، تيار اوسه، ټول لبنکر چې تا ته د خوا او شا نه راغونډ شوي دے د هغې مشري وکړه. (٨) پيرې ورځې وروستو به تا ته حکم وشي چې مسلح شه. په راتلونکي کالونو کبني به ته په يو داسې ملک حمله وکړې کوم چې د جنگ نه په آرام شوي دے، د چا خلق چې د ډېرو ملکونو نه د بني اسرائيلو غرونو ته راغونډ شوي دي، کوم ملک چې د پيرې مودې نه وران وو. هغوی د هغه ملکونو نه راوستلي شوي دي، او اوس هغوی ټول په امن کبني اوسيري. (٩) ته او ستا ټول لبنکر او هغه ډېر قومونه چې تا سره دي به ورمخکبني شي، لکه د طوفان په شان حمله به وکړي، او تاسو به لکه د وريځي په شان په هغه ملک کبني خواره شئ. (١٠) مالک قادر مطلق ځدای داسې فرمائي چې، په هغه ورځ به ستا ذهن کبني بد خيالونه راشي او ته به غلظه منصوبه جوړه کړي. (١١) ته به ووائې چې، زه به په هغه ملک حمله وکړم چې دېوالونه يې نه وي، زه به په هغه خلقو باندې حمله وکړم چې پرامنه او په آرام ژوند کوي، هغوی ټول بغېر د دېوالونو او دروازو او کنيو اوسيري. (١٢) زه به لوټ مار جوړ کړم او خپل لاس به بيا ودان شوو کنډرو پسې او د هغه خلقو خلاف کړم چې د ډېرو قومونو نه راغونډ شوي دي، هغوی اوس د څاروو او سامانونو نه مالا مال دي، او د دنيا په مينځ کبني اوسيري. (١٣) د شيبا او د ددان او د ترسيس سوداگر او د دې ټول کليوال به تا ته وائي، ولې ته لوټ کولو له راغلي يې څه؟ ولې تا خپل لبنکر د دې دپاره راغونډ کړي دے چې لوټ مار وکړي، سپين زر او سره زر يوسي، چې څاروي او سامانونه يوسي او ډېر مال لوټ کړي؟ (١٤) نو په دې وجه، اے بني آدمه، پېشگوئي وکړه او جوج ته ووايه، مالک قادر مطلق ځدای داسې فرمائي چې په هغه ورځ، کله چې زما خلق بني اسرائيل په امن اوسيري

ولې تۀ به دا نه گورې څۀ؟ (۱۵) تۀ به د خپل لرې ځای شمال نه راشې، تۀ او ډېر قومونه به درسره وي، هغوی ټول به په آسونو سواره وي، يو لوی لښکر، او تکره فوج به وي. (۱۶) تۀ به زما د قوم بنی اسرائیلو خلاف لکه د وریخ حمله وکړې کومه چې زمکه پټوی. په راتلونکو ورځو کښې، اے جوجه، زۀ به تا د خپل ملک په خلاف راپاڅوم، نو چې ملکونه ما وپېژنی کله چې ستا په وسیله زۀ خپل ځان د هغوی د سترگو د وړاندې مقدس ښکاره کړم. (۱۷) مالک قادر مطلق ځدای داسې فرمائی، ولې تۀ هم هغه نه یې د چا چې ما ډېر پخوا د خپلو خدمتگارانو د بنی اسرائیلو د پېغمبرانو په وسیله خبرې کړې وې؟ په هغه وخت کښې هغوی تر ډېرو کالونو پورې پېشگوئی وکړه چې زۀ به تا د هغوی خلاف راولم.“

جوج له د ځدای پاک سزا

(۱۸) ”په هغه ورځ به داسې وشي، کله چې جوج د اسرائیل په ملک حمله وکړي، زما سخت قهر به راپارېږي، مالک قادر مطلق ځدای فرمائی. (۱۹) زۀ په خپل غېرت او سخت قهر کښې دا فرمایم چې په هغه ورځ به د اسرائیل په ملک کښې یوه لویه زلزله راشي. (۲۰) د سمندر کبان، د هوا مارغان، د صحرا ځناور، هر یو مخلوق کوم چې په زمکه باندې گرځي، او د زمکې په مخ باندې ټول انسانان به زما په حضور کښې ولرزیږي. غرونه به اولټه شي، د غرونو څوکي به راوښیږي او هر یو دېوال به په زمکه راپرېوځي. (۲۱) زۀ به توره د جوج خلاف په خپلو ټولو غرونو ورولبېرم مالک قادر مطلق ځدای فرمائی. د هر چا توره به د خپل ورور خلاف وي. (۲۲) زۀ به په ویا او قتل عام د هغه عدالت وکړم، زۀ به سېلابی بارانونه، ږلی او سوزونکی گوگر په هغه او د هغه په لښکرو او ورسره په نورو ډېرو قومونو نازل کړم. (۲۳) او بیا به زۀ خپله لوی او پاکوالی ښکاره کړم، او زۀ به خپل ځان د ډېرو قومونو په وړاندې ښکاره کړم. بیا به هغوی پوهه شي چې زۀ مالک ځدای یم.“

د جوج شکست

۳۹ ﴿۱﴾ ”اے بنی آدمه، د جوج خلاف پېشگوئی وکړه او ورته ووايه چې، مالک قادر مطلق خُداى داسې فرمائى، اے جوجه، د مسک او توبل لوى شهزاده زه ستا خلاف يم. ﴿۲﴾ زه به تا راتاو کړم او رابه دې کړم. زه به تا د شمال لري خائ نه راولم او د بنى اسرائيلو د غرونو خلاف به دې ولېرم. ﴿۳﴾ بيا به زه لينده ستا د گس لاس نه واخلم او غشى به ستا د بنى لاس نه وغورزوم. ﴿۴﴾ د بنى اسرائيلو په غرونو به ته سره د خپلو ټولو فوجيانو او ټولو قومونو چې تا سره دى قتل کړې شي. زه به تاسو د هر قسمه مردار خورو مارغانو او ځنگلي ځناورو په خوراک بدل کړم. ﴿۵﴾ تاسو به په هوار مېدان کېنې قتل شئ، ځکه چې دا ما مالک قادر مطلق خُداى فرمائى دى. ﴿۶﴾ زه به په ماجوج او په هغوى څوک چې د سمندر په غاړه کېنې په امن اوسېږي اور نازل کړم، او هغوى به په دې پوهه شى چې زه مالک خُداى يم. ﴿۷﴾ زه به خپل مقدس نوم د خپلو خلقو بنى اسرائيلو په مينځ کېنې څرگند کړم. زه به نور خپل مقدس نوم بې حرمتي ته پرې نه ږدم، او قومونه به پوهه شى چې زه مالک خُداى په بنى اسرائيلو کېنې مقدس ذات يم. ﴿۸﴾ دا ورغ راروانه ده، دا به يقيناً راشي، مالک قادر مطلق خُداى دا فرمائى. دا هغه ورغ ده چې ما يې ذکر کړې دى. ﴿۹﴾ بيا هغوى څوک چې د بنى اسرائيلو په بناړونو کېنې اوسېږي به بهر لار شى او وسلې به د سوزولو دپاره استعمال کړي او واړه او غټ ډالونه، ليندې او غشى، جنگى ډنډې او نېزې به وسوزوي. د اووه کالو پورې به هغوى دا سوزولو دپاره استعمالوي. ﴿۱۰﴾ هغوى ته به ضرورت نه وي د پټو نه د خشاک راټولولو او نه به ورته د ځنگل د کټ کولو، ځکه چې هغوى به وسلې د خشاک په طور استعمال کړي. او هغوى به هغه لوټ کړي چا چې دوى لوټ کړي وو او هغوى به تالا کړي چا چې دوى تالا کړي وو، مالک قادر مطلق خُداى دا فرمائى.“

د جوج بنخېدل

﴿١١﴾ ”په هغه ورځ به زه جوج له په بنی اسرائیلو کښې د یو لوی قبرستان ځای ورکړم، په هغه وادی کښې په کومه کښې چې خلق د سمندر مشرق خوا ته تلل راتلل کوی. دا به د مسافرو لاره بنده کړی، ځکه چې جوج او د هغه ټول لښکر به هلته بنخ وی. نو بیا به دې ته د هامون جوج وادی وئیلے کیري. ﴿١٢﴾ تر اوو میاشتو پورې به د بنی اسرائیلو قوم هغوی بنخوی د دې دپاره چې زمکه ترې صفا کړي. ﴿١٣﴾ د هغه ملک ټول خلق به د هغوی په بنخولو کښې مدد وکړی، په دې ورځ چې زه په دنیا باندې خپل جلال څرگند کړم، نو دا کار به د دوی دپاره د عزت باعث شی، مالک قادر مطلق ځدای دا فرمائی. ﴿١٤﴾ د ملک پاکولو دپاره به کسان لگولے شوی وی چې هغه صفا کړي. او د هغوی سره څه کسان به په ټول ملک کښې وگرځی او نور لاشونه چې په زمکه پاتې وی چې هغه بنخ کړي. او پوره اووه میاشتي به هغوی خپل لټون جاری وساتي. ﴿١٥﴾ کله چې هغوی په ټول ملک کښې گرځی او په هغوی کښې یو کس د انسان هډوکی وگوری، نو هغه به د دې په خوا کښې نښه جوړه کړی ترڅو چې قبرکند هغه د هامون جوج په وادی کښې بنخ کړي. ﴿١٦﴾ هلته یو ښار هم دے چې هامونه نومیري. نو دغه شان به هغوی زمکه پاکه کړي. ﴿١٧﴾ اے بنی آدمه، مالک قادر مطلق ځدای دا فرمائی چې، هر قسمه مارغانو او ځناورو ته آواز وکړی چې، راجمع شی او د ټولو گېرچاپېره ځایونو نه هغه قربانی دپاره راشی چې زه یې تاسو دپاره تیاروم، دا د بنی اسرائیلو په غرونو لویه قربانی ده. هلته به تاسو غوښې وخورئ او وینه به وڅښئ. ﴿١٨﴾ تاسو به د تکره سپرو غوښې وخورئ او د زمکې د شهزادگانو وینې به وڅښئ، دوی ټول لکه د بسن د گدانو او گډورو، چپلو او غویانو، څاربه څاروی په شان دی. ﴿١٩﴾ کومه قربانی چې زه تاسو دپاره تیاروم، د دې چرې به تاسو په مړه خپته وخورئ او وینه به تر هغې وڅښئ چې نشه شی. ﴿٢٠﴾ زما په دسترخوان به تاسو د آسونو او د آسونو د سورو، د تکره سپرو، او د هر قسم

فوجيانو غوښي وخورئ، مالک قادر مطلق خدائ دا فرمائی. ﴿٢١﴾ زه به د قومونو په مينځ کښي خپل جلال ښکاره کړم، او ټول قومونه به وگوري هغه سزا چې زه يې نازلوم او هغه لاس چې ما په هغوي باندې اېښي دي. ﴿٢٢﴾ د هغه ورځي نه به بني اسرائيل په دې پوهه شي چې زه مالک خدائ د هغوي خدائ پاک يم. ﴿٢٣﴾ او قومونه به په دې پوهه شي چې بني اسرائيل د خپلي گناه په وجه جلاوطن کړي شوي وو، ځکه چې هغوي ما سره بې وفا وو. نو ځکه ما خپل مخ د هغوي نه پټ کړو او هغوي مې دشمنانو ته حواله کړل، او په توره باندې قتل کړي شول. ﴿٢٤﴾ ما د هغوي سره د هغوي د ناپاکوالي او د بدعمرلي په مطابق سلوک وکړو، او ما خپل مخ د هغوي نه پټ کړو.

د بني اسرائيلو وطن ته واپس راوستل

﴿٢٥﴾ ”نو په دې وجه مالک قادر مطلق خدائ داسې فرمائي، زه به اوس يعقوب د غلامي نه واپس راولم او د اسرائيل په ټولو خلقو به رحم وکړم، او زه به په خپل مقدس نوم غېرت وکړم. ﴿٢٦﴾ هغوي به خپل شرم او هغه ټوله بې ايماني هېره کړي کومه چې هغوي زما خلاف کړې وه کله چې هغوي په خپل ملک کښي بغېر د چا د يرې نه په امن او سکون کښي اوسېږي. ﴿٢٧﴾ کله چې زه هغوي د نورو قومونو نه واپس راولم او هغوي د خپلو دشمنانو د ملکونو نه راغونډ کړم، نو زه به خپل ځان د نورو ډېرو قومونو د سترگو په وړاندې د دوي په وسيله مقدس ښکاره کړم. ﴿٢٨﴾ نو بيا به هغوي پوهه شي چې زه مالک خدائ د هغوي خدائ پاک يم، اگر که ما هغوي نورو ملکونو ته جلاوطن کړي وو، زه به هغوي خپل ملک ته رايوځاي کړم، او د هغوي يو کس به هم وروستو پرې نه ږدم. ﴿٢٩﴾ زه به نور هيڅکله خپل مخ د دوي نه پټ نه کړم، زه به خپل روح د بني اسرائيلو په قوم نازل کړم، مالک قادر مطلق خدائ دا فرمائي.“

د مالک خدائ د نوى کور روى

د حرقى ايل يروشلم ته بوتل

٤٠ ﴿١﴾ زمونږ د جلاوطنۍ په پينځويشتم کال، د خوارلسم کال په شروع کېدو او د مياشتې په لسم تاريخ چې ښار راپربوتو په هم دغه ورځ د مالک خدائ لاس په ما باندې وو او هغه زه هلته بوتلم. ﴿٢﴾ د مالک خدائ په روى کېنې هغه زه د بنى اسرائيلو ملک ته بوتلم. او د يو ډېر اوچت غر دپاسه يې کېښولم، د چا په جنوب طرف کېنې چې يو څو عمارتونه وو کوم چې د يو ښار په شان ښکارېدل. ﴿٣﴾ کله چې هغه زه هلته بوتلم، نو ما يو سرې وليدو څوک چې د زېرو په شان ښکارېدو، او هغه د دروازې په خوله کېنې ولاړ وو او په لاس کېنې يې د کتان فېته وه او د ناپ تول لرگې يې نيولې وو. ﴿٤﴾ هغه سرې ما ته ووئيل، ”اے بنى آدمه، په خپلو سترگو وگوره او په خپلو غوږونو واوره او هر څه چې درته ښاييم هغې ته ښه توجو وکړه، ځکه خو ته د دې دپاره راوستلې شوې يې. هر څه چې ته ووينې هغه د بنى اسرائيلو قوم ته ووايه.“

د مشرق طرف ته دروازه

٥ ﴿٥﴾ ما وليدل چې هلته د مالک خدائ د کور نه گېرچاپېره دېوال راتاو وو. د هغه سرې په لاس کېنې د ناپ کولو لرگې لس نيم فته وو چې دېوال يې ناپ کړو، او دېوال غټوالې لس نيم فته پلن وو او لس نيم فته اوچت وو. ﴿٦﴾ نو بيا هغه د هغې دروازې خوا ته لاړو چې مخ يې د مشرق طرف ته وو. هغه په پورې وروختو او د دروازې درشل يې ناپ کړو چې هغه لس نيم فته وه. ﴿٧﴾ هلته په دروازه کېنې ښې طرف ته او گس طرف ته درې د څوکيدارانو کوټې جوړې شوې وې چې د هرې يوې اوږدوالې او پلنوالې لس نيم فته وو او د څوکيدارانو د کوټو په مينځ کېنې د دېوال پلنوالې پاو کم نهه فته وو. او د څوکيدارانو د کوټو شاته د

تېرېدو لاره وه چې لس نیم فته ژوره وه او د دې کمرو نه وروستو یوه بله درشل
 وه چې لس نیم فته وه او د مالک خدای کور ته تللې وه. (۸) نو بیا هغه د
 دروازې دننه پيوپۍ ناپ کړه، (۹) نو بیا د هغې اوږدوالې خوارلس فته وو او د
 هغې د ستنې پلنوالې درې نیم فته وو. د دې پيوپۍ آخر سر د خدای پاک د کور
 د داخلېدو دواړو خواؤ دېوالونو ته نزدې او مخامخ وو. (۱۰) د مشرق خوا ته
 دروازه کښې په دواړو طرفونو ته درې کوتې وې، او ټولې په یو ناپ تول وې او د
 دې په مینځ کښې ټول دېوالونه هم یو شان پلن وو. (۱۱) نو بیا هغه د دروازې سره
 د داخلېدو د خدای پلنوالې ناپ کړو، کوم چې اوولس نیم فته پلن وو او د
 دروازې سره لاره پاو کم دروېشت فته وه. (۱۲) د څوکیدارانو د هرې کوتې
 مخکښې یو دېوال وو چې یوویشت انچه وو او د هرې کمرې اوږدوالې او
 پلنوالې لس نیم فته وو. (۱۳) نو بیا هغه په دې دروازه د څوکیدار د کوتې د شا د
 دېوال نه واخله د مخامخ کوتې د شا د دېوال پورې فاصله ناپ کړه، هغه پاو کم
 څلور څلوېښت فته وه. (۱۴) هغه بیا د دروازې مینځنۍ دېوال کوم چې د خدای
 د کور دربار سره یوځای شوې وو ناپ کړو هغه یو سل او پینځه فته وو. (۱۵) د
 دروازې د داخلېدو نه واخله د دربار تر آخر سر پورې فاصله اووه اتیا نیم فته
 وه. (۱۶) د څوکیدارانو په ټولو کوتو کښې وړې وړې کړکۍ غوندې وې، څه په
 بهرنی دېوالونو کښې وې، څه د کمرو په دننه دېوالونو کښې وې. او په دېوالونو د
 کجورو د ونو گلکاری شوې وه.

د مالک خدای د کور بهرنۍ دربار

(۱۷) نو بیا هغه زه د دروازې په لار د خدای د کور بهرنی دربار ته راوستلم. هلته
 ما یو څو کوتې او پیاده لاره ولیدله چې د دربار نه گېرچاپېره راتاو شوې وه او
 دې لار ته مخامخ دېرش کوتې وې. (۱۸) دا پخه لار تر دروازو پورې جوړه شوې
 وه او د دېوالونو نه تر دربار پورې غزېدلې وه او هم دومره فاصله یې د عمومی
 دروازې پورې وه. (۱۹) نو بیا هغه د دننه نه د ښکته دروازې د دربار داخل نه بهر

طرف ته فاصله ناپ کره، دا د مشرق خوا ته يو سل او پينځه اويا فته او شمال خوا ته هم يو شان فاصله وه.

شمال خوا ته دروازه

۲۰ نو بيا هغه شمال خوا ته د دروازي اوږدوالی او پلنوالی ناپ کړو، کوم چې بهر صحن طرف ته ځی. ۲۱ د دروازي د داخلېدو په لار کبني دواړو خواو د څوکيدارانو درې درې کوټې وې، د هغوی په مينځ کبني دېوالونه او د هغوی دننه کوټې ټولې د هغې وړومبې مشرقی دروازي په اندازه وې. د دروازي پيوږی اووه اتيا نيم فته اوږده وه او پاو کم څلور څلوېښت فته پلنه وه. ۲۲ د مشرق دروازي په شان، د هغې د داخلېدو کوټه او کرکي او د کجورو د ونو گلکاری هم هغه شان په يوه اندازه شوې وې. او اووه پوړی هم ورته ختلې وې، چې مخامخ ورته پيوږی وه چې دربار ته تللي وه. ۲۳ هلته دننه د دربار طرف چې د شمال خوا نه يوه دروازه وه، بلکل لکه د هغه دروازي په شان لکه څنگه چې په مشرق کبني وه. هغه د يوې دروازي بلې دروازي ته مخامخ فاصله ناپ کړه، هغه يو سل او پينځه اويا فته وه.

جنوبي دروازه

۲۴ نو بيا هغه سرې زه د جنوب خوا ته بوتلم او ما بيا هلته يوه دروازه وليده چې د جنوب خوا ته يې مخ وو. هغه بيا د دې دېوالونه او کوټې ناپ کړې چې بلکل د هغه نورو دروازو په ناپ تول وې. ۲۵ د دروازي او د هغې د چوکيدارانو د کوټو گېرچاپېره وړې وړې کرکي وې، د هغې کرکي د نورو کرکو په شان وې. د تېرېدو لار اووه اتيا نيم فته اوږده وه او پاو کم څلور څلوېښت فته پلنه وه. ۲۶ د هغه کوټو مخامخ هغې ته د بهر نه يوه لار ورختلې وه چې اووه پوړی يې وې، او د هغې په دېوالونو باندې په دواړو خواو د کجورو د ونو گلکاری شوې وه. ۲۷ د

دنده دربار هم يوه دروازه وه چې جنوب خوا ته يې مخ وو، او هغه بيا د دې دروازې نه د بهر د جنوب دروازې خوا ته ناپ تول وکړو، هغه يو سل او پينځه اويا فته وو.

دنده دربار ته داخلي دروازه

۲۸ نو بيا هغه سړی زه دنده دربار ته په جنوبي دروازه باندې راوستلم، او هغه جنوبي دروازه ناپ کړه، هغه هم د نورو دروازو په ناپ وه. ۲۹ د هغې د څوکيدارانو کوټې، او مينځنی دېوالونه او پيوټی د هغه نورو دروازو سره په ناپ کبني يو شان وې. دروازه او د هغې د کوټو کرکي گبرچاپېره وې، هغه اووه اتيا نيم فته اوږدې او پاو کم څلور څلوېښت فته پلنې وې. ۳۰ د دروازې د داخلېدو د کوټې ناپ تول کومه چې دنده د دربار صحن ته ورغلې وه څوارلس فته اوږده او پاو کم څلور څلوېښت فته پلنه وه. ۳۱ د هغې د کوټې مخ بهر دربار خوا ته وو، د هغې په ستنو د کجورو د ونو گلکاری شوې وه، او اته پورې ورته ورختلې وې.

د داخلي دربار شرقي دروازه

۳۲ نو بيا هغه زه په مشرقي لار دنده دربار ته راوستلم، او هغه هغه دروازه ناپ کړه، د هغې ناپ هم د نورو سره يو شان وو. ۳۳ د هغې د څوکيدارانو کوټې، مينځنی دېوالونه او د هغې پيوټی د نورو دروازو سره يو شان په يو ناپ وې. د دروازې او د برنډې يو شان گبرچاپېره کرکي وې. دا اووه اتيا نيم فته اوږدې وې او پاو کم څلور څلوېښت فته پلنې وې. ۳۴ د هغې د پيوټی مخ دنده د دربار طرف ته وو، او د دواړو طرفو په ستنو يې د کجورو د ونو گلکاری شوې وه، او اته پورې ورختلې وې.

د دربار دننه د شمال خوا ته دروازه

۳۵ نو بیا هغه زه د شمال دروازي طرف ته راوستلم او هغه د هغي ناپ واخستو. او هغه لار هم د هغه نورو په شان په يو ناپ وه. ۳۶ د هغي د خوكيدارانو كوتي، مينځني دېوالونه او د هغي پيوپي د نورو دروازو سره يو شان په يو ناپ وې. د دروازي او برنډي يو شان گبرچاپبره كړكي وې. دا اووه اتيا نيم فته اوږدې وې او پاو كم څلور څلوېښت فته پلنې وې. ۳۷ پيوپي بهرنی دربار ته مخامخ وه. د تېرېدو د ځای په دېوالونو باندې د كجورو د ونو گلكاري شوې وه. دې دروازي ته اته پورې ختلې وې.

د قربانو دپاره كوتي

۳۸ د شمال د طرف نه دننه يوه دروازه وه چې د داخلېدو د كوتي د لارې نه دننه دربار ته تللې وه چې هلته به په هغي كبنې د سوزولو قرباني څاروی وينځلې كېدل. ۳۹ د دروازي د پيوپي سره په دواړه خواو كبنې دوه مېزونه وو، په كومو به چې د سوزولو د نذرانو، د گناه د نذرانو او د گناه د تاوان د نذرانو څاروی حلالولې شول. ۴۰ د كوتي دروازي د كوتي د بهرنی دېوال سره، د پورو سره نږدې د شمال دروازي ته د داخلېدو په لار هلته هم دوه مېزونه وو، او د پورو په بل طرف هم دوه مېزونه وو. ۴۱ نو بیا د دروازي په يوې خوا كبنې هم څلور مېزونه وو او په بله خوا كبنې هم څلور مېزونه وو. دا ټول اته مېزونه وو په كومو به چې د قرباني څاروی حلالېدل. ۴۲ نو هلته هم څلور مېزونه د تراشلي شوو كاپو نه د سوزېدونكي قرباني دپاره جوړ شوي وو چې يو دېرش نيم انچه اوږده او پلن وو او يوويشت انچه لوړ وو. په دې مېزونو باندې د قرباني د څاروو د حلالېدلو دپاره د قصابانو چرې او نور څيزونه پراته وو. ۴۳ په گبرچاپبره دېوال كبنې د دوو څلو والا كنيډې راځوړندې وې چې يو څپك اوږدې وې. دا مېزونه د نذرانو د څاروو دپاره وو. ۴۴ نو بیا مونږ دننه دربار ته ننوتو، هلته د شمالي

دروازې سره يوه کوټه وه چې دننه دربار طرف ته کولاو وه او د هغې مخ جنوب طرف ته وه. د جنوبي دروازې سره هم دا شان کوټه وه چې د هغې مخ شمال طرف ته وو. (٤٥) هغه سړی ما ته وویل، د کومې کوټې چې د جنوب طرف ته يې مخه ده د هغه امامانو دپاره ده څوک چې د مالک خدای په کور کښې مشران دی. (٤٦) او هغه کوټه د کومې مخه چې شمال خوا ته ده د هغه امامانو دپاره ده څوک چې د قربانگاه مشران دی. او هغوی د صدوق زامن دی، څوک چې د لیویانو د قبیلې یواځې هغه کسان دی چا ته چې د مالک خدای په حضور کښې د خدمت کولو اجازت ورکړې شوي دي.

د دننه دربار او د مالک خدای کور

(٤٧) نو بیا هغه سړی د مالک خدای د کور دننه دربار ناپ کړو او هغه یو سل او پینځه اویا فته اوږد او یو سل او پینځه اویا فته پلن وو. او قربانگاه د دربار په صحن کښې د مالک خدای د کور مخې ته وه. (٤٨) بیا هغه زه د مالک خدای د کور دننه کوټې ته راوستلم. او هغه د پیوډی د ستنو ناپ واخستو، او هغه پاو کم نهه فته په هرې خوا پلني وې، او په خپله د داخلېدو د دروازې پلنوالې څلیرشت فته وو، او یو بل دېوال وو په هره خوا کښې چې پاو کم شپږ فته وو. (٤٩) د داخلېدو د کوټې پلنوالې پینځه دېرش فته وو، او اوږدوالې يې یوویشت فته وو. او دې کوټې ته لس پوړی ورختلې وې، د دروازې په دواړو خواو دېوالونو کښې ستنې ولاړې وې.

٤١ (٥٠) بیا هغه سړی زه د خدای د کور مقدس خای ته راوستلم او هغه د دروازو ستنې ناپ کړې، دواړو خواو ته د ستنو پلنوالې لس نیم فته وو. (٥١) د داخلېدو لار اوولس نیم فته پلنه وه، او د دواړو خوا دېوال پاو کم نهه فته اوږد وو. هغه بهرنې مقدس خای هم ناپ کړو، دا اویا فته اوږد وو او پینځه دېرش فته

پلن وو. ﴿٣﴾ بيا هغه دننه مقدس خائ ته لارو او د داخلېدو د لارې ستنې يې ناپ كړې، او هره يوه درې نيم فته پلنه وه. د داخلېدو لار لس نيم فته پلنه وه، او د دواړو خواؤ دېوالونه پاو باندې دولس فته پلن وو. ﴿٤﴾ او هغه د دننه مقدس خائ اوږدوالې ناپ كړو، هغه پينځه دېرش فته وو، او د دې پلنوالې پينځه دېرش فته وو. هغه ما ته ووييل، ”دا د ټولو نه زيات مقدس خائ دى.“

د مالک خدائ د كور سره لگېدلې كوټې

﴿٥﴾ بيا هغه د خدائ د كور دېوال ناپ كړو، هغه لس نيم فته پلن وو. او د خدائ د كور گېرچاپېره هر طرف ته كوټه اووه فته پلنه وه. ﴿٦﴾ دا كوټې درې منزله وې، او په هر منزل كېنې دېرش كوټې وې. د خدائ د كور د دېوال گېرچاپېره پايې وې د دې دپاره چې دا د دې كوټو دپاره ټيكن وې. نو چې د دې كوټو تيرونه دېوال كېنې دننه نه لگېدل. ﴿٧﴾ د خدائ د كور گېرچاپېره د دوېم چت كوټې د اول چت نه غټې وې او د درېم چت كوټې د دوېم چت نه غټې وې. كومه پاچه چې د خدائ د كور گېرچاپېره جوړه شوې وه د لاندې نه بره حالت كېنې جوړه وه، نو هغه كوټې كولاو وې چې بره وې. د لاندې نه تر درېم چت پورې پورې ختلې وې. ﴿٨﴾ ما وليدل چې د خدائ د كور نه گېرچاپېره اوچته چونتره وه، چې د كوټو بنياد وو. د دې ناپ تول لس نيم فته اوچت وو. ﴿٩﴾ د هغه كوټو بهرنې دېوال پاو كم نهه فته پلن وو. د كوټو په مينځ كېنې هغه كولاو خائ وو. ﴿١٠﴾ او د خدائ د كور نه گېرچاپېره د امامانو كوټې پينځه دېرش فته پلنې وې. ﴿١١﴾ د كولاو خائ نه دې كوټو ته د ورننوتلو لارې ورغلې وې، يوه په شمال كېنې او بله په جنوب كېنې وه، او بنياد چې دا كولاو خائ په خپلو كېنې يو خائ كوى پاو كم نهه فته كولاو وو.

د مغرب طرف ته يو كور

١٢) يو بل عمارت چې مخه يې د خُدائ د کور د دربار مغرب طرف ته وه هغه يو سل دوويشت نيم فته کولاو او يو سل او اووه پنځوس نيم فته اوږد وو، او د هغې دېوالونه پاو کم نهه فته پلن وو.

د مالک خُدائ د کور ناپ کېدل

١٣) بيا هغه د خُدائ د کور ناپ وکړو، دا يو سل او پينځه اويا فته اوږد وو، او د خُدائ د کور دربار او هغه عمارت چې د دې دېوالونو سره وو هغه هم يو سل او پينځه اويا فته اوږد وو. ١٤) مشرق طرف ته د مالک خُدائ د مقدس کور دربار د خُدائ د کور مخې سره يو سل او پينځه اويا فته پلن وو. ١٥) بيا هغه د هغه عمارت اوږدوالی د دېوالونو سره ناپ کړو چې د خُدائ د کور دربار ته مخامخ وو، چې دا يو سل او پينځه اويا فته وو.

د مالک خُدائ د کور دننه حصه

د مالک خُدائ د کور ډيوډی، مقدس خُائ او د ټولو نه زيات مقدس خُائ، ١٦) او وړې کړکۍ او د دې دريوارو نه گېرچاپېره هالونه د دې هر څه نه وروستو او د ډيوډی سره ټول په لرگی پټ وو. فرش او دېوال، تر کړکيانو پورې او کړکۍ هم پټې وې. ١٧) د دروازو د پاسه کومه لار چې د مالک خُدائ د کور دننه مقدس خُائ ته ورغلې وه او د هغې په دننه او بهر دېوالونو باندې هم ١٨) د وزرو والا د مخلوق او د کجورو د ونو تصويرونه جوړ شوي وو. او د وزرو والا مخلوق او د کجورو ونې يو د بل پسې نقش شوي وو، او د هر يو وزرو والا مخلوق دوه مخونه وو. ١٩) انساني مخ يې د کجورې يوې ونې طرف ته وو او د زمري مخ يې د کجورې د بلې ونې طرف ته وو. دا تصويرونه گېرچاپېره د خُدائ په کور کېنې نقش شوي وو. ٢٠) د فرش نه تر د ننوتلو دروازې پورې پاس، او د بهرنی مقدس خُائ په دېوال باندې د وزرو والا د مخلوق او د کجورو د ونو تصويرونه جوړ

شوی ؤو. (۲۱) د بهرنی مقدس خائ د دروازو چوکاتونه مربع ؤو او د پېر زیات مقدس خائ مخې ته هم د دې په شان ؤو.

د لرگی قربان گاه

(۲۲) هلته د لرگی یوه قربان گاه وه چې پاو باندې پینځه فته اوچته او درې نیم فته پلنه وه. د دې گوتونه، د دې ببخ، او د دې اړخونه د لرگی نه جوړ شوی ؤو. هغه سړی ما ته وویل، ”دا هغه مېز دے چې د مالک خدائ په وړاندې ولاړ دے.“

دروازې

(۲۳) بهرنی دواړو مقدس خایونو او پېر زیات مقدس خائ دوه دروازې وې. (۲۴) هرې یوې دروازې دوه پلې لرلې او هرې یوې پلې ته دوه قبضې وې. (۲۵) او د بهرنی مقدس خائ په دروازو د وزرو والا مخلوق تصویر او د کجورو د ونې تصویرونه نقش ؤو لکه څنگه چې په دېوالونو باندې نقش شوی ؤو، او هلته د لرگو یو دالان د وړې کوتې مخې ته جوړ شوی وو. (۲۶) د وړې کوتې په بهرنی دېوالونو باندې وړې کړکې وې چې په هره یوه باندې د کجورو ونې نقش شوې وې. د خدائ د کور د وړو کوتو مخې کبني هم د لرگو دالانونه ؤو.

د امامانو دپاره کوتې

۴۲ (۲۷) بیا هغه سړی زه د شمال خوا ته بهرنی دربار ته بوتلم او زه یې د مالک خدائ د کور مخامخ دربار کوتو ته او بهرنی دېوال ته مخامخ د شمال خوا ته راوستلم. (۲۸) هغه کور چې دروازه یې د شمال طرف ته وه هغه یو سل او پینځه اویا فته اوږده وه او اووه اتیا نیم فته پلنه وه. (۲۹) دواړه په دې حصه کبني پینځه دېرش فته کبني د دننی دربار نه او په مخامخ بله حصه کبني د بهرنی

دربار نه، په دريوارو منزلونو کښې کرکۍ يو بل ته مخامخ وې. (۴) د دې کوټيو په مخکښې يوه دننه لار وه اوولس نيم فټه پلنه او يو سل او پينځه اويا فټه اوږده وه. د دې دروازې په شمال کښې وې. (۵) نو بره کوټې تنگې وې، ځکه چې په دې کښې هالونو د لاندې او مينځني منزلونو د کور د کوټيو په نسبت ډېر ځای نيولې وو. (۶) د درېم چت په کوټيو کښې ستنې نه وې، لکه څنگه چې د دربار وې، نو دا نسبت د لاندې او مينځني چتونو نه لږې شان وړې وې. (۷) هلته بهرنۍ دېوال د کوټيو او د بهرنۍ دربار سره برابر وو، او دا د کوټيو مخې ته اووه اتيا نيم فټه اوږد وو. (۸) نو د کوټيو قطار د بهرنۍ دربار په طرف اووه اتيا نيم فټه اوږد وو، او د مقدس ځای سره نژدې قطار يو سل او پينځه اويا فټه اوږد وو. (۹) لاندې کوټيو ته د مشرق طرف نه د ننوتو لار وه کومه چې دې ته د بهرنۍ دربار نه ورننوځي. (۱۰) د ځدای د کور جنوب طرف ته يو بله آبادی وه چې د مالک ځدای د کور مغرب طرف ته وه (۱۱) چې د دې مخې ته د تېرېدو لاره وه. دا لکه د شمال د کوټيو په شان وې، دا هم هغه هومره اوږدې او پلنې وې، او هم يو شان لارې او ناپ يې وو. د شمال د تېرېدو د دروازو په شان د دې (۱۲) د کوټيو دروازې جنوب طرف ته وې. هلته يوه دروازه وه چې دا د حفاظتي دېوال سره يو شان د مشرق طرف ته غزېدلې وه، په کومه چې يو کس کوټيو ته ننوځي. (۱۳) بيا هغه ما ته ووييل، ”شمال او جنوب ته کوټي چې د مالک ځدای د کور دربار ته يې مخې دی د امامانو کوټي دی، چرته چې هغه امامان څوک چې د مالک ځدای په وړاندې ودرېدل نو هغوی دې مقدسې نذرانې وخورې. هلته به هغوی پيرې مقدسې نذرانې کېږدي، يعنې د غلې نذرانې، د گناه نذرانې او د گناه د تاوان نذرانې، ځکه چې هغه ځای مقدس دی. (۱۴) کله چې امامان د مالک ځدای په مقدس کور کښې داخل شي، بيا به هغوی تر هغه وخته بهرنۍ دربار ته نه ځي ترڅو چې هغوی هغه مقدسې جامې ونه باسي په کومو کښې چې هغوی خدمت کولو، ځکه چې دا مقدسې دی. هغوی له پکار دی چې نورې کپړې واچوی د دې نه مخکښې چې هغوی هغه ځايونو ته ورشي کوم چې د نورو خلقو دپاره دی.“

د مالک خدائ کور ناپ کول

١٥) کله چې هغه د مالک خدائ د کور دننه هر څه ناپ کړل، بيا هغه زه په مشرقی دروازې بهر راوويستلم او هغه گېرچاپېره ټول هر څه ناپ کړل. ١٦) هغه د ناپ ټول په چوکۍ مشرقی دېوال ناپ کړو، دا اته سوه او پينځه اويا فته اوږد وو. ١٧) بيا هغه شمال طرف ته دېوال ناپ کړو، دا د ناپ په چوکۍ اته سوه او پينځه اويا فته وو. ١٨) هغه جنوبی طرف دېوال ناپ کړو، هغه د ناپ په چوکۍ اته سوه او پينځه اويا فته وو. ١٩) بيا هغه مغرب طرف ته تاو شو او هغه دېوال يې ناپ کړو، او د ناپ په چوکۍ دا اته سوه او پينځه اويا فته وو. ٢٠) بيا هغه هغه څلور واړه طرفونه ناپ کړل. او د دې نه گېرچاپېره دېوال وو، چې اته سوه او پينځه اويا فته اوږد او اته سوه او پينځه اويا فته پلن وو، د دې مقصد دا وو چې عام خائ د مقدس خائ نه جدا کړی.

د مالک خدائ جلال خپل مقدس کور ته راواپس کېدل

٤٣) بيا زه هغه سپری هغه دروازې ته راوستلم چې د مشرق طرف ته يې مخ وو، ٢) او ناگهانه ما وليدل چې د بنی اسرائیلو د خدائ پاک جلال د مشرق خوا نه راروان وو. د هغه آواز لکه د ډېرو اوبو د غرار په شان وو، او زمکه د هغه د جلال په وجه روښانه وه. ٣) کومه رويا چې ما وليدله د هغه رويا په شان وه کومه چې ما ليدلې وه کله چې هغه د ښار تباہ کولو له راغلو او د هغه رويا په شان چې ما د کبار د سيند په غاړه وليدله، او زه پرمخې پرېوتلم. ٤) د مالک خدائ جلال د مالک خدائ په کور کېنې د نمرخاته دروازې نه ورننوتو. ٥) بيا زه روح اوچت کړم او دننه دربار ته يې راوستلم، او د مالک خدائ جلال د خدائ کور پک کړو. ٦) کله چې هغه سپرې زما خوا کېنې ولاړ وو، ما دا واورېدل چې څوک ما ته د خدائ د کور دننه نه خبرې کوی. ٧) هغه وفرمائيل، ”اے بنی

آدمه، دا زما تخت او د پښو د لگولو مقام دے. دا هغه مقام دے چې زه به په کښې د تل دپاره د بنی اسرائیلو په مینځ کښې اوسېږم. هغوی او د هغوی بادشاهان به نور په بت خانو کښې بت پرستی او زما د مقدس نوم سپکاوے نه کوی. او نه به نور دوی د خپلو مړو بادشاهانو د علاقائی زیارتونو عزت کوی. ۸ کله چې هغوی خپل درشل زما درشل سره خوا کښې او د خپلو دروازو بازو زما د دروازو د بازوگانو سره ولگول، زما او د هغوی په مینځ کښې صرف یو دېوال وو، هغوی زما د مقدس نوم بې حرمتی په خپلو بدو عملونو سره وکړه. نو ما په خپله غصه کښې هغوی تباہ کړل. ۹ هغوی دې اوس خپله بت پرستی او د خپلو بادشاهانو زیارتونه زما د مخې نه اخوا کړی، او زه به د هغوی په مینځ کښې د تل دپاره اوسېږم. ۱۰ اے بنی آدمه، د مالک خدای کور د بنی اسرائیل قوم ته وښایه، چې هغوی په خپلو گناهونو وشرمیری. پرېږده چې هغوی په غور سره نقشه وگوری، ۱۱ او که چېرې هغوی په خپلو ټولو کارونو باندې وشرمیری کوم چې هغوی کړی دی، نو هغوی ته د خدای د کور نقشه او د هغې ترتیب، د هغې د وتو لارې او د داخلېدو لارې، د هغې ټوله نقشه او د هغې اصول او احکام وښایه. دا د هغوی د وړاندې ولیکه نو چې هغوی د دې ترتیب وفاداری وکړی او د دې د احکامو پیروی وکړی. ۱۲ د مالک خدای د کور دا قانون دے، د غره د پاسه گېرچاپېره علاقه به د ټولو نه زیاته مقدسه وی. دا د خدای د کور قانون دے.

قربان گاه

۱۳ ”دا د قربان گاه په اوږدو ناپ تول دے، د قربان گاه نه گېرچاپېره غاړه یوویشت انچه ژوره وه او یوویشت انچه پلنه وه، او د هغې گېرچاپېره غاړه نهه انچه پلنه وه. او هم دا د قربان گاه اوچتوالے دے، ۱۴ په زمکه د غاړې نه بره تر ښکته چې پورې دا درې نیم فته اوچته وه او یوویشت انچه پلنه وه. او د وړې چې نه تر غټې چې پورې دا اووه فته اوچته او یوویشت انچه پلنه وه. ۱۵ د

قربان گاه برنی برخه اووه فته اوچته وه چې قربانی به په کبني سوزولې کېدله او د هغې په هر یو گوټ کېني یو یو بنکر لگولې شوې وو. (۱۶) قربان گاه د سر څلور گوټونه وو، یو ویشته فته اوږده او یو ویشته فته پلن وو. (۱۷) بره چجه هم مربع وه، څلیریشته نیم فته اوږده او څلیریشته نیم فته پلنه وه، چې غاړه یې یو ویشته انچه وه او گېرچاپېره لس نیم انچه غاړه وه. او د قربان گاه پورې نمرخاته طرف ته وې.

د قربان گاه وقف کول

(۱۸) بیا هغه ما ته وفرمائیل، ”اې بنی آدمه، مالک قادر مطلق خدای داسې فرمائی چې، د سوزېدونکې قربانی د نذرانو دپاره به دا اصول وی او په قربان گاه به وینه وشیندلې شی کله چې دا تیاره شی، (۱۹) تاسو به یو ځوان سخې د گناه د نذرانې دپاره امامانو له ورکړې، څوک چې لیویان دی او د صدوق د نسل نه دی، او څوک چې زما وړاندې خدمت کوی، مالک خدای دا فرمائی. (۲۰) تاسو د دې نه لږه وینه واخلي او د قربان گاه په څلورو گوټونو کېني په بنکرونو باندې په بره حصه کېني او د هغې په غاړو باندې وشیندئ، او دغه شان قربان گاه مقدسه کړئ او د هغې دپاره کفاره ورکړئ. (۲۱) تاسو به یو غویي د گناه د نذرانې دپاره واخلي او د خدای د کور په مقرر شوی ځای د مقدس ځای نه بهر به یې وسوزوئ. (۲۲) په دوپمه ورځ به تاسو یې عبه چبلې د گناه د نذرانې دپاره پېش کړئ، او قربان گاه به پرې داسې مقدسه کړئ لکه څنگه چې مو په غویي باندې پاکه کړې وه. (۲۳) کله چې تاسو د دې د پاکولو کار ختم کړئ، نو تاسو به بیا یو ځوان سخې او گډورې د رمې نه نذرانه کړئ، چې دواړه یې عبه وی. (۲۴) تاسو دا د مالک خدای په وړاندې پېش کړئ، او امامان به په دوی مالگه واچوی او دا به د سوزېدونکې قربانی په طور پېش کړئ. (۲۵) تاسو به د اووه ورځو دپاره هره ورځ یو چبلې د گناه د نذرانې دپاره پېش کوئ، تاسو به د رمې نه یو ځوان غویي او یو گډورې هم پېش کوئ، چې درې واړه یې عبه وی. (۲۶) د اووه

ورځو دپاره دې هغوی د قربان‌گاه او د هغې د پاکولو دپاره فدیة پېش کړی، نو داسې به هغوی دا وقف کړی. (۲۷) د دې ورځو په آخر کښې، د اتمې ورځې نه وروستو هم امامان به په قربان‌گاه ستاسو سوزېدونکې او د عبادت نذرانې پېش کړی. بیا به زه تاسو قبول کړم. مالک قادر مطلق خدای دا فرمائی.

شهزادگان، لیویان او امامان

۴۴ (۱) بیا زه هغه سړی واپس د مقدس خدای بهرنی دروازې ته راوستلم، کومه چې د نمرخاته طرف ته وه، او دا بنده وه. (۲) مالک خدای ما ته وفرمائیل، ”دا دروازه به بنده وی. دا به کله هم نه کولاویري. هیڅوک به په دې نه ورننوځی. دا به بنده وی ځکه چې مالک خدای، د بنی اسرائیلو خدای پاک، په دې دروازه دننه شوې دے. (۳) صرف شهزاده په دې کښې دننه کښېناستے شی چې د مالک خدای په حضور کښې خوراک وکړی. هغه دې د برنډې د لارې نه دننه راشی او په هم هغه لار دې بهر لار شی.“

د مالک خدای د کور د انتظام اصول

(۴) بیا زه هغه سړی د خدای د کور مخامخ د شمالی دروازې په لار راوستلم. ما وکتل او د مالک خدای جلال مې ولیدلو چې د مالک خدای کور پکوی، او زه پرمخې پرېوتلم. (۵) مالک خدای ما ته وفرمائیل چې، ”اے بنی آدمه، په غور سره وگوره، او په غور سره واوره، او هر هغه څه ته خیال وکړه چې درته زه د مالک خدای د کور د ټولو احکامو په حقله فرمایم. د مالک خدای مقدس کور ته د تلو راتلو طریقو ته خیال وکړه. (۶) د بنی اسرائیلو سرکښه قوم ته ووايه، مالک قادر مطلق خدای داسې فرمائی، اے د بنی اسرائیل قوم، ستاسو دا دومره حرام کارونه بس دی. (۷) ستاسو د ټولو حرامو کارونو سره، تاسو په ظاهر او باطن ناسنته غېر ملکيان زما مقدس خدای ته راوستل، تاسو زما د کور بې حرمتی

وکړه کله چې تاسو ما ته خوراک، وازگه او وینه پېش کړه، او تاسو زما لوظ مات کړو. (۸) د دې په ځای چې تاسو زما د مقدس څیزونو خدمت په خپله وکړئ، تاسو نورو خلقو ته زما د مقدس ځای اختیار ورکړو. (۹) مالک قادر مطلق ځدای داسې فرمائی چې، یو غیر ملکی به هم چې په ظاهر او باطن ناسته وی هغه به زما مقدس ځای کښې داخل نه شی، او نه به هغه غیر ملکیان چې د بنی اسرائیلو په مینځ کښې اوسېږي.“

لیویان د امامت نه شړل

(۱۰) ”هغه لیویان چا چې زما نه جدائی اختیار کړه کله چې د بنی اسرائیلو قوم بې لارې شو او هغوی چا چې زما په ځای د خپلو بتانو پیروی وکړه به د خپلې گناه سزا وزغمی. (۱۱) هغوی دې زما په مقدس کور کښې خدمت وکړی، د ځدای د کور د دروازو زمه واری دې واخلی او په دې کښې دې خدمت کوی، هغوی دې سوزېدونکې نذرانې او قربانۍ د خلقو دپاره حلالې کړی او د خلقو په وړاندې دې ودرېږی او د هغوی خدمت دې وکړی. (۱۲) خو ځکه دوی د بتانو عبادت د خلقو دپاره وکړو او د بنی اسرائیلو قوم یې په گناه کښې اخته کړو، نو په دې وجه ما قسم وخورلو چې هغوی به ضرور د خپلو گناهونو سزا وزغمی، مالک قادر مطلق ځدای دا فرمائی. (۱۳) هغوی به نور د امامانو په توگه زما د خدمت دپاره نزدې نه راځی او نه به زما مقدسو څیزونو له نزدې راځی او نه به زما دپرو مقدسو نذرانو ته نزدې کیږی، هغوی به ضرور د خپلو حرامو کارونو شرم وزغمی. (۱۴) خو بیا هم به زه هغوی ته د ځدای د کور خدمت او د هغه ټول کار زمه واری ورکړم چې په دې کښې کول په کار دی.“

امامان

(۱۵) ”خو هغه امامان، څوک چې لیویان دی او د صدوق د نسل نه دی او چا

چې په وفادارۍ سره زما د مقدس کور خدمت وکړو کله چې بنی اسرائیل زما نه بې لارې شول، هغوی به نزدې راشی زما د وړاندې به خدمت وکړی، هغوی به د وازگو او وینې قربانۍ پیش کولو دپاره زما په وړاندې ودرېږی، مالک خدای دا فرمائی. (۱۶) صرف هغوی به زما مقدس مقام ته رادننه شی، یواځې هغوی به زما مېز ته نزدې راشی او زما په حضور کښې به خدمت کوی او زما د فرائضو ذمه واری به سمبالوی. (۱۷) کله چې هغوی د دننه دربار په دروازو ورننوځی، نو هغوی دې د کتان جامې واچوی، هغوی دې د وړې کپړې نه اچوی کله چې د دننه دربار په دروازو یا د خدای په کور کښې خدمت کوی. (۱۸) هغوی دې په خپل سر باندې د کتان پټکې او د کتان لاندې کپړې دې خپلو ملاگانو نه گېرچاپېره وتړی. هغوی دې داسې څه نه اغوندی چې په هغوی خوله راوولی. (۱۹) کله چې هغوی بهرنی دربار ته وځی چرته چې خلق دی، هغوی دې هغه کپړې وباسی چې هغوی په کښې خدمت کولو او دا دې په مقدسو کوټو کښې پرېږدی، او نورې جامې دې واچوی، هسې نه چې هغوی په خپلو کپړو سره خلق مقدس کړی، او د هغوی ژوند په خطره کښې واچوی. (۲۰) هغوی به خپل سرونه نه کلوی او نه به خپل وېښته اوږدوی، خو هغوی به د خپل سر وېښته واړه ساتی. (۲۱) یو امام دې هم مے ونه څښی کله چې دننه دربار ته ننوځی. (۲۲) هغوی دې کونډو او طلاقو شوو ښځو سره واده ونه کړی، هغوی دې صرف د بنی اسرائیلو د نسل پېغلو سره یا د امامانو کونډو سره واده کوی. (۲۳) هغوی دې زما خلقو ته د مقدس او عام څیزونو په مینځ کښې د فرق تعلیم ورکړی او ورته دې د حرامو او حلالو په مینځ کښې فرق وښائی. (۲۴) په هره لاندې کښې دې امامان د قاضی فرائض ادا کړی او دا دې زما د حکمونو په مطابق فېصله کړی. هغوی دې زما د ټولو مقرر شوو اخترونو دپاره زما په قانون او اصول باندې عمل وکړی، او هغوی دې زما د سبت ورځ مقدسه وساتی. (۲۵) امام دې خپل ځان مړی ته په نزدې ورتلو باندې پلټ نه کړی، خو که مړ کس یې پلار یا مور، زوی یا لور، ورور یا ناواده شوې خور وی، نو په دوی هغه ځان پلټولې شی. (۲۶) د پاکېدو

نه وروستو، هغه به اووه ورځې انتظار کوي. (۲۷) په کومه ورځ چې هغه د مقدس کور دننه دربار ته ځي چې هلته په مقدس ځای کېښي خدمت وکړي، هغه دې د خپل ځان دپاره د گناه نذرانه پېش کړي، مالک خدای دا فرمائي. (۲۸) صرف زه به د امامانو میراث يم. تاسو هغوی ته په بنی اسرائیلو کېښي ملکیت مه ورکوي، زه به د هغوی ملکیت يم. (۲۹) هغوی به د غلو نذرانې، د گناه نذرانې او د گناه د تاوان نذرانې خوري، او هر څه چې په بنی اسرائیلو کېښي مالک خدای ته وقف شوی وی هغه به د هغوی وی. (۳۰) د ټولو نه اوله بڼه مېوه او ستاسو ټولې بڼې نذرانې به د امامانو وی. تاسو به هغوی ته د زمکې په غله دانه کېښي اوله حصه ورکړئ نو برکت به ستاسو په خاندان نازل شي. (۳۱) امامان به هېڅ قسمه څه نه خوري، مارغه یا ځناور چې په خپله مړ وی یا ځناور مړ کړی وی.

د زمکې تقسیمول

۴۵ (۱) ”تاسو چې کله زمکه د میراث په توگه تقسیموي، تاسو به د زمکې یوه حصه مالک خدای ته د مقدسې علاقې په توگه وقف کړئ چې د دې اوږدوالی دس نیم کیلوميتره او پلنوالی یې لس کیلوميتره وی، دا ټوله علاقه په کار دې چې مقدسه وی. (۲) په دې کېښي به یوه حصه چې اته سوه پینځه اویا مربع فته ده دا به د مقدس ځای دپاره وی، چې د دې گېرچاپېره اووه اتیا نیم فته به د کولو او مېدان دپاره وی. (۳) په مقدسه علاقه کېښي، د یوې برخې اوږدوالی دس نیم کلوميتره او پلنوالی پینځه کلوميتره به وی، په دې کېښي به د ټولو نه زیات مقدس ځای مقدس کور وی. (۴) دا به د امامانو دپاره د زمکې مقدسه حصه وی، څوک چې په مقدس کور کېښي او د مالک خدای په حضور کېښي خدمت کوي. دا به د هغوی د کورونو دپاره ځای وی او هم به د خدای د کور دپاره مقدس ځای وی. (۵) دس نیم کیلوميتره اوږده او پینځه کیلوميتره پلنه علاقه به د هغه لیویانو وی، څوک چې د مالک خدای په کور کېښي خدمت کوي، دا به

د هغوی د ښارونو دپاره جائیداد وی چې په کښې اوسېږی. (۶) تاسو به ښار ته د جائیداد په توګه درې کیلومیټر پلنه او دولس نیم کیلومیټره اوږده علاقه ورکړئ، د مقدسې حصې سره خوا په خوا، دا به د ټولو بنی اسرائیلو وی.

د شهزاده دپاره زمکه

(۷) ”شهزاده به د مقدسې علاقې او د ښار د جائیداد سره دواړو خواګانو ته برخه واخلي. دا به مغرب نه مغرب او مشرق نه مشرق طرف ته غزېدلې وی. په اوږدو به دا د مغرب نه تر مشرق پورې سرحدی قبائیلی علاقه سره برابره پرته وی. (۸) په بنی اسرائیلو کښې به دا زمکه د هغه ملکیت وی. او زما شهزادګان به نور زما په خلقو ظلم نه کوی، خو د بنی اسرائیلو قوم ته به اجازت ورکړی چې د خپلو قبیلو پاتې شوې زمکه قبضه کړی.“

د شهزاده دپاره احکامات

(۹) ”مالک قادر مطلق خدای داسې فرمائی، تاسو کافی لرې لارې، اړه د بنی اسرائیلو شهزادګانو. خپل شرارت او ظلم پرېږدئ او هغه څه وکړئ څه چې د انصاف او د صداقت وی. زما د خلقو نه د زمکو قبضه کول بند کړئ، مالک قادر مطلق خدای فرمائی. (۱۰) تاسو له په کار دی چې صحیح تله، صحیح پېمانه او صحیح پاوزه استعمال کړئ. (۱۱) حومر دې ستاسو دپاره د ناپ تول معیاری پېمانه وی. ایفه او بت دواړه د حومر لسمه حصه ده. (۱۲) د تول دپاره معیاری پېمانه به د سپینو زرو سیکه وی او یوه سیکه به شل جیرې وی. او شپېته سیکې به د یوې منا په اندازه وی.“

نذرانې او مقدسې ورځې

(۱۳) ”دا هغه خاص تحفه ده چې تاسو به یې پېش کړئ یعنې، د ایفه شپږمه حصه

د غنمو د هر يو حومر نه او د ايفه شپږمه حصه د اوريشو د هر يو حومر نه پېش كړئ. (۱۴) د تېلو مقرر شوې حصه، چې په بت ناپ شوی وی، دا به د هر كُر نه د يو بت لسمه حصه وی، په دې كېنې لس بته يا يو حومر وی او لس بته د يو حومر برابر وی. (۱۵) هم داسې به د بني اسرائيلو د خرن د خائ نه، د دوو سوو گډو د رمې نه يو گډ واخستلې شی. دا به د غلې د نذرانې، سوزېدونكې نذرانې او د سلامتې د نذرانې دپاره استعمال كړئ او د خلقو دپاره يې كفاره كړئ، مالك قادر مطلق خدائ دا فرمائي. (۱۶) د ملك ټول خلق به په دې خاصو هديو كېنې حصه د اسرائيل د شهزاده د استعمال دپاره وركړي. (۱۷) دا به د شهزاده زمه واری وی چې سوزېدونكې نذرانې، د غلې نذرانې او د خېنلو نذرانې په اخرونو، نوې مياشت او په سبت كېنې او د بني اسرائيل قوم په ټولو مقرر شوو مېلو كېنې پوره كړي. هغه به د گناه نذرانې، د غلې نذرانې، سوزېدونكې نذرانې، او د سلامتې نذرانې پوره كړي، او د بني اسرائيلو قوم دپاره به يې كفاره كړي.

اخرونه

(۱۸) ”مالك قادر مطلق خدائ داسې فرمائي، د وپرومې مياشتې په اوله ورځ تاسو به يو ځوان غويي چې بې عېبه وی واخلي او مقدس ځائ به پاك كړئ. (۱۹) امام به لږه وينه د گناه د نذرانې نه راواخلي او دا به د خدائ د كور د دروازې په درشل واچوي، د قربان گاه د برنې حصې په څلور واړو گوټونو، او د خدائ د كور د دننه دربار په چوكاټونو به يې واچوي. (۲۰) تاسو به هم داسې د مياشتې په اوومه ورځ د هغه چا دپاره وكړئ د چا نه چې غېر ارادې يا په ناپوهي كېنې گناه وشي، نو تاسو به د خدائ د كور دپاره كفاره پېش كړئ. (۲۱) تاسو د وپرومې مياشتې په څوارلسمه ورځ د فسخ اختر شروع كړئ، دا اختر به د اوو ورځو دپاره وی، په دې دوران كېنې به تاسو بغېر د خمبيري روتي خورئ. (۲۲) په هغه ورځ به شهزاده يو غويي د خپلې گناه او د خلقو د گناه د كفارې دپاره پېش كړي. (۲۳) مالك خدائ ته به هغه هره ورځ د اختر د دې اوو ورځو په دوران

کښې اووه غویان او اووه گډان چې ټول بې عېبه دی د سوزېدونکې نذرانې دپاره پېش کوی او نر چېلے به د گناه د نذرانې دپاره پېش کوی. (۲۴) هغه به هر غویي او گډ سره یوه ایفه د غلې نذرانه پېش کوی، هر ایفه سره به څلور لیټره تېل هم پېش کوی. (۲۵) د اختر د دې اوو ورځو په دوران کښې، کوم چې د اوومې میاشتي په پینځلسمه ورځ شروع کیږي، هغه به هم داسې نذرانې د گناه د نذرانې، د سوزېدونکې نذرانې، د غلې او د تېلو نذرانې پېش کړي.

۴۶ (۱) ”مالک قادر مطلق خدای داسې فرمائی چې، د دننه دربار دروازه کومه چې د نمرخاته په طرف ده هغه دې د کار شپږ واړو ورځو دپاره بنده وي، خو د سبت په ورځ او د نوې میاشتي په ورځ به دا کولاو وي. (۲) شهزاده دې دربار ته د بهر د طرف د برنډې د لار نه ورننوځي او د دروازې چوکاټ سره دې ودریږي. امامان دې خپلې سوزېدونکې قربانۍ وکړي او د سلامتیا نذرانې دې پېش کړي. هغه دې د دروازې په درشل کښې عبادت وکړي او بیا دې هغه بهر لار شي. خو دروازه به تر ماښام پورې کولاو وي. (۳) د هر سبت په ورځ او د هرې نوې میاشتي په ورځ دې د دې ملک خلق د دروازې په درشل کښې د مالک خدای په حضور کښې عبادت وکړي. (۴) سوزېدونکې نذرانه چې شهزاده یې مالک خدای ته د سبت په ورځ پېش کوی دا به شپږ نران گډوړی او یو گډ وي، ټول به بې عېبه وي. (۵) د غلې نذرانه چې د گډ سره ورکوي هغه به یوه ایفه وي او د گډوړو سره به په خپله خوښه د غلې نذرانه ورکړي، هر یو ایفه سره به څلور لیټره تېل پېش کړي. (۶) د نوې میاشتي په ورځ به هغه یو غویي، شپږ گډوړی او یو گډ پېش کړي چې ټول بې عېبه وي. (۷) هغه به یوه ایفه د غلې نذرانه د غویي سره پېش کړي، او یوه ایفه به گډ سره، او د گډوړو سره چې څومره غواړي هغه هومره دې ورکړي، او هرې یوې ایفې سره دې څلور لیټره تېل پېش کړي. (۸) کله چې شهزاده ننوځي، هغه به د برنډې د لارې نه دننه لار شي، او په هم هغه لار به هغه بهر راشي. (۹) کله چې د ملک خلق د مالک خدای وړاندې په

مقرر و اخرونو کښې راشی، هغه څوک چې په شمالي دروازه د عبادت دپاره راشی نو هغه به په جنوبي دروازه بهر لار شی، او هغه څوک چې په جنوبي دروازه راننوخی هغه به په شمالي دروازه باندې بهر لار شی. یو کس به هم په هغه دروازه واپس نه ځی په کومه چې راغلی دی، خو هر یو به په مخالف دروازه بهر وځی. (۱۰) شهزاده به هم هغوی سره یو ځای دننه ځی کله چې هغوی دننه ځی، او بهر به راوځی کله چې هغوی بهر راوځی. (۱۱) په اخرونو او مقرر شوو مېلو کښې، د غلي نذرانه به یو غوی سره یوه ایفه وی، یوه ایفه به د گډ سره وی، او د گډورو سره چې څومره غواړی هغه هومره دې ورکړی، او هرې یوې ایفې سره څلور لیتره تېل ورکړی. (۱۲) کله چې شهزاده د خپلې خوښې نذرانه مالک خدای ته پېش کوی، که هغه سوزېدونکې نذرانه وی او یا د سلامتې نذرانه وی، هغه دروازه چې مخ یې نمرخاته طرف ته دې هغه به د هغه دپاره کولو کړی شی. هغه به خپله سوزېدونکې نذرانه او یا د سلامتې نذرانه داسې پېش کړی څنگه چې هغه د سبت په ورځ کوی. بیا به هغه بهر لار شی، او د هغه د بهر تلو نه وروستو، به دروازه بنده کړی شی.

د هرې ورځې نذرانه

(۱۳) ”تاسو به هره ورځ د یو کال بې عېبه گډورې مالک خدای ته د سوزېدونکې نذرانې دپاره پېش کوی، تاسو به ضرور یو سحر بل سحر دا پوره کوی. (۱۴) تاسو به روزانه یو سحر بل سحر د غلي نذرانه پوره کوی، چې د یوې ایفې شپږمه به وی او پاو باندې یو لیتر تېلو سره به اوږه واغږی. مالک خدای ته د دې غلي د نذرانې پېش کولو حکم د تل دپاره دې. (۱۵) نو د گډورې، د غلي او د تېلو نذرانې به هر سحر په مسلسل توگه د سوزېدونکې نذرانې دپاره پېش کړی.“

شهزاده او د هغه زمکه

﴿١٦﴾ ”مالک قادر مطلق خدائ داسې فرمائی، که چرې شهزاده د خپل وراثت نه یوه تحفه خپلو زامنو کښې یو زوی له ورکړی، دا به د هغه د نسل وی، او دا به په میراث کښې د هغوی جائیداد وی. ﴿١٧﴾ خو که چرې هغه د خپل وراثت نه یوه تحفه خپل یو نوکر له ورکړی، نو نوکر سره به دا تر د آزادی د کال پورې وی، خو بیا به دا واپس د شهزاده شی. د هغه میراث صرف د هغه د زامنو دی. ﴿١٨﴾ شهزاده به د خلقو نه میراث نه اخلی، هغوی به د خپل جائیداد نه نه شری. هغه به خپلو زامنو ته د خپل میراث نه جائیداد ورکوی، تر دې چې زما په خلقو کښې یو هم د خپل جائیداد نه محرومه نه شی.“

د مالک خدائ د کور باورچې خانی

﴿١٩﴾ بیا هغه سړی زه د دروازی په خوا کښې مقدسو کوټو ته بوتلم چې مخې یې د شمال ته طرف وې، کومې چې د امامانو وې، او ما ته یې د نمر پرپوتو طرف ته خائ وښودلو. ﴿٢٠﴾ هغه ما ته وویل چې، ”دا هغه خائ دی چرته به چې امامان د گناه د تاوان نذرانې او د گناه نذرانې او د غلې نذرانې پخوی، ترڅو بهرنی دربار ته د مقدسو څیزونو د راوړلو نه منع شی هسې نه چې خلق مقدسو څیزونو له لاس وروړی او خپل ژوند په خطر کښې واچوی.“ ﴿٢١﴾ بیا هغه زه بهرنی دربار ته راوستلم او په دې کښې یې گوټ په گوټ وگرځولم او ما په هر گوټ کښې بل دربار ولیدو. ﴿٢٢﴾ د بهرنی دربار په څلور واړو گوټونو کښې یو بل سره انښتی دربارونه وو، چې اویا فته اوږد او دوه پنځوس نیم فته پلن وو او په څلور واړو گوټونو کښې هر یو دربار یو شان برابر وو. ﴿٢٣﴾ دننه د څلور واړو دربارونو گېرچاپېره د کانی یوه چجه وه، د چچې لاندې گېرچاپېره د اور بلبدلو نغری جوړ وو. ﴿٢٤﴾ هغه ما ته وویل چې، ”دا هغه باورچې خانی دی چرته به چې هغه څوک چې د خدائ په کور کښې خدمت کوی د خلقو قربانی پخوی.“

د مالک خُدائ د کور نه درياب بهېدل

۴۷ ﴿۱﴾ هغه سړی زه بيا د مالک خُدائ د کور دروازې ته راوستلم، او ما وليدل چې د خُدائ د کور د درشل د لاندې نه اوبه د نمرخاته طرف ته راروانې وې ځکه چې د مالک خُدائ د کور مخه نمرخاته طرف ته وه. اوبه د مالک خُدائ د کور د جنوب خوا نه شکتته د قربان گاه جنوب خوا ته راروانې وې. ﴿۲﴾

نو بيا هغه زه په شمالي دروازه باندې بهر راوويستلم او زه يې بهر راتاو کړم بهرنی دروازې ته يې بوتلم چې مخه يې مشرق ته وه، او اوبه د جنوب طرف نه رابهېدلې. ﴿۳﴾ کله چې هغه سړی فېته په لاس نمرخاته طرف ته لاړو، نو هغه نيم کيلوميټر ناپ وکړو او بيا يې زه په اوبو کښې بوتلم چې د گيتو پورې وې. ﴿۴﴾ هغه نور نيم کيلوميټر ناپ وکړو او زه يې په اوبو کښې بوتلم چې تر گوډو پورې ډوبې وې. هغه بيا نور نيم کيلوميټر ناپ وکړو او زه يې په اوبو کښې بوتلم چې دا تر ملا پورې وې. ﴿۵﴾ هغه نور نيم کيلوميټر ناپ وکړو، خو اوس دا سيند شو چې زه په کښې نه شوم اوړېدلې، ځکه چې اوبه اوچتې وې او لامبلو ته کافي ډوبې وې، داسې سيند ترې جوړ شو چې هيڅوک په کښې نه شو اوړېدلې. ﴿۶﴾ بيا هغه ما نه تپوس وکړو چې، ”اے بنی آدمه، ته دا وينې؟“ نو بيا هغه زه واپس د درياب غاړې ته بوتلم. ﴿۷﴾ کله چې زه هلته ورسېدم، نو ما د سيند په دواړو طرفونو ډيرې ونې وليدلې. ﴿۸﴾ هغه ما ته ووئيل چې، ”دا اوبه نمرخاته ملک طرف ته بهيری او د اردن وادی ته ځی، چرته چې دا مړ درياب ته ورپرېوځی. کله چې دا مړ درياب ته وربشکتته شی، نو په هغې کښې مالکينې اوبه تازه شی. ﴿۹﴾ د ژوندو ځناورو سيلونه به هلته اوسې چرته چې سيند بهيری. هلته به ډېر زيات کبان وی، ځکه چې دا اوبه هلته بهيری او مالکې اوبه تازه کوی، نو چې چرته دا سيند بهيری هر څه به هلته ژوندی پاتې شی. ﴿۱۰﴾ ماهيگران به د سيند په غاړه ولاړ وی، د عين جدی نه تر عين عجلیم پورې به د کبانو د جالونو خورولو دپاره ځايونه وی. لکه د غټ سمندر د کبانو په شان به په کښې ډېر قسمونه کبان وی. ﴿۱۱﴾ خو دلدي او ډنډونه به تازه نه شی، دا به د مالکې دپاره پاتې شی. ﴿۱۲﴾ د هر قسم

مېوې ونې به د سیند په دواړو غاړو غټې شی. د دې پانې به نه وچېږی، او نه به د دې مېوې وچېږی. هره میاشت به دا مېوه نیسی، ځکه چې د مالک خدای د مقدس کور نه دې ته اوبه بهیږی. د دې مېوه به د خوراک دپاره او پانې به یې د شفا دپاره استعمالیږی.

د ملک سرحدونه

١٣) مالک قادر مطلق خدای داسې فرمائی چې، ”دا هغه سرحدونه دی په کومو به چې ته زمکه د بنی اسرائیلو د دولسو قبیلو په مینځ کښې میراث دپاره تقسیم کړې. د یوسف د اولاد دپاره به دوه حصې وی. ١٤) ته دا د هغوی په مینځ کښې برابر تقسیم کړه، ځکه چې ما قسم خوړلې وو چې دا به ستاسو پلار نیکه له ورکړم، دا زمکه به ستاسو میراث شی. ١٥) دا به د دې زمکې سرحد وی، شمال طرف ته به دا د لوی سمندر نه د حتلون په لار لیبوحمات نه صداد ته تېر شی، ١٦) بیا به دا د بیرونه او سبریم کوم چې د دمشق او حمات د سرحد په مینځ کښې پروت دی، او داسې تر حزرهاتیکان پورې، کوم چې د حوران سرحد سره دی. ١٧) دا سرحد به د سمندر نه تر حصر عینان پورې، د دمشق شمالی سرحد سره، او د حمات سرحد سره شمال طرف ته تلې وی. دا به شمالی سرحد وی. ١٨) د نمرخاته طرف سرحد به د حوران او دمشق په مینځ کښې، اردن سره د جلعاد او د اسرائیل د خاورې په مینځ کښې، مشرقی سمندر او داسې تر تمر پورې تلې وی. دا به مشرقی سرحد وی. ١٩) په جنوبی طرف کښې دا به د تامار نه د مریبه قادس د اوبو پورې وی، بیا به د مصر د وادی نه د لوی سمندر پورې وی. دا به جنوبی سرحد وی. ٢٠) د مغرب طرف ته به د لوی سمندر سرحد لیبوحمات ته مخامخ وی. دا به مغربی سرحد وی. ٢١) تاسو به دا زمکه په خپل مینځ کښې د بنی اسرائیلو د قبیلو په مطابق تقسیم کړئ. ٢٢) دا به تاسو د خپل ځان دپاره او هغه غېر ملکیانو دپاره چې ستاسو په مینځ کښې اوسېږی او د چا چې ماشومان دی د میراث په توګه تقسیم کړئ. تاسو به هغوی د پېدائشی بنی

اسرائیلو په شان گڼی، تاسو سره به هغوی ته هم میراث د بنی اسرائیلو د قبیلو په شان ورکړی شی. (۲۳) په هر یو قوم کښې چې غیر ملکی خلق اوسیری، هلته به تاسو هغوی له خپل میراث ورکړی، دا مالک قادر مطلق خدای فرمائی.

د زمکې تقسیمول

۴۸ (۱) ”دا هغه قبیلې دی چې نومونه یې دلته لیکلې شوی دی، د شمالی سرحد سره به د دان یوه حصه وی، دا به د حتلون په لار لیبوحمات پورې وی، حصر عینان او د دمشق شمالی سرحد به حمات پسې وی دا به د مشرق طرف نه د مغرب طرف ته د دې د سرحد حصه وی. (۲) د آشر به یوه حصه وی، د دې سرحد به د دان حدودو سره د مشرق نه مغرب پورې وی. (۳) یوه حصه به د نفتالی وی، دا به د آشر د علاقې د مشرق نه مغرب پورې وی. (۴) یوه حصه به د منسی د قبیلې وی، دا به د نفتالی د علاقې د مشرق نه مغرب پورې وی. (۵) یوه حصه به د افرائیم وی، دا به د منسی د علاقې د مشرق نه مغرب پورې وی. (۶) یوه حصه به د روبین وی، دا به د افرائیم د علاقې د مشرق نه مغرب پورې وی. (۷) یوه حصه به د یهوداه وی، دا به د روبین د علاقې د مشرق نه مغرب پورې وی. (۸) د یهوداه د سرحد سره چې کومه علاقه د مشرق نه تر مغرب پورې ده دا به هغه حصه وی چې ته یې د خاص تحفې په طور پېش کړې. دا به دولس نیم کیلومیتره پلنه وی، او د دې اوږدوالی د مشرق نه مغرب پورې به د یوې قبائیلی حصې برابر وی، د مالک خدای کور به د دې په مینځ کښې وی. (۹) هغه خاص حصه چې ته یې مالک خدای ته وقف کوي دا به دولس نیم کیلومیتره اوږده او لس کیلومیتره پلنه وی. (۱۰) دا به د امامانو دپاره مقدسه حصه وی. دا به په شمالی طرف دولس نیم کیلومیتره اوږده وی، او په مغربی طرف به پینځه کیلومیتره پلنه وی، مشرق طرف ته به پینځه کیلومیتره پلنه او جنوبی طرف ته به دولس نیم کیلومیتره اوږده وی. د دې په مینځ کښې به د مالک خدای مقدس کور

وی. (۱۱) دا به د مقدسو امامانو، د صدوقیانو دپاره وی، څوک چې زما په خدمت کولو کښې وفادار ؤو او بې لارې نه شول څنگه چې لیویان شول کله چې بنی اسرائیل بې لارې شول. (۱۲) دا به هغوی ته د زمکې د مقدسې حصې نه خاص تحفه، او د ټولو نه مقدسه حصه وی، د لیویانو د علاقې سرحد سره به وی. (۱۳) د امامانو علاقې سره نږدې، لیویانو ته به هم دولس نیم کیلومیټره اوږده او پینځه کیلومیټره پلنه زمکه ورکړې شی. د دې مکمل اوږدوالی به دولس نیم کیلومیټره او پلنوالی به یې پینځه کیلومیټره وی. (۱۴) هغوی به نه دا خرڅوی او نه به یې بدلوی. دا ښه زمکه ده او نه دی په کار چې نورو لاسونو ته لاره شی، ځکه چې دا مالک خدای ته مقدسه ده. (۱۵) پاتې دولس نیم کیلومیټره پلنه او دوه نیم کیلومیټره اوږده زمکه به د ښار د عام استعمال دپاره، د کورونو او د څرن ځای دپاره وی. ښار به د دې په مینځ کښې وی، (۱۶) او د دې ناپونه به دا وی، شمال طرف به پاو باندې دوه کیلومیټره وی، جنوب طرف به پاو باندې دوه کیلومیټره وی، مشرق طرف به پاو باندې دوه کیلومیټره وی، او د مغرب طرف به هم پاو باندې دوه کیلومیټره وی. (۱۷) د ښار دپاره د څرن ځای به شمال ته یو نیم سل گزه مربع وی، جنوب ته به یو نیم سل گزه مربع وی، مشرق ته به یو نیم سل گزه مربع وی، او مغرب ته به هم یو نیم سل گزه مربع وی. (۱۸) کومه پاتې علاقه چې د مقدسې حصې سره لگېدلې ده او دې سره په اوږدو تلې ده، دا به د مشرق طرف ته پینځه کیلومیټره او د مغرب طرف ته به هم پینځه کیلومیټره وی. د ښار کارکونکو دپاره به د دې پیداوار خوراک ورکوی. (۱۹) د ښار کار کونکی څوک چې دا کړی هغوی به د بنی اسرائیلو د ټولو قبیلو نه وی. (۲۰) دا ټوله حصه به هر طرف ته دولس نیم کیلومیټره مربع وی. د خاص تحفې په طور به تاسو مقدسه حصه، سره د ښار د جائیداد یو طرف ته کړئ. (۲۱) څه چې پاتې ؤو د هغه علاقې په دواړو طرفونو کښې د مقدسې برخې سره او د ښار جائیداد دا به د شهزاده ملکیت وی. دا به د مشرق طرف ته دولس نیم کیلومیټره د مقدسې حصې نه تر مشرقی سرحد وی، او د مغرب طرف نه به دولس نیم کیلومیټره تر

مغربی سرحدده وی. دا دواړه علاقې چې د قبائیلی حصو اوږدوالی پورې غزېدلې دی دا به د شهزاده ملکیت وی، او مقدسه حصه به سره د خدای د کور د مقدس خای د دې په مینځ کښې وی. (۲۲) نو د لیویانو جائیداد او د ښار جائیداد به د دې علاقې په مینځ کښې پروت وی چې د شهزاده ملکیت دے. کومه علاقه چې د شهزاده ملکیت دے هغه به د یهوداه او د بنیامین د سرحد په مینځ کښې پرته وی.

د نورو قبیلو زمکه

(۲۳) ”نو دغه شان به د نورو قبیلو وی، د بنیامین به یوه حصه وی، دا به د مشرق طرف نه تر مغرب طرف پورې وی. (۲۴) د شمعون به یوه حصه وی، دا به د مشرق نه تر مغرب پورې د بنیامین د علاقې سرحد وی. (۲۵) د یساکار به یوه حصه وی، دا به د مشرق نه تر مغرب پورې د شمعون د علاقې سرحد وی. (۲۶) د زبولون به یوه حصه وی، دا به د مشرق نه تر مغرب پورې د یساکار د علاقې سرحد وی. (۲۷) د جاد به یوه حصه وی، دا به د مشرق نه تر مغرب پورې د زبولون د علاقې سرحد وی. (۲۸) د جاد د زمکې جنوبی پوله به د تمار د جنوب نه د مریبه قادس د اوبو پورې وی، بیا به د مصر د وادی سره لوی سمندر پورې تلی وی. (۲۹) دا هغه زمکه ده چې تاسو به یې د میراث په طور د بنی اسرائیلو د قبیلو په مینځ کښې تقسیم کړئ، او دا به د هغوی حصه وی، مالک قادر مطلق خدای فرمائی.“

د ښار دروازې

(۳۰) ”دا به د ښار نه د وتو دروازې وی. د شمال طرف دېوال کوم چې پاو باندې دوه کیلومیتر اوږد دے، (۳۱) په دې کښې به درې دروازې چې د بنی اسرائیلو د قبیلو په نومونو یادېږی. د روبین دروازه، د یهوداه د دروازه، او د لیویانو دروازه.

﴿٣٢﴾ مشرق طرف ته چې کوم پاو باندې دوه کیلومیټره اوږد دېوال دے په هغې کبني به درې دروازې وی، د یوسف دروازه، د بنیامین دروازه او د دان دروازه.

﴿٣٣﴾ د جنوب طرف ته، چې کوم پاو باندې دوه کیلومیټره دېوال دے، په کبني به درې دروازې وی چې به د شمعون دروازه، د یساکار دروازه او د زبولون دروازه یادېږی. ﴿٣٤﴾ مغرب طرف ته چې کوم پاو باندې دوه کیلومیټره اوږد دېوال دے په کبني به درې دروازې وی، د جاد دروازه، د آشر دروازه او د نفتالی دروازه.

﴿٣٥﴾ ټوله فاصله گېرچاپېره به نهه کیلومیټره وی. او د هغې ورځې نه وروستو به د دې ښار نوم دا وی، مالک خدای هلته موجود دے.